

BROJ 137

CENA 4 DINARA

NINJA

GROM I STRAH

3.50 DM, 12 FRF, 3 CHF, 25 ATS, 150 SIT, 60 DEN

DEREK FINEGAN

GROM I STRAH

Derek Finegan
GROM I STRAH

Izdavač
NIP »Dečje novine«
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Borivoje M. Lošić

Urednik:
Mirjana Šterijevski

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1995. DEN PRESS

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 41320-603-7-1263. Štampa »Litopapir« — Čačak.

DEREK FINEGAN

GROM I STRAH

— Tako mi predaka i irske krvi u mojim venama, ne priznajem nijednom ljudskom stvoru da može da popije više piva od mene! — zaurlao je razdragano Tabasko Pit, mašući svojom dugom kosom i razmahujući rukama, dok se uspinjao na sto restorana »Klover«.

Gomila mu odgovori bučno — neki zviždanjem i ovacijama, a neki negodovanjem i protestima. Ni na jedne ni na druge Tabasko nije obraćao pažnju. Posle divnog jutra, sa mnogo piva, osećao je da ima pravo da, bolje od bilo koga u restoranu, proslavi Dan svetog Patrika, koji toliko znači svim Ircima. Doduše, u krvi Tabasko Pita nije bilo baš previše irske krvi, ali to nije bio razlog da ne uputi svoj izazov.

— Ima li ovde ikoga ko bi mi se suprotstavio? — upitao je šarajući pogledom po okupljenima.

Neki su odmahivali rukama, neki su se smejali, neki su se mrštili, smatrajući da taj krupni momak ne zaslužuje toliku pažnju koliku je obratio na sebe, ali je bilo podosta onih koji su jedva čekali da počne da se događa nešto... To nešto je svakako bila utakmica u ispijanju piva, koju je Pit tako velikodušno ponudio.

— Dakle?! — Pit je bio nestrpljiv, kao i obično.

Nekoliko minuta je restoranom samo odjekivala galama, i činilo se da niko neće prihvatiti poziv na takmičenje. Međutim, onda se iz gomile naglo izdvoji nekakav čičica, visok jedva nešto preko pet sto-

pa, suv kao bakalar, izboranog lica i vrlo tamnih očiju. Stao je ispred stola na kojem je Pit razmahivao rukama, isturio malo mršave grudi i gromko izgovorio:

— Ja sam Brajan Donahju, penzionisani učitelj plesa! Ne priznajem nikakvom nasrtljivcu smelost da skrnavi praznik Svetog Patrika banalnim izazovima! Uostalom, nema tog ljudskog potomka koji je u stanju da ispije toliko piva kao ja!

Tabasko Pit sa veličanstvenim osmehom i zvezdanim sjajem u očima isturi svoju prkosnu bradu prema stračiću:

— Ne šali se, matori! Ovo je stvar ozbiljnija nego što mogu da zamisle penzionisani učitelji plesa!

— Brbljaš, mladac! — odvratio je glasno Brajan Donahju. — Tražio si takmaca i našao si ga! Hoćeš li sada da se izvučeš?!

Pojava neuglednog starčića oduševila je gomilu koja zaurala od oduševljenja. Čak i oni koji su se mrštili na Pitov izazov, pokušale da se probiju kroz gužvu ne bi li videli ko se to usuđuje da se suprotstavi krupnom galamdžiju, Tabasko Pitu.

— Misliš li ti to ozbiljno, Brajane Donahju? — upita Tabasko.

— Ako si ti ozbiljan, zašto ja ne bih bio?! — uzvрати čičica.

Iako je očekivao nekoga koga bi mogao smatrati ozbiljnijim, mlađim, i ko bi bar izgledao kao neko ko može da se suoči sa njim za stolom prepunim piva, Tabasko ipak skoči sa stola i stade, onako ogroman, ispred sitnog čoveka i reče:

— Zanemariću tvoj izgled, Brajane Donahju, i prihvaću tvoj izazov, samo zato što poštujem tvoju hrabrost. Mada, nekako mi se čini da ovo neće biti ozbiljan dvoboj...

Starac je malo ćutao, mereći pronicljivim pogledom Pita, a onda hladnokrvno izjavi:

— Neka bude dva sata i pedeset boca! Dozvoljeno ustajanje od stola i ko posle dva sata bude imao više praznih boca — pobedio je!

Prisutni predlog pozdraviše ovacijama. Mnogima je bilo smešno već i samo to što je pored ogromnog Tabasko Pita stajao neugledni starčić koji, drsko kao malo ko, izgovara uslove takmičenja. Pit se osvrtao oko sebe, pomalo u neverici, pomalo zbunjen — nije mu baš bi-

lo najjasnije da li će se obrukati ako omalovaži Brajana Donahjua i odbije njegovu ponudu...

— Neka bude, matori! — nasmejao se grohotom Tabasko konačno. — Neka bude tvoj pogreb, ako baš tražiš!

Za tili čas raščistiše sredinu sale na kojoj ostade samo jedan jedini sto sa dve stolice. Četiri konobara su donosila bocu sa pivom, ređajući ih po stolu, dok su protivnici zauzimali svoja mesta. Za sudiju odrediše šefa sale, koji na to nevoljko pristade, budući da nije baš bio oduševljen idejom da se taj dvoboj uopšte održi.

Podeliše se i navijači i, kao što to često biva, većina se stavila na stranu Brajana Donahjua, što je pomalo ljutilo Tabaska,, ali je na to odgovorio veselim smehom:

— Kad budem pobedio, popiću jedno pivo u čast tvojih navijača, Donahju!

— Kada ja budem pobedio popiću bocu šampanjca, u čast tvojih — uzvratilo je bivši učitelj plesa još veseliije.

Posle uobičajenih priprema sudija je proverio da li su protivnici spremni, a onda dade znak da počnu sa ispijanjem...

Tabasko je svoje pivo gutao, pomalo razmetljivo, brzo, sav

razmahnut, iskolačen i nasmejan. Stari Donahju je pio temeljno, bez žurbe, ali i bez prekida. Čim bi dovršio jednu bocu, u ruci mu se odmah našla druga, i tako redom...

U restoranu se atmosfera zagrejavala. Navijači su bili sve bučniji, povremeno urlajući od zadovoljstva, kada bi Tabasko Pit gromko podignuo. I još gromoglasnije su pozdravljali Brajana Donahjua kada bi, s vremena na vreme, odlazio put toaleta. Naravno, nije trebalo dugo da se uspostavi kladionica. Iako je bilo više navijača starog učitelja plesa, na kladionici je Tabasko stajao bolje. U stvari, malo ko je verovao da je starčić u stanju da popije više od razmetljivog, plavokosog džina.

U prvih pola časa dvoboja Pit je ispio devetnaest boca, a njegov protivnik samo četrnaest, mada je i taj rezultat bio za poštovanje. Nastavili su ne menjajući tempo i Tabasko Pit je vodio ubedljivo. Brajan Donahju se nije uzbudio zbog toga. Povremeno bi samo prekinuo ispijanje, tek da se nasmeši svojim navijačima...

Negde kod dvadeset treće boce Pit je osetio lako prezasićenje, pa je ustao i krenuo ka toaletu...

Da nije, nikada ne bi prime-
tio tu dvojicu tipova koji su se
gurali kroz razdraganu gomilu,
poturajući ljudima i ženama
pod nos nekakvu fotografiju.
Iako je Tabasko bio prilično
naliven pivom, nije mu proma-
kao izgled te dvojice. Obučeni
u najbolju i najskuplju kožu,
sa licima ovejanih narko-dile-
ra ili makroa, tipovi se jedno-
stavno nisu uklapali u prizor
takmičenja u ispijanju piva. Ni
su ni trepavicama učestvovali u
prazniku. Naprotiv, bili su na-
mrgođeni i čak pomalo besni
zbog toga što nisu nalazili ono
što su tražili.

Pit nije izdržao — prišao je
toj dvojici i radoznalo upitao:

— Za koga navijate?

Tipovi su prvo odmerili pri-
pitog Tabaska, a onda se me-
đusobno z gledali, kao da im ni-
je jasno šta ih to Pit pita. Je-
dan od njih je, međutim, odlu-
čio da istraje na nekom svom
zadatku, bez obzira na pitanja
koja ne razume. Gurnuo je Pi-
tu pred lice jednu fotokopira-
nu fotografiju i izgovorio:

— Jesi li ikada u životu vi-
deo ovako nešto?

Pit se iscerio spuštajući pog-
led sa lica te dvojice na tu
fotografiju. Trebalo mu je ne-
koliko sekundi da izoštri pog-

led, a onda se iscerio još jače
rekavši:

— Koliko ja vidim, to je ne-
kakva fotokopija. Je l' treba da
bude nešto neobično?

— Ne zezaj, veliki! — rekao
je tip. — Poznaješ li ovu ribu
sa slike?

— Čekaj, čekaj... — Pit je
nabrao obrve kao da se prise-
ća. — Je l' to ona iz one seri-
je »Moćni rendžeri«?

Tip nije bio zadovoljan od-
govorom. Gotovo da je poku-
šao da se unese Tabasku u li-
ce, iako je bio dobru stopu ni-
ži, pa je rekao:

— Nije. Ono što ja hoću da
znam, da li si ovu žensku vi-
deo negde uživo?

— Sve bih rekao da nisam
— odgovorio je Pit, još uvek
se cereći. — Jer, da jesam, si-
gurno je ne bih samo video,
već bih nastojao da je i pip-
nem. A to ne bih zaboravio...

— Odlepršaj! — rekao je dru-
gi tip nekakvim promuklim gla-
som, očigledno vrlo nezadovo-
ljan Tabaskovom saradnjom.

Pit je »odlepršao« prema toa-
letu i potom se mirno vratio za
takmičarski sto, nastavljajući
da ispija pivo. No, sada mu ne-
kako više nije bilo ni do tak-
mičenja, ni do piva. Držeći bo-
cu ispred lica, pratio je pogle-
dom tu dvojicu, koji su se pro-

bijali kroz gomilu, sve nezadovoljniji, jer je izgledalo da niko ne poznaje ženu sa fotografije.

Isticao je prvi čas dvoboja i Tabasko je već imao ispijene trideset dve boce. Začudo, ni Brajan Donahju nije mnogo zaostao — on je ispio dvadeset devet i činilo se da počinje da stiže Pita, koji je pio sa izvesnim teškoćama, praveći sve duže pauze između dve boce. Niko nije primetio da on više vodi računa da mu ne izmaknu ona dvojica radoznalih tipova, nego što je posvećivao pažnje pivu i svom protivniku.

Kada je primetio da se tipovi u kožnjacima spremaju da napuste lokal, Tabasko je jednom veličanstveno podrignuo, a onda ustao i ponovo krenuo ka toaletu, osmehujući se navijačima. U tom trenutku je Brajan Donahju upravo izjednačavao rezultat, ali Tabasku to više uopšte nije bilo važno...

Tabasko je odlično znao da toalet tog restorana ima dva izlaza. Jedan prema sali i drugi prema bašti. Kada je ušao, uopšte se nije zadržavao, produživši prema bašti bez zastajkivanja...

Stigao je na parkiralište na vreme. Dva radoznala tipa sa

fotokopiranom fotografijom upravo su se spremali da uđu u svoj »plimut«...

— Hej! Momci! — pozvao ih je Tabasko veselo. Drugačije nije ni mogao, posle silnog piva.

Tipovi se trgoše. Pit je primetio kako su im ruke zastale na pola puta ka pazuhu, gde su svakako morali imati nešto ubojitije od dezodoransa. Nešto sa kalibrima. Ali, Tabasko kao da nije obraćao pažnju na to. Prilazio je, lako se njišući u hodu, što je bila prirodna pojava. Rekao je:

— Ima nešto nejasno u vezi sa tom fotografijom, momci, pa sam hteo da to razjasnim...

— 'Oćeš da kažeš da si se prisetio, daso? — reče jedan od dvojice.

— Ne to... — rekao je spokojno Tabasko prišavši im na korak.

— Pa šta je onda? — zakriklja promuklo drugi.

Mislili su da imaju posla sa veselim geakom, koji se povodom Svetog Patrika nalio piva toliko da ne zna ni šta govori, ni kako se ponaša, i koji svakako nije siguran na nogama. Stoga nisu bili dovoljno oprezni i ni u kom slučaju spremni na ono što im se dogodilo...

Pitova desnica je bila brža od misli. I — pogodila je prvog tipa u sam vrh brade snagom nosoroga! Ličilo je to na klasičan nokaut, samo što je bilo nekoliko puta ubojitije! Drugi nije ni stigao da se zapanji brzinom kojom udara plavokosi div, a već je dobio prvo jedan aperkat u želudac, a onda i jedan gromovit kroše u slepočnicu i skljojao se pored svog ortaka, nemoćan da izvuče jezik, koji mu se, u trenutku udarca, našao zaglavljen među zubima!

Tabasko ih je, sa lakoćom zaista snažnog čoveka, odvuкао u stranu, između dva parkirana automobila, gde nisu bili na oku prolaznicima. Pretresao ih je veštinom na kojoj bi mu pozavideli mnogi policijski stručnjaci. Nije našao bogzna šta, ali je bio zadovoljan što je našao tu fotokopiju, koju je brižljivo smestio u svoj džep.

U međuvremenu je jedan od nokautiranih došao k sebi, dovoljno da se osloni na sve četiri, klimatajući mutnom glavom i pokušavajući da se seti koje su boje bila kola koja su naletela na njega.

Pit ga je zgrabio za kosu i uneo mu se u lice:

— Taj jezik među zubima ti je zgodan, frajeru! Možeš li da

zapalacaš njime, pa da mi kažeš koga to zanima nešto o ovoj ženi sa fotografije?

Čovek je bio veoma grogi, pa je do njegovog mozga vrlo polako dopirao smisao Tabaskovog pitanja. A kada je shvatio, urođena grubost ga je naterala da kaže:

— Nosi se...

Bez mnogo razmišljanja Pit je mahnuo glavom koju je držao za kosu, tresnuvši je o asfalt tako da je tip zveknuo bradom, pri čemu su škljocnuli zubi i to dovoljno snažno da se sklope preko delića jezika, koji zapalaca poput crva ispred unezverenog čoveka...

— Ponavljam, i to samo jednom! — reče Tabasko sasvim ozbiljno. — Ko šalje tebe i tvog ortaka?

Na tren tip nije znao šta da odluči. Ako bi odgovorio na postavljeno pitanje to bi značilo izdaju, koja se u društvu u kome se kretao plaćala skupo, vrlo skupo. Ako ne odgovori, moglo bi mu se dogoditi da ga taj krupni i svakako veoma grubi čovek istreska o asfalt do smrti. Čovek mutnim očima pogleda svog onesvešćenog ortaka, tek da proveriti da neće biti budnog svedoka njegove izdaje i odluči:

— Marino... Marino Ferari!

— Fino — reče Pit ne puštajući kosu koju je držao toliko čvrsto da je lepo osećao da će posle svega toga morati da opere ruke.

— Puštaj me sada! — zavapi čovek.

— Još samo jednu sitnicu da mi kažeš... — reče Pit. — Gde bih mogao da nađem tog Ferraru, ili kako se već zove? Možda bih mogao da mu pomognem?

— U »Galeriji« — odgovori tip spremnije nego što je Pit očekivao. U stvari, unesrećeni se, ponadao da i nije počinio izdaju, jer mu se učinilo da je dobio batine samo zbog toga što neko, ko možda zna nešto o ženi za kojom su tragali, nastoji da nađe preči put do Marina Ferarija.

— Dobro... — reče Tabasko mirno. — Znam gde je to mesto.

Držeći jednom rukom čoveka za kosu, drugu je stisnuo u pesnicu i istu spustio, vrlo brzo i vrlo snažno, na vilicu koja istog trena iskoči iz svog prirodnog ležišta.

Glava u Pitovim rukama oteža, što je samo značilo da je tip utonuo u duboku nesvesticu. Pit gadljivo otrese pregršt

dlaka sa svojih prstiju i uputi se — u toalet...

Nekoliko minuta kasnije je veselo ponovo seo za takmičarski sto. Tada je već znao da će izgubiti taj meč. Ali, to mu je sada bila najmanja briga na svetu...

Jedina osoba koja je mogla da uđe u kuću Leslija Eldridža bez kucanja i zvonjenja na vratima bio je Tabasko Pit, i Lesli i njegova životna pratilja Sumiko su to znali. Zato se nisu ni pomerili kada su, jednim delom čula, osetili da je neko ušao u kuću. U tim trenucima su oboje bili u transu, izazvanom dubokom meditacijom, koja je za cilj imala prikupljanje životne energije. Oboje je upućeni u veštinu meditacije, na japanski način, znali su odlično tehniku te veštine.

I Pit je znao šta to oni rade. Kada je ušao u kuću i našao domaćine u sobi sa tatami-strunjačama, u meditativnom položaju, rešio je da ih ne uznemirava sve dok oni ne završe svoje vežbe tela i duha. Za to vreme je Tabasko otišao, teturavo, do frižidera, tražeći ne-

što kiselo, hladno i osvežavajuće. Dan posle takmičenja u ispijanju piva za njega je značio dan sa mamurlukom i glavoboljom. Pomišljao je da pivo koje je pio nije bilo ono pravo, zanemarujući količinu napitka.

Pit je upravo ispijao drugu veliku bocu soka od narandže kada su Leslie i Sumiko ušli u kuhinju. . .

— Izgledaš kao da si slavio dva dana Svetog Patrika — rekao je veselo Leslie, pozdravljajući prijatelja.

— Bah! — jeknu Pit namršteno. — Juče sam izgubio meč u ispijanju piva, i to od jednog penzionisanog učitelja plesa.

— Kladim se da igra nije bila poštena — nasmejao se Leslie.

— Poštenija nije mogla biti — reče Tabasko. — Ali, nisam došao da vam to kažem.

— Došao si da potražiš lek za glavobolju — nasmešila se Sumiko.

— Ni to. . . — rekao je Pit i iz džepa izvukao fotografiju koju je oteo od ona dva tipa u kožnjacima. Pružio je papir i Sumiko ga prihvati.

Ostala je savršeno mirna dok je gledala u fotografiju. Preko njenog ramena i Leslie je video

ono što mu se nikako nije moglo svideti, iako još uvek nije znao o čemu se tačno radi. . .

— Šta ovo treba da znači? — upita mirno Leslie.

Na fotografiji je bila — Sumiko!

— Sinoć su neka dva tipa obilazila lokale, dole, u gradu, pokazujući svakom živom tu fotografiju i raspitujući se za ženu sa slike — objasni Tabasko Pit. — Učinilo mi se da to nije zdrava aktivnost, pa sam se kod momaka raspitao ko ih šalje. . .

Sumiko pogleda pomalo zabrinuto u Leslieja, koji samo spusti ruku na njen struk. Već sam dodir je bio dovoljan da umiri mladu ženu.

— Pomenuto je ime izvesnog Marina Ferare ili Ferarija — reče Pit. — Zvučalo mi je nekako, kako bih rekao, ljigavo... I sami znate da imam mnogo prijatelja među konobarima i barmenima, a to su ljudi koji svašta znaju o životu u velikom gradu. Nije im bilo teško da prepoznaju ime. Marino Ferrari je čova koji služi kao operativac u organizaciji Rialta Maje.

Nije moralo biti glasno izgovoreno da to, u stvari, Rialto Maja, jedan od bosova mafije u San Francisku, traži Su-

miko. Sve troje su odlično znali i zašto bi se Rialto Maja zanimao za Sumiko. Jer, nekoliko meseci ranije, Sumiko je, ne bez namere, policiji dostavila dokumente koji su ukazivali na prljave poslove Rialta Maje, u slučaju ilegalne trgovine umetničkim predmetima. Zbog toga je Maja proveo dva meseca u istražnom zatvoru, ali ga je njegov novac i gomila sposobnih advokata izvukli van rešetaka. Nekim slučajem, Maja je uspeo da poveže aferu sa policijom sa istragom o umetničkim slikama u koju je bila umešana mlada Japanka. Ne namerno snimljena internom televizijom u jednoj galeriji, Sumiko je tako stigla da bude predmet zanimanja velikog mafijaškog gazde...

— Izvesno je da Maja ima razgranatu mrežu svojih operativaca — rekao je Lesli. — Ta dvojica koje je sreo Pit nisu usamljeni. To treba da nas upozori da je samo pitanje vremena kada će Rialto Maja zaista nabasati na nekoga ko te poznaje, Sumiko.

— Neverovatno, ali istinito — reče Tabasko Pit. — I meni je nešto tako palo na pamet.

Sumiko je gledala u Leslija. Nije bila uplašena, čak ni zab-

rinuta. Suviše snažna je bila njena samokontrola, ali i njeno samopouzdanje i verovanje u Leslija, koji sigurno nikada u životu ne bi dopustio da joj se dogodi ništa loše. Ipak, smisao za opreznost i zdravo rasuđivanje nije izgubila i bilo joj je jasno da se nalazi u opasnosti.

— Pa... — rekla je Sumiko. — Mislim da smo ionako razmatrali mogućnost da na neko vreme otputujemo u neku egzotičnu zemlju na duži odmor...

Lesli se nasmešio. Osećao se kao da mu je Sumiko izvukla misli iz glave i izgovorila ih. To se njima dvoma često događalo. Mislili su na istim talasnim dužinama.

— Mada mi ovo sve zvuči kao Rialtova objava rata protiv nas — rekao je Lesli — mislim da je mnogo pametnije da se neko vreme povučemo u ilegalu. Bojim se da bi mnogo krvi bilo prosuto bez preke potrebe kada bismo odgovorili na Rialtov izazov.

Tabasko Pit je još uvek osećao snažnu glavobolju, ali je ipak bio mnogo borbeniji. Rekao je:

— Što se mene tiče, ubeđen sam da bi bilo pametnije da naprosto upadnemo kod tog Rialta i raznesemo mu podlu

glavu na komadiće! Tako bismo problem rešili trajno.

— Prijatelju... — Leslie mu spusti ruku na rame. — Čak ni poslovni partneri ne ulaze kod Rialta Maje tek tako. Između nas i njega stoji stotinak ljudi koje bismo morali da uklanjamo, jednog po jednog... Ne kažem da je to nemoguće, ali... Zar glava jednog gada, kakav je Rialto Maja, vredi tolike krvi?

Pit je slegnuo ramenima. Bio je svestan da Lesliejeva logika stoji čvršće od njegove.

— Dakle... — reče veselo Sumiko. — Sada je na nama da odlučimo kuda ćemo!

— Pih! Turizam... — reče Tabasko Pit. — Jednom sam probao, pa se upravo taj Rialto umešao i upropastio mi dve nedelje sa najlepšom ženom na zapadnoj obali. Nisam siguran da bih pokušao ponovo.

Setio se Etel Rodžers, zapaljive dame koja je neko vreme u Pitovom životu igrala sasvim ozbiljnu ulogu osobe koja je mogla biti u stanju da preokrene Pitovu sudbinu. Iako nikada nije glasno priznao, Tabasko je i te kako bio svestan da se sa tom Etel nalazio na pragu braka. Međutim, Etel je bila upala u nevolju, iako nije imala ni pojma da je u njoj,

koju je skrivao upravo Rialto Maja, pa se preselila u Klivlend, ostavljajući Pita sa prekinutim snom o izmenama u životu...

— Plašim se da ćeš morati da pokušaš ponovo — rekao je vrlo ozbiljno Leslie. — Možda si se malo zaletio kada si sreo tu dvojicu... Zar nisi?

Leslie je odlično poznao Tabasku i uopšte nije sumnjao da je Pit vrlo nepažljivo prebrojao zube toj dvojici koji su se raspirivali o Sumiko.

— Ama, nisam im ništa uradio — rekao je Pit raširivši ruke. — Samo sam ih nokautirao! I, jeste... Jednom sam odsekao malo jezika... Ionako je mnogo govorio...

— Znao sam — rekao je Leslie i osmehnulo se. — Nije bilo mudro iako je, verujem, bilo slatko.

— Vrlo slatko — iskezio se zadovoljno Tabasko Pit.

— Vidiš... — Leslie je nastavio da govori ozbiljno. — Time si i sebe stavio na Rialtovu listu. Nema sumnje da će njegovi ljudi znati da te opišu kao čoveka koji im je zasmetao u poslu. Razumeš li šta hoću da kažem?

— Znam, znam... — zaklimala glavom Tabasko. — Upisao sam se u odred pataka za odstrel...

— Zato je bolje da jednostavno pođeš sa nama — rekla je Sumiko. — Osim, ako možda ne želiš da otputuješ u Klivlend?

— Ohajo!?! — izgovori zapanjeno Pit. — Šta bih ja tamo tražio?! Da je moje mesto tamo, ona bi me već pozvala...

Radilo se o tome da Etel, od vremena kada je otišla u Klivlend, uopšte nije pokušala da uspostavi kontakt sa Tabaskom, i to ga je prilično bolelo.

— Šta je tu je... — reče Pit nakašljajući se. — Dakle... U koji kraj sveta idemo?

Čitali su neko vreme zgleđajući se. Navikli su na San Francisko. Tu im je bio dom. Voleli su taj grad. Sada su znali da njihov »odmor« može da potraje i nekoliko meseci, dok se ne ohladi usijana glava Rialta Maje, ili dok tu glavu ne probuše njegovi »poslovni partneri«, što mu se lako moglo dogoditi, ili dok ne zasvinji toliko da ga se zakon, konačno, dočepa. Toliko vremena van San Franciska — to ni Sumiko, ni Pit, ni Leslie nisu mogli zamisliti...

— Ima li neko neki predlog? — upita Leslie.

— Meni pada na pamet Me-ksiko — reče prostodušno Ta-

basko. — Ali, to je tako prok-leto blizu...

— Treba imati na umu da Rialto održava veze sa kriminalcima iz mnogih zemalja — upozorio je Leslie. — Eto, pro-našao je Etel na Filipinima, prošli put i tamošnji njegovi prijatelji su pokušali da obave posao za njega. Svi znamo da radi sa drogom i oružjem, a u te poslove su umešani mnogi »poslovni prijatelji« iz mnogih zemalja. Pokušajte da zamislite zemlju u kojoj Rialto Maja nema prijatelje!

— Afrika, možda... — reče nesigurno Sumiko.

— A Japan?! — zablista na tren Tabasko. — Vas dvoje biste bili oduševljeni, znam.

— Ne Japan — reče Leslie. — Postoje provereni kontakti između ovdašnje mafije i japanskih jakuza...

— A da prepustimo izbor slučaju?! — predložila je Sumiko. — Na primer... Satelitski televizijski program »Globtroter«... Onaj namenjen turizmu! Uključićemo televizor, pa ćemo prosto otići u zemlju čija se reklama prva pojavi na »Globtroteru«!

— Liči na poštenu kocku — osmehnuo se Leslie. — Osim ako nisi proučavala njihovu programsku šemu, Sumiko...

Pit je zaklimao glavom. Iako nije bio zagriženi kookar, voleo je izazove takve prirode. Sumiko je uzela u ruke daljinski upravljač, uključila televizor i pritisnula dugme koje je uključilo turistički satelitski televizijski program »Globtroter«...

Zabezeknuli su se kada su krenule reklame! Zapanjeno su gledali jedno u drugo dok je reklama tekla preko ekrana! Nisu mogli da veruju...

— Blagi bože! — uzviknuo je Tabasko Pit. — Da smo smišljali tri dana ne bismo mogli ovoga da se setimo. Rialto Maja i ne zna da tako nešto postoji! Pa... kad ja do sada nisam znao...

* * *

— Dakle... — izgovorio je hladnim glasom Marino Ferrari.

Ispred njega su stajala dva njegova čoveka. Mladići koji su tek zagazili u mračne poslove, ali koji su se iz petnih žila trudili da ne razočaraju, očekujući nebeske nagrade od svog gazde.

— Nismo mogli ništa da učinimo — rekao je jedan od njih. — Aerodrom je bio prepun, a njih troje...

— Troje? — upitao je Marino Ferrari. — Kako troje?

— Japanka, jedan visoki čovek koji ju je stalno držao za ruku, i jedan krupni... Verovatno onaj koji je...

— Znam, znam! — prekinuo ih je grubo Ferrari. — Troje... I vi niste uspeali ni da prđete blizu? Dobro je što ste ih uopšte prepoznali.

— Japanka... — reče skrušeno jedan od mladića.

— Ljudi moji... Tri nedelje jurimo po Frisku tu kosooku i niko ni da je vidi živu, a onda vas dvojica naletite na aerodromu na nju i jednostavno je pustite da ode! — Marino Ferrari nije vikao, ali je njegov glas ličio na klizanje oštrice brijanja po metalu. — Koliko se ja sećam, bilo je reči o sto hiljada dolara za onog ko tu kučku dovede ovamo!

Mladići su ćutali. Nisu znali šta da kažu. Grizli su se u sebi što su propustili priliku da zarade toliki novac. Istovremeno, znali su da gnev Marina Ferrarija zna da bude žešći nego što to iko može da očekuje. No, Marino nije razmišljao kako da ih kazni...

— Vas dvojica ste budale i ne računajte na to da se maknete sa mesta običnih potročkala — rekao je Ferari. — Zna te li bar kuda su odleteli?

— U Indiju — reče jedan od mladića, zadovoljan što neće biti nikakve kazne. — U Delhi. U Indiju.

— Sjajno! Sjajno ste to izveli! — isceri se Ferari. — Dobro je što ste bili dovoljno pametni da doznate bar kuda su odleteli. Indija, dakle...

Neko vreme je Marino Ferari razmišljao. Bio je to lukav i beskrupulozan čovek, bez mnogo savesti, ali sa ogromnom žedu za novcem. Uostalom, sve njegove poslovne veze su se bazirale na tome koliko može od takvih veza da zaradi novca. Odnos sa Rialtom Majom nije bio drugačiji. Marino Ferari je znao da od Rialta može da očekuje mnogo para ako mu učini tu uslugu i pronađe tu Japanku, za koju nije ni znao kakav interes Maja ima. I, bio je spreman na sve da taj zadatak izvrši.

— Gubite se! — rekao je mladima posle izvesnog vremena i nije ih ni pogledao dok su izlazili, koračajući unazad, kao da se boje da će im Marino pucati u leđa.

Čim su momci izašli, Marino Ferari je dograbio telefon. Bio je jedan od retkih kojima je bio dostupan tajni broj telefona Rialta Maje...

Dobio je prvo jednog od Rialtovih telohranitelja, koji mu je prebacio vezu do Rialtovog savetnika, Benetija, pa je, tek posle dugog čekanja, začuo u slušalici prozukli glas velikog bosa:

— Bolje bi bilo da imaš dobre vesti, Marino — rekao je Rialto Maja. — Prekidaš me u važnom razgovoru sa našim prijateljima iz Kolumbije.

— Izgleda da smo uspeli da pronađemo tvoju Japanku, Rialto — rekao je Marino Ferari trudeći se da zvuči nehajno.

— Izgleda? Kako to »izgleda«? — uzvratio je nimalo nežno Maja.

— Moji ljudi su je primetili na aerodromu, u društvu sa dva tipa — govorio je Ferari. — Možda telohranitelji ili nešto slično... U svakom slučaju, znamo kuda su odleteli.

— Znaš kuda su odleteli?! — Rialto Maja je već vikao, a da toga nije ni bio sasvim svestan.

— Pa da! Destinacija im je Indija, Delhi — rekao je Marino praveći se da ne primećuje bes u glasu velikog gazde.

— Ti si prokleti pasji sin, Marino! — urliknuo je Rialto. — Rekao sam da se ta kučka dovede meni, a ne da utvrđuješ u koji deo sveta je pobjegla!

— Okolnosti su bile protiv mojih ljudi — Marino Ferari nije prestajao da govori nehaljno, nadajući se da će to uvesti Rialta Maju da on, Ferari, ipak drži sve konce u svojim rukama. — Nismo mogli da je se domognemo. Ali...

— Ali ću ja zaboraviti da smo ikada bili prijatelji! — prekinuo ga je gromoglasno Rialto Maja. — Očekivao sam da si sposoban da uhvatiš u Frisku jednu običnu ženu, Marino, a ti mi saopštavaš da je otputovala! Znaš li šta je to? To je sranje!

— Ali, stvari stoje mnogo bolje nego što izgledaju na prvi pogled — Ferari nije popustao. — Za sedam dana ćemo je imati.

— Kako?! Kako misliš to da izvedeš sedeći u svojoj proklesoj kući, Marino, a ona je negde u Indiji! Znaš li ti kolika je Indija?

— Imam prijatelje u Indiji — reče mirno koliko god je bio u stanju Marino Ferari. — Još danas ću im javiti, a sutra ću i ja krenuti u Delhi...

Nekoliko trenutaka trajala je napeta tišina kroz koju se čulo kako Rialto Maja besno diše ravno u slušalicu. Sa druge strane džepa izvukao maramicu i izbrisao nekoliko krupnih kapi znoja sa čela. Konačno, Rialto Maja progovori:

— Dajem ti deset dana da je dovedeš nazad, ravno pred moje noge! Potrudi se da bude u jednom komadu i sposobna da odgovara na pitanja, jer imam mnogo toga da je pitam. Jesi li razumeo?

— Bez brige! — rekao je Marino Ferari i odmah se pokajao, jer je umesto odgovora dobio gomilu biranih, sočnih psovki, u kojima se pominjala celokupna njegova rodbina, a i on sam, i to u prilično neprijatnim pozama.

— Glupa životinjo! — završio je Rialto Maja. — Ako ne uspeš, ne računaj da ćeš u ovom gradu moći da radiš bilo šta drugo nego da prevoziš smeće!

— Daću sve od sebe — rekao je Marino Ferari pre nego što je primetio da to izgovara u prekinutu vezu. Spustio je slušalicu, besan koliko na Rialta, toliko i na svoje ljude i sebe samog.

Nekoliko minuta je razmišljao o tome zašto Rialta Maju

zovu »Grom«. Podsećao se na dane kada je prvi put sreo Maju i svega onoga što je znao o njemu. Pomišljao je i na to da je načinio grešku što se toliko zaglibio u veze sa Rialtom. Ipak, prevagnula je Ferarijeva pohlepa, koja mu je govorila, đavoljim glasom, da je još uvek moguće da od Rialta iscedi mnogo novca i to samo za jednu uslugu i jednu ženu. Marino Ferari pomisli: »Nema mesta na zemaljskoj kugli gde bi se ta prokleta Japanka mogla sakriti!«

Zatim je pokušao da se seti mape Azije, trudeći se da u pamćenje dozove položaj zemlje Indije na toj mapi. . .

— Nisam ni slutio da je Indija ovolika zemlja — rekao je Tabasko Pit gledajući kroz prozor automobila kojim su on, Sumiko i Leslie prolazili kroz nepregledna pirinčana polja zapadnog Bengala.

Sa obe strane širokog ali lošeg drumu prostirala su se polja po kojima su čitave brigade seljaka gazile plitku baru nalik na ogromno jezero.

— Šta to oni rade? — upitao je Pit.

— Sade pirinač — rekla je Sumiko.

— Zar se to ne radi mašinama? — upitao je Tabasko.

— U ovoj zemlji ne — rekao je Leslie, koji je sedeo za upravljačem. — Indija je, posle Kine, najmnogoljudnija zemlja na svetu. Mnoge ruke bi bile besposlene i mnogi ljudi bez ikakve nadnice kada bi se obrađivanje zemlje prepustilo mašinama. I to je deo ove zemlje.

— Blagi Bože! — uzviknuo je iskreno uzbuđen Tabasko Pit. — Kao da smo na nekoj drugoj planeti!

— Izgleda da si predugo bio stanovnik onog dela naše planete na kojoj vlada blagostanje. Jer, u poređenju sa Indijom, naš deo sveta izgleda kao raj. Indija je siromašna zemlja — rekla je Sumiko.

— Pitam se koliko ovi ljudi mogu da zarade kriveći kičmu u ovoj baruštini? — reče Pit.

— Dva, najviše tri dolara dnevno — odgovorio je Leslie. — Ali, i to je za njih mnogo. Na stranu što im je pirinač od životne važnosti. Indija je tek šezdesetih godina ovog veka uspeła da prehrani celokupno stanovništvo.

— Od sada ću pokazivati više poštovanja prema pirinču, kada ga budem jeo — reče iskreno ganut Tabasko.

Prethodnog dana, s večeri, sleteli su u Delhi i prespavali u hotelu nadomak aerodroma. Sledećeg jutra su iz Delhija odleteli lokalnim avionom prema Kalkuti, u kojoj su se zadržali tek toliko da iznajme automobil. Taj poduhvat je bio teži nego što su mislili, jer rent-a-kar agencije u Kalkuti nisu bile ni nalik na one u Sjedinjenim Državama. Iako je cenovnik pokazivao da raspolažu dobrim automobilima, u praksi nije bilo tako. Ispostavilo se da je većina dobrih kola odavno iznajmljena. Ostalo je nekoliko džipova sumnjivog kvaliteta i nekoliko automobila indijske proizvodnje, sa zastarelom tehnikom... Čak su i menjači bili mehanički, a ne automatski, što je porazilo Tabasko Pita. Konačno su se odlučili za jedan takav, koji im se učinio noviji i sada su se vozili predugim drumom ka svom cilju...

Odavno behu prošli Siliguri, gde su ih upozorili da je najbolje da benzin ponesu u kantama, jer sve do Meli Bazarija nema ni jedne jedine pumpe. Učinili su po savetu domoroda-

ca i putem se uverili u ispravnost takvog postupka. Vozeći drumom koji se lagano uspinjao ka planinama na severu, uz reku Rangi, brzo su trošili benzin i zaista bili srećni što su poslušali savet. Drum je nastavljao sve strmije i kada su izbili na ušće reke Tista i Rangi i kada su sa tog mesta ugledali, u daljini, bele vrhove tibetskih planina shvatili su da njihov turistički poduhvat neće biti baš lak...

— Ni nalik na one divote sa televizijske reklame — rekao je Tabasko Pit.

Cilj im je bio Sikim, jedna od saveznih država indijske federacije, zemlja stešnjena između Himalaja na severu, Butana na istoku i Nepala na zapadu. Zemlja o kojoj su iz turističkih prospekata saznali da je budistička, u stvari lamaistička, planinska, živopisna, prepuna folklora i prekrasne prirode »od koje zastaje dah«...

Dah im je zastao kada su videli Meli Bazari, prvi sikimski grad u koji su ušli u rano popodne. Iako je mapa pokazivala da bi trebalo da se nađu u nekakvoj urbanoj sredini, pred očima im je bio zgusnut pčelinjak drvenih građevina malo nalik na prave kuće, osim što nisu nedostajala vrata i prozo-

ri. I iz daleka je bilo lako shvatljivo da stanovnici tog grada ne vode baš previše računa o lepom izgledu svojih nastambi, koliko o neophodnosti da svakome obezbede krov nad glavom. Siromaštvo je bilo uočljivo i sa daljine od nekoliko milja.

— Ja ne bih svraćala ovde — rekla je Sumiko. — Možda u povratku...

Bila je osetljiva na siromaštvo. Bolele su je slike gladnih, bosih i beskućnika. Dobar deo svojih prihoda posvećivala je dobrotvornim organizacijama i nikada nije propustila priliku da što je moguće neposrednije učestvuje u akcijama za pomoć gladnima širom sveta. Ali, ovaj put koji su preduzeli, trebalo je da bude odmor za njih, jedno prijatno putovanje na kojem će zaboraviti sve Rialte i Ferarije onog sveta u kome su živeli...

Kupili su benzin na pumpi, ne zaboravivši da napune i kante, a onda nastavili, praćeni radoznalim pogledima lokalnog stanovništva. Bilo im je jasno da ti ljudi nisu svaki dan viđali turiste njihovog tipa...

U stvari, postali su svesni da ulaze u Sikim tek kada je drum počeo da vrdluda klancem reke Tista ka Rangpou, grani-

čnom mestu između Bengala i Sikima, i kada ih je, pred mostom sačekala policijska patrola. Policajci su bili u propisnim, kaki uniformama indijske bezbednosti, ali nikako nisu ličili na Indijce. Više su bili nalik Burmancima ili Vijetnancima. I, govorili su veoma loš engleski, takođe.

Tražili su im dozvolu za putovanje i boravak u Sikimu. Tu više nije bila dovoljna samo indijska, uobičajena viza. No, kad su videli papir sa potpisom Lok Najaka Bavana, ministra unutrašnjih poslova Sikima, sa kojim se behu, nakratko sastali u Delhiju, na aerodromu, zahvaljujući maloj varci, uz pomoć kompjutera, koju je izvela Sumiko (naime, javila je, kompjuterskom vezom, ministru da iz Amerike u Sikim kreću tri važna novinara), policajci su samo propisno salutirali i nekoliko minuta kasnije Sumiko, Pit i Leslie uđuše u Sikim!

Tek tada su postali svesni kolika je razlika između piriñanih polja Bengala i sikimskih brda. Prolazak kroz Rangpo, mali granični gradić, učini im se kao da prolaze kroz kapiju dvaju svetova. Čak je i klima bila drugačija, iako je bilo gotovo isto toliko vlažno kao

i u Kalkuti. No, gusto zelenilo posvuda, tamno i kao zamašćeno nevidljivom izmaglicom, govorilo im je da nisu pogrešili što su poneli višak odeće. Čudili su se što usput vide domoroce u platnenoj odeći, gotovo bosih nogu...

— Zar im nije hladno? — upita Tabasko Pit, koji nije voleo suviše vlagu.

— Ne bi mi tebi bilo, da si Sikimac — nasmejao se Leslie.

Nastavili su dalje, penjući se sve više, gotovo praznim drumom. Tek poneki džip im je dolazio u susret, mimoilazeći ih lagano, bez žurbe kakva je, recimo, vladala na ulicama Kalkute ili u okolini Siligurija. Sretoše još dva ili tri kamioneta natovarenih nekakvim voćem i to je bilo sve od sikimskog saobraćaja.

Pita je iznenadilo kada je Leslie otvorio prozor automobila, duboko udahnuo vazduh i sasvim ozbiljno rekao:

— Miriše na budizam!

— Miriše na mir — uzvratila je, takođe savršeno ozbiljno Sumiko.

I Tabasko je pokušao da oseti neke čudne mirise, ali, osim mirisa zelenila i vlage nije osećao ništa. No, osećajući potrebu da i sam nešto kaže, reče:

— Kladim se u šta god hoćete da nas ovde Rialto Maja neće pronaći ni za sto godina.

*
* *

Gužva na delhijskim ulicama, suva vrućina i rojevi insekata smetali su Marinu Ferariju. Smetala mu je neprekidna galama i puževski spor saobraćaj. Smetalo mu je što niko ne poštuje semafore i što vozač automobila koji je došao da ga dočeka na aerodromu ne zna ni reč engleskog. Smetalo mu je to što su stajali gotovo pola časa da se sa ulice ukloni jedna obična krava. Smetalo mu je što mora da se susretne sa Mehtom Šastrijem, čovekom koga je pamtio kao ljugavca sa maskom religioznog fanatika i dušom zmije koja je u stanju da prevari, pokrade i ubije bilo koga za pola dolara...

Mehta Šestri je bio trgovac drogom, i to nekakav polulegalni, jer je posedovao firmu za promet hemikalijama potrebnih farmaceutske industriji. Ferari je znao da je Fastrizgrnuo bogatstvo time što je, prilikom nekakve epidemije u

južnim delovima Indije, prodavao razblažen saharin umesto skupih vakcina potrebnih za suzbijanje bolesti. Znao je takođe da Šastri prodaje stotine hiljada kilograma sintetičkog kokaina pod firmom mleka u prahu, čak i u adekvatnim konzervama. Znao je i to da je četvoricu američkih narko-trgovaca jednostavno otrovao ka da su se pobunili zbog nekog ugovora kojim je Šastri prevario svoje američke partnere za nekoliko miliona dolara. Znao je i da je Mehta Šastri Rialtov bliski saradnik u međunarodnoj trgovini oružjem...

U svakom slučaju, Marino Ferari je bio svestan da ide na razgovor sa čovekom čija moć daleko prevazilazi čak i njegove pojmove o moći i nije mu bilo prijatno. U stvari, Ferari se plašio... Njegova jedina odbrana od tog straha bila je gluma. Marino Ferari je u mladosti nastojao da se domogne Holivuda. Čak je i igrao neke epizode u nekoliko trećerazrednih filmova i odatle mu je ostala veština samokontrole i glumio je uvek kada bi mu zbog bilo čega u životu bilo neprijatno...

Čovek koji ga je dočekao na aerodromu nije ličio na ovelanog kriminalca, niti na bilo kakvog opasnog tipa. Bio je to

mršav, polunag Indijac verovatno bez trunke obrazovanja i Marino Ferari se pitao da li ga to Šastri vređa kad pred njega šalje nekakvog potrčka koji ne zna čak ni engleski. Ipak, taj ga je čovek doveo na pravu adresu...

Adresa na koju su stigli nalazila se u sirotinjskom delu Delhija, tamo gde su ulice bile zakrčene đubretom, a vazduhom lelujala smradna isparenja, jer je bilo očigledno da te ulice nisu bile pokrивane planovima gradske skupštine namenjenim sistemu kanalizacije. Ferari se mrštio cupkajući iza svog vodiča, koji ga je provodio kroz nekakve prljave uličice i prolaze, koji su bili bukvalno prekriveni fekalijama i prljavštinom svake vrste.

Konačno, stigoše pred višespratnicu koja je izgledala kao da je svaki novi stanar, bez ikakvog smisla dograđivao svoj stan, ne vodeći računa čak ni o zakonu zemljine težine — kao da su zidovi visili u vazduhu, naslanjajući se jedan na drugi samo očajničkom voljom svojih stanara da im njihovi zidovi i krovovi ne pobegnu iz sna o pristojnom životu. Ferari pomisli: »Zar ovde stanuje Šastri?! Pa, on bi mogao sebi

da dozvoli da živi u Tadž Mahalu!»

Vodič ga je vodio nekakvim prljavim hodnicima i uz nekakve klimave stepenice, sve do stana na vrhu urnebesne građevine. Ferari je usput gledao stanovnike zgrade — prljave, ispijene, pocepane kreature iz čijih je očiju virila glad i žeđ, isto koliko i strah i mržnja. Osećao je odnekle snažan miris hašiša...

Vrata stana u koji ga je uveo vodič nije čuvao baš niko i to je iznenadilo Ferarija, koji je navikao da, recimo, Rialta, čuva brigada telohranitelja. Čak je pomislio i da ga je vodič doveo na pogrešno mesto...

Međutim, kada je ušao u veliku sobu, čistiju od svega što je video od aerodroma do tog trenutka, i kada je na sredini sobe video veliki dušek na kome je ležao Mehta Šastri sa dve devojčice sa obe strane, gole kao od majke rođene, i ne starije od desetak godina — znao je da greške nije bilo...

— Gospodin Ferari! — veselo je uzviknuo Šastri na svom engleskom koji je ličio kao da pri svakom samoglasniku guta živu jegulju.

— Moje poštovanje, dragi gospodine Šastri! — uzvratilo je više nego srdačno Marino Fe-

rari pružajući obe ruke u pozdrav.

No, Šastri se nije rukovao sa njim pre nego što je pljesnuo devojčice po golim zadnjicama i gugutavim glasom, na nekom Ferariju nepoznatom jeziku, otpratio te čudne i stravične ljubavnice iz sobe. Zatim je Indijac rekao:

— Poslovi se ne rade kada su one tu. Nije zdravo. Zar ne mislite tako, gospodine Ferari?

— Slažem se — rekao je Ferari, rešen da se složi sa svim i svačim, samo da nagovori Šastrija na saradnju.

— Priznajem da me je začudilo kada ste mi javili da dolazite — rekao je Šastri sedeći prekrštenih nogu na svom dušku i hladnokrvno dopuštajući Marinu da stoji. — Moji prijatelji iz Amerike dolaze ovamo ili da sklope ugovor ili kada nešto nije u redu. Vi, pretpostavljam, želite da sklopite ugovor?!

— Ugovor sa vama, gospodine Šastri, ne treba posebno sklapati — reče Ferari. — Naš posao cveta i tu nema nikakvih poteškoća. Čemu novi ugovori kad ovaj postojeći daje sjajne rezultate?

— U pravu ste... Ha, ha, ha, ha, ha, ha... — smejaao se Mehta Šastri na nekakav izvešta-

čen način, kao i većina Indijaca. — Čemu, onda, imam da zahvalim što vas vidim u svom domu?

»Izem ti dom!«, pomislio je Marino Ferari, osvrnuvši se po gotovo praznoj prostoriji. Zaista je bilo čudno videti u tako ogoljenom prostoru čoveka koji je, Ferari je bio siguran, ima na svojim tajnim i javnim računima, sigurno više od pet milijardi dolara...

— Kod nas kažu da nevolja zahteva prijatelje... — reče Ferari.

— To je mnogo bolje nego da prijatelji zahtevaju nevolju — iskezio se Indijac.

— Ali, pre svega, želim da vam isporučim najlepše pozdrave i želje za dug i zdrav život od gospodina Rialta Maje — reče Ferari mrzeći što mora da bude toliko ljubazan prema Šastriju.

— Gospodin Maja je ljubazan, kao i vi — reče Šastri. — U mojoj zemlji se smatra da se iza ljubaznosti uvek krije molba za neku uslugu. Je li tako?

— Vi ste mudar čovek — rekao je Marino Ferari. — I to što sam ja ovde već je usluga... gospodinu Maji. Što se mene tiče, meni samo ostaje da se pouzdam u vašu dobru

volju, jer mi je potrebna pomoć.

Mehta Šastri nije bio manje pohlepan od Ferarija. Njegov osmeh nije govorio ništa, ali njegove oči jesu, jer je stisnuo kapke na tren i Ferari je bio siguran da u glavi Indijca radi nekakav kalkulator koji računa sa koliko nula se piše reč »pomoć«.

— Ukoliko je u mojoj moći i nije beskrajna, rado ću se odazvati pozivu u pomoć — rekao je Šastri. — Koji brod tone?

— Na sreću, nije u pitanju ništa toliko dramatično — rekao je Ferari. — Naprosto, čini se da su tri lica, do kojih je gospodinu Maji neobično stalo, uspela da napuste Sjedinjene Države protiv volje gospodina Maje...

— Pretpostavljam da se te osobe nalaze u Indiji — primetio je nekakvim tihim, ravnim glasom Šastri. Njemu nije trebalo mnogo podataka da pronađe odgovarajući zaključak.

— U tome se i sastoji moja molba — reče Ferari. — Verujem da biste vi, svojim uticajem, mogli da zamolite svoje prijatelje iz Indije da ustanove gde se nalaze ljudi koje traži gospodin Maja.

— Rekao sam već da moje moći nisu prevelike, ali, ukoliko bih i pokušao da zamolim svoje ovdašnje prijatelje da po mognu vama i gospodinu Maji... — Šastri se osmehnu veoma široko, čak raširi ruke kao da želi da zagrlji Ferarija, a zatim neobično otvoreno reče: — Kako da nadoknadim trud svojih prijatelja? Verujte da ja ne tražim ništa kada pomažem prijateljima, ali, moji prijatelji, širom Indije, siromašni su ljudi, kojima svaka rupija znači mnogo...

— Shvatljivo — zaklimao je ozbiljno glavom Marino Ferari. — Svestan sam i da moja molba zahteva prilično truda. Zato sam spreman da, recimo, častim vaše prijatelje jednom pristojnom sumom američkih dolara. Oni svakako vrede više od rupija.

— Velikodušni ste, gospodine Ferari — reče ljubazno Šastri. — Više nego velikodušni...

Marino Ferari je, u stvari, osetio da Mehta Šastri želi da zna koliko može da zaradi tražeći tu Japanku i njene pratioce po Indiji. Zato je rekao, možda pomalo brzopleto:

— U džepu imam koverat u kome se nalazi dvadeset hiljada dolara. Ako se pravilno rasporedi, taj novac bi svakako

trebalo da nadoknadi trud vašim ljudima...

— Mojim prijateljima — ispravi ga Šastri.

— Vašim prijateljima — složi se brzo Ferari.

— Znate, gospodine Ferari... Mojih prijatelja je mnogo. Uostalom, tražite tri Amerikanca po Indiji zahteva mnogo radoznalih očiju i ušiju. Ne verujem da bi moji prijatelji bili mnogo pažljivi kada bih, ako se novac koji ste pomenuli raspodeli, dobili pet ili deset dolara.

Ferari je osetio da je Indijac spreman na dugo pogađanje. I, znao je da je Šastri u tome veštiji od njega, kao i većina istočnjaka. No, sopstvena ljubav prema novcu mu nije dozvoljavala da popusti...

— Trideset hiljada — reče Ferari.

— Osamdeset! — Šastri se osmehivao, ali su njegove oči bile hladne kao u zmije.

— Verujem da bi se vaši prijatelji zadovoljili kada bi mogli da među sobom raspodele... četrdeset hiljada dolara! — pokušao je još jednom Ferari.

— Mislim da me niste razumeli — reče Šastri. — Indija je velika zemlja. Tražiti neke ljude u njoj zahteva mnogo radoznalih očiju i ušiju, a te rado-

znale oči i uši imaju svoje žene i decu, i njih treba hraniti. No, pošto ste i vi i gospodin Maja moji prijatelji, uveren sam da bih mogao da ubedim svoje prijatelje iz Indije da vam pomognu ne tražeći, praktično, ništa zauzvat... Neka bude šezdeset hiljada!

Marino Ferari je mislio: »Ovaj ugojeni pas sigurno neće svojim ljudima dati ni po dva dolara da bi se napeli i otvorili oči i uši. Možda će ih naterati da to učine i besplatno, samo da bi ostao u dobrim odnosima sa Majom, koji mu godišnje sigurno donosi nekoliko miliona dolara. Većinu novca koji mu dam uzeće za sebe...«

— Pedes hiljada dolara! — reče Marino Ferari što je mogao hladnokrvnije. — Verujte da pri sebi nemam više i, da bih uopšte mogao da preživim u Delhiju, moraću da koristim svoje kreditne kartice, a ne gotovinu.

Šastri je klimao glavom sa blaženim izrazom razumevanja neko vreme. Razmišljao je: »Američki potrkko verovatno i nema kod sebe više nego što je rekao. Koliko ja poznajem Rialta Maju, on uvek gleda da svojim ljudima uskrati što je moguće više novca. Naravno,

mogao bih da tražim više i Ferari bi morao da od Rialta traži još, ali bi potrajalo da to i dobije. Možda je bolje da mu jednostavno uzmem ono što ima u džepu?!«

— Moji siromašni prijatelji neće se obogatiti deleći među sobom pedeset hiljada dolara, ali taj novac može njihovoj deci doneti poneku radost, koju, inače, nemaju. Neka bude pedeset!

Savladavši mnoge krivine na uskom drumu do Gangtoka, glavnog grada Sikkima, uspinjući se na više od 4.000 stopa visine iznad mora, Leslie, Pit i Sumiko su očekivali da ugledaju veličanstveni grad, prepun hramova, visokih zidina koji odišu dalekom istorijom i mirisu na nekoliko hiljada godina staru tibetansku tradiciju. Očekivali su raskoš i šarenilo. Ali, kada su konačno počeli da prolaze pored udžerica i stračara u predgrađu Gangtoka, shvatili su da su se prevarili...

— Ovo uopšte ne liči na ono što smo videli na televiziji! —

uzviknuo je pomalo razočarano Tabasko Pit.

— Još jedan dokaz da televiziji ne treba verovati — rekao je vedro Lesli. Iako nikada nije bio na Tibetu, on je znao šta može da očekuje.

— Mislim da je stvar u tome da žitelji ove zemlje ne uživaju u ispraznom spoljnom svetlu... — rekla je ozbiljno Sumiko. — Koliko ja znam o budistima, oni raskoš i bogatstvo traže u duši, a ne na fasadama veličanstvenih građevina. Za razliku od Amerikanaca.

Tabasko Pit je donekle bio upoznat sa budizmom, preko Sumiko i Leslija. Poznavao je i kulturu i tradiciju Istoka, ma koliko to bilo površno, ali je uvek zamišljao da glavni gradovi bilo koje države moraju da budu nešto lepo i vredno pogleda. Sada je gledao u raštrkane gomilice sivih zgrada, od kojih je najviša imala tek četiri sprata i bila četvrtasta kao kutija za keks. Gangtok nije ličio na grad, već na nekakav park, doduše prilično neuredan i zapušten, u kome su se, tu i tamo, ljudi potrudili da sagrađe nešto za stanovanje.

— Nadam se da u ovdašnjim hotelima ima tople vode — rekao je skrušeno Pit.

— Sikim nije zemlja u kojoj možemo da očekujemo nešto slično Las Vegasu — rekla je Sumiko. — Ali, mislim da nećemo biti suviše razočarani. Oni se trude da svoje turiste ugoste što je bolje moguće. Ne kako imam osećaj da će nama biti udobnije nego i najbogatijem stanovniku Gangtoka.

Grad je zaista bio čudan, nepravilno raspoređen po brdima, uz uske ulice koje su tekle kao nekakvim veštačkim terasama po strmom zemljištu. Čak i uz pomoć detaljne mape grada bilo je teško pronaći ulice koje su vodile do »Norkhil« hotela... Hotel se nalazio na rubu nečega što je, čak i na engleskom, nosilo naziv Gradski park, iako se površina nije uopšte razlikovala od bilo koje druge zelene površine u gradu. Ipak, tu je bila smeštena velika građevina nekakvog sportskog centra, ali bez sjaja i monumentalnosti. Pit je ušao u hotel namršten. Sumiko je širila oči, upijajući sve te novine. Lesli je bio savršeno miran i ozbiljan.

Iako su sve troje očekivali dugu proceduru na recepciji hotela, jer su bili turisti van uobičajenog turističkog paketa, kojim su u Gangtok stizali turisti svake nedelje, ljubaz-

ni recepcionari su sve formalnosti završili za tili čas, trudeći se da ljubaznošću nadmaše sami sebe. Njihov prtljag je bio smešten u veliki apartman na poslednjem spratu pre nego što su i krenuli ka njemu, a nasmešena sobarica im je na zapanjujuće dobrom engleskom objašnjavala da liftovi ne rade posle deset uveče i pre šest ujutru, da tople vode ima od sedam uveče do devet ujutru, da, na žalost, ne mogu hranu poručiti u sobe, da za grejanje soba moraju doplatiti nekoliko rupija, da moraju zatrebat i dan ranije da im se promeni posteljina i... Poželela im je prijatan boravak u Gangtoku!

Sam apartman je ličio na dve povelike i poluprazne sobe nekakvog provincijskog motela, recimo, u Minesoti. Ali, pažnja sa kojom su domaćini opremili svaki noćni ormarić pored svakog kreveta — Biblijom — verujući da svi Amerikanci to očekuju, bila je dirljiva...

— Bah! — uzdahnio je nezadovoljno Tabasko Pit. — Kladam se da nemaju australsko pivo u baru.

— Zar nisi primetio? — osmehnuo se Leslie. — Oni nemaju ni bar.

Za Tabasko Pita to je već značilo početak panike. Dograbio je telefon i okrenuo broj recepcije, a onda se dugo raspravljao sa nekim ko nije mnogo razumevao engleski o pivu. Sumiko se zvonko smejala Pitovim nastojanjima, a Leslie je samo odmahivao glavom po mišljajući da će teže biti trpeti Pita i nedostatak piva, nego izaći nakraj sa Sikincima, naviklim na skromnost na koju oni, kao američki državljani, nisu navikli.

Iznenadenje je stiglo svsega nekoliko minuta pošto je Pit demonstrativno tresnuo slušalicu! Neko je pokucao na vrata, a onda su tri mlada Sikimca na kolicima uvezli u sobu dvanaestak kutija na kojima je glasno i jasno pisalo — »TANDBERG, AUSTRALIAN BEER«!

— Mi... Mislio sam... Zaboga, tražio sam samo tuce! — mucao je Tabasko potpisujući račun, ne znajući da li da se raduje ili da očajava.

— Tuce — potvrdio je kratko jedan od mladića. — Tuce sanduka!

Izašli su klanjajući se. Sumiko je prasnula u smeh poput devojčice. Leslie je zadržao samokontrolu, verujući da će tako pomoći Tabasku da se sabere.

— Blagi bože! — uzdisao je Pit. — Biće da sam se ipak prevario. Ovi ovde imaju australijsko pivo.

— I to u količinama koje mogu da zamene nedostatak tople vode — smejala se Sumiko.

— Možda ipak neće biti teško istrpeti sve ovo — rekao je Pit otvarajući prvu bocu piva.

— U svakom slučaju, pivo će ti potrajati... — rekao je Lesli.

Onda su se sve troje iskreno nasmejali...

— Kalkuta! — gotovo je zaurao Marino Ferari u telefonsku slušalicu kada mu je jedan Šastrijev saradnik javio da su Japanka i njena dva pratioca viđeni na aerodromu u Kalkuti.

Već tri dana je Ferari morao da sedi u jednom prašnjavom hotelu u Delhiju, trpeći komarce, smrad sa ulice i nedostatak vode. U znak poštovanja Šastri mu je svakodnevno slao po dve prostitutke, ali su se one Ferariju gadile. Izgledale su

mu prljave — prljavije od crnkinja, koje nije voleo ni da vidi. Ipak, zadržavao bi ih u sobi neko vreme, tek da se ne bi žalile da nije pokušao da konzumira poklon od Mehte Šastrija. Hrana je takođe bila odvratna i, sve u svemu, Ferariju je bilo dosta potrage za Japankom i tom dvojicom... Kad je zazvonio telefon...

— Kalkuta! — zaurao je ponovo. — Šta oni mogu tražiti u Kalkuti?

— Ne pitati mene — rekao je njegov sagovornik. — Gospodin Šastri naredio pratiti ih u stopu, svaki trag biti pronađen. Izvestiti vas ubrzo. Ubrzo i vi stići u Kalkuta!

— Molim?! — Ferari zaista nije razumeo.

— Vi stići u Kalkuta rekao gospodin Šastri — rekao je sagovornik. — Odmah stići u Kalkuta!

— Hoćeš da kažeš, do đavola, da ja moram da se nacrtam u toj proklesoj Kalkuti?! — upitao je Marino Ferari.

— Gospodin Šastri rekao tako — dobio je potvrdu.

Marino Ferari nije bio glup. U trenu je shvatio da Šastri želi da ga, jednostavno, drži što je moguće dalje od sebe. Mehta Šastri je bio lukav — nije želeo da ni on ni bilo ko po-

vezan sa njim bude umešan u otmicu tri američka državljana na tlu Indije. Šastri je imao bliske veze sa ljudima iz policije, zakonodavstva, sudova i vlade Indije i nekih njenih, bogatijih država. Nije smeo da dopusti sebi da ga nekakva američka afera uvuče u bilo kakvu nezgodu. Zato je naprosto hteo da Ferarija udalji od sebe koliko god je to moguće. Činjenica da su Japanka i njeni pratioci bili u Kalkuti išla mu je na ruku.

— Do đavola! — rekao je Ferari. — Biću tamo. Hoće li me neko sačekati?

— Naravno... Sačekati... — rekao je sagovornik i prekinuo vezu.

— Biće bolje da ovo ispadne kako treba, daso — rekao je Ferari u slušalicu iz koje se čulo »ti-ti«. — Jer, ako ne ispadne, onda i moja koža i koža gospodina Šastrija neće vredeti ni pola dolara

Razmišljao je o Rialtu Maji. Taj tip je voleo da se sveti. Nikome nije ostajao dužan, ni novac ni život. Po tome je bio poznat u podzemlju San Franciska, ali i po svetu. Marino Ferari nije sumnjao da Rialto traži tu Japanku da joj se, jednostavno, osveti. Možda će je ubiti, ali pre toga mučiti ona-

ko kako samo Portorikanci znaju. Jer, Rialto Maja je bio Portorikanac, jedan od onih koji su u Sjedinjene Države došli bez prebijenog novčića u džepu, a onda, na krvav način stekli bogatstvo i sada izigravaju Gospoda Boga. Ferari nije voleo takve tipove, ali je voleo njihov novac, i budući da mu je sudbina odredila da od malih nogu radi poslove koji nemaju nikakve veze sa zakonom, jednostavno nije mogao da izbegne saradnju ni sa Portorikancima, Kolumbijcima, čak ni sa Arapima...

Proklinjao je Delhi i suvi vazduh po kome je plutao nepregledni oblak prašine i gotovo se radovao što će ići u tu Kalkutu. Mislio je da tamo ne može biti gore...

Pošto su obišli sve hramove u okolini Gangtoka, posetili muzeje, provozali se svim putevima oko grada, Lesli, Sumiko i Pit su utvrdili da duži boravak u Sikimu iziskuje napor mašte. Ili posebno zanimanje za budizam...

— Dođe mi da se zamonašim — rekao je Pit četvrtog

dana boravka. — Na licima tih ljudi vidim nekakav nebeski mir i spokoj. Oni su se pomirili i sa životom i sa smrću. Neshvatljivo!

— Možda za tebe — rekla je Sumiko ozbiljno. — Ali, njihova vera je takva. Daje im taj mir.

Tabasko Pit je ispijao sve više i više piva, spavajući sve češće. Jednostavno, njemu je bilo dosadno. Sumiko i Leslie, upućeni u tajne budizma daleko više nego što je to Pit mogao i da sluti, kao da su se nalazili na svom terenu. Već su sa jednim sveštenikom budističkog samostana Kančendžunga dogovorili da povremeno dolaze u sam samostan, gde bi proučavali tibetansku istoriju. Pit nije mogao da shvati toliku žeđ za znanjem, iako je visoko poštovao takva nastojanja svojih prijatelja.

— Kad bih samo mogao poput vas... — vajkao se, misleći na to da u celom Gangtoku nije video ni jednu jedinu visoku, vitku, oblu, crvenokosu damu kojoj bi mogao da se udvara.

Sumiko i Leslie su bili svesni da se Pit dosađuje i nisu obraćali pažnju na njegovo pivo i predugo spavanje. Sve troje su bili svesni da je cilj njihovog

boravka u Sikimu samo da budu što dalje od potrage za Sumiko.

Nešto je življe bilo kada je u hotel »Norkhil« stigla grupa turista iz Italije. Jer, u grupi je bilo nekoliko žena koje su se Pitu učinile vrednim udvaranja, iako su bile daleko od njegovog ideala ženske lepote. No, ispostavilo se da grupe turista u Gangtoku borave samo tri dana, pa kada su Italijanke otišle Tabasko je ponovo potonuo u pivo i spavanje, prepuštajući Lesliju i Sumiko da se sasvim ozbiljno i predano bave tibetologijom. Kad nije spavao gledao je krajnje dosadan televizijski program na televizoru u TV-sali hotela, ili bi šetkao oko hotela uveravajući se da je Gangtok najdosadniji grad u kome je ikada boravio. Utisak nisu popravljali ljudi i žene koji su mu se redovno preterano ljubazno osmehivali kada bi sreo bilo koga, a sretao ih je malo — naprosto se činilo da je Gangtok grad suviše zaposlenih ljudi, a njihovi poslovi su bili svugde, osim na ulicama.

Nešto se ipak dešavalo na lokalnoj pijaci... Turistički prospekti su govorili da je gangtonska pijaca živopisno mesto, prepuno života, ali se Tabasko

uverio da se pomenuto mesto sastoji od sivog niza tezgi, više praznih nego punih, sa voćem, povrćem, mesom i ribom i da to nije ni nalik nekakvoj uzavreloj istočnjačkoj pijaci, kao što su takva mesta u Hongkongu, Kuala Lumpuru, pa čak i u Sajgonu. Nije bilo gužve, nije bilo buke, nije bilo šarenila. Tezge su bile poredane sa strane, uredne i skoro bez kupaca, a između njih se nalazio širok prostor koji je koristio kao parkiralište za džipove i kamionete lokalnog stanovništva. Tabasko je bio zapanjen činjenicom da je njihov iznajmljeni automobil jedino vozilo nalik na normalno vozilo u Gangtoku. Ipak, povremeno bi prošetao pijacom, očekujući da se dogodi nešto što bi mu, bar na nekoliko minuta osvežilo dosadu...

Ipak, morao je da potroši čitavih šest dana bazanja po pijaci pre nego što se to nešto dogodilo...

Tabasko je taman rešavao da se baci u dilemu da li da na pijaci kupi koju funtu svežih limunova, ne bi li napravio sok koji leći mamurluk, upuštajući se u verovatno najteži misaoni proces u poslednjih nekoliko dana, kada je ugledao... Veliki, crni, sjajni »mercedes«

sa šestoro vrata je kliznuo sporednom ulicom!

U prvi mah Pit je pomislio da halucinira. Posle svega što je danima gledao u Gangtoku, jedan »mercedes« sa šestoro vrata ličio mu je na nestvarnu prikazu!

Zatim je pomislio: »Valjda i oni ovde imaju političare, a političari vole da se vozikaju u takvim kolima!«

Treća misao mu je bila: »Ama hajde da vidim šta je to!«

Ne žureći, nogu pred nogu, uputio se ka toj sporednoj ulici, ne sa previše nade da će tamo zateći limuzinu. Gotovo da mu je bilo drago što je skoro izmislio način da se zabavi — prateći crni automobil po ulicama tog grada, za koji je iskreno mislio da se uistinu nalazi na kraju sveta. Zastao je kada je video da »mercedes« stoji parkiran ispred jedne nevelike zgrade, sive kao i sve ostale u Gangtoku.

Prilazio je lagano, očekujući da pored automobila vidi nekakvu stražu, jer i stražu su voleli političari koji vole da se voze velikim limuzinama. Međutim, nikakve straže nije bilo. »Mercedes« je bio prazan, uredno parkiran, zaključan i oko njega nije bilo nikoga. Najviše od svega je začudilo Tabaska

to što prolaznici, Sikimci, uopšte nisu obraćali pažnju na ta kola. Nisu čak ni skretali pogled, prolazeći pored »mercedesa«, koji je po svemu bio nešto neobično za taj grad.

Stajao je nekoliko minuta ne razumevajući da li da pokuša da istražuje. A onda je, skoro automatski, prišao sasvim blizu limuzini i bacio pogled kroz prozor. Ono što mu je prvo palo u oči jednostavno ga je zapanjilo!

Pored auto-kasetofona je video nekoliko kaseta. »Duran Duran«, Majkl Džekson, Madonna, »Rollingstones«! Pit promrmlja kroz zube:

— Neka me nateraju da go pretrčim preko Golden Gejta ako budisti vole ovu vrstu muzike!

Nije ni primetio iza sebe dečaka od nekih petnaestak godina koji mu se obrati na dobro naučenom engleskom:

— Gospodin je krenuo kod doktora, zar ne?!

Okrenuo se lagano i video mladog Sikimca, obučenog u nešto što su mu rekli da se zove sarong, sa tim njihovim smešnim turbanom na glavi i osmehom profesionalnog namamljivca u noćne klubove...

— Doktor?! Kakav doktor?!
— upita iznenađeno Pit.

— Doktor Namgijal — reče dečko mirno. — Radi danas. Možete biti primljeni čim pacijenti odu.

— Meni ne treba nikakav doktor, dečko — reče mu Pit, shvativši da se u zgradi nalazi nekakav doktor, čije ime nije znao da ponovi.

— To je dobro — reče dečak. — Zdravo je biti zdrav.

— Naravno — potvrdno je Tabasko i već zakoračio da krene kada ugleda kako se niz stepenice te zgrade ka ulici spušta čovek koji ni po čemu nije ličio na Sikimca.

Rumeni obrazi na bledom licu, guste crvene obrve i nakoštrešeni brkovi odavali su ortodoksnog Britanca. Osim toga, taj čovek je bio obučen u prilično dobro odelo pomalo zastarelog kroja, sa drečavom kravatom, valjda kao znakom raspoznavanja...

Evropljanin se u prolazu ljubazno nasmeši Tabasku i prođe prilazeći »mercedesu«, otključavajući kola i sedajući za upravljač. Pit je bio ukočen od iznenađenja. Pomislio je, čak, da priđe strancu, oslovi ga i započne jedno divno prijateljstvo, jer mu je taj simpatični belac ličio na nekoga ko bi poštovao dobro pivo. Međutim, bio je suviše zbunjen da rea-

guje onako kako je nameravao. Umesto toga, Pit se okrete dečaku, koji ga je mirno gledao blago se osmehujući.

— Ko je ovo? Doktor? — upitao je Tabasko.

— Ne — reče spokojno mladi Sikimac. — Ovo nije doktor. To je gospodin Tilbi.

Doznajući ime Pit je bio sasvim rešen da pokuša da uspostavi kontakt. Međutim, u tome ga je sprečila pojava četiri dame koje se gotovo smandrljaše niz stepenice ka ulici, veselo ćucureći, okrznuvši ga u prolazu, svaka, zamamnim pogledom...

Nisu bile preterano mlade, ali svakako nisu bile Sikimke. Obučene nehajno, sa nešto malo šminke na licu i neurednih frizura, žene su izgledale čudno... Dovoljno čudno da Pit ne primeti odmah da nijedna nije bila ružna. Naprotiv! Sve četiri su bile izuzetno privlačne na neki poseban, pomalo nametljiv način. Njihova pojava konačno ostavi bez daha Tabasko Pita. On je samo stajao i zijao u njih, a one su uskočile u »mercedes«, koji se pokrete i otpraši uskom ulicom brže nego što je Tabasko mogao da reaguje.

Okrenuo se u panici dečaku:

— One svakako nisu doktorice?

— Ne — reče mirno dečak. — To su kurve gospodina Tilbija.

— Kurve?! — Tabasko je bio iskreno šokiran načinom na koji je dečak tu reč izgovorio. — Kako to misliš?

— Rade u bordelu gospodina Tilbija — odgovori dečko osmehujući se kao da govori o nečemu sasvim normalnom, poput komentara kiše, koja je upravo počinjala da pada i na Gangtok i na Tabaska.

— Blagi bože! — uzviknuo je krajnje iskreno Pit.

Zurio je nekoliko minuta niz ulicu kao da vidi odraz u vazduhu te limuzine, koja odavno beše zamakla za ugao...

*
* *

Četvrtog dana boravka u Kalkuti Marino Ferrari je osetio nostalgiju za San Franciskom. Nije to bila nostalgija običnih putnika po svetu. Bila je to nostalgija čoveka koji brine o svom novcu. Jednostavno, činilo mu se da će tamo, u Frisku, neko uspeti da se dočepa

svega što je on godinama sticao, na bilo kakve načine, koristeći se prilikom njegovog odsustva. Proklinjao je i Japanku i Rialta Maju, ali je naprosto bio vezan dogovorom koji je na jednom kraju imao poveću sumu dolara, a na drugoj okrutnu osvetu Rialta Maje ako ne uspe da pronađe njegovu Japanku.

U Kalkuti su ga sačekali neki drugi Indijci, koji su se razlikovali od Šastrija, ali su pripadali istom krugu — podzemnom. U svakom slučaju, smestili su ga u bolji hotel nego što je bio onaj u Delhiju i na tome im je Ferari bio zahvalan. Rekli su mu i da je pouzdano utvrđeno da su Leslie Eldridž, Japanka po imenu Sumiko i izvesni Tabasko Pit iznajmili automobil u jednoj rent-a-car agenciji, ali da se još ne zna kuda su se odvezli. Kroz razgovor sa ne preterano ljubaznim domaćinima Ferari je počeo da naslućuje kolika je organizacija Mehte Šastrija. Činilo mu se da u svakom prokletom indijskom gradu, u svakom selu, Šastri ima svoje ljude i da je broj tih ljudi nezamisliv za bilo kakvu sličnu organizaciju u Sjedinjenim Državama. Uveravali su ga da će biti lako prepoznati tri osobe

koje je Ferari tražio, ma gde da su, a morali su još uvek biti na tlu Indije, jer iznajmljeni automobil nije mogao preko granice, a nije nigde prijavljeno da je vraćen agenciji.

U telefonskom razgovoru sa Rialtom Majom Marino Ferari je morao da bude vrlo oprezan i neobično taktičan, pokušavajući da mu objasni da je Japanka priterana u ćošak i da nema izlaza. Doduše, elegantno je izbegao da navede gde se taj ćošak nalazi i, uopšte, trudio se da ostavi utisak kao da je gotovo dokrajčio posao zbog kojeg je morao da preleti pola sveta. Nije stekao utisak da je Rialto zadovoljan, ali to je bilo samo zbog toga što je sušta istina bila da će Rialto Maja biti zadovoljan tek kada bude mogao da spusti svoje ruke na vrat mlade žene. Ipak, razgovor je protekao bez Rialtovog urlikanja i Ferari je bio zadovoljan.

Ono čime je bio nezadovoljan bila je činjenica da je još uvek u Kalkuti. . .

No, i to se ubrzo promenilo, kada mu je telefonirao jedan od njegovih domaćina i rekao da šalje automobil po njega, koji će ga odvesti na aerodrom Bagdogra. . .

— Kog đavola imam ja da tražim na tom aerodromu? — upitao je Ferari.

— Tamo ćete sresti čoveka — rečeno mu je.

— Kakvog čoveka? — upitao je Marino Ferari.

— Čoveka koji ima informaciju za vas — odgovorio mu je.

Polu časa kasnije bio je u automobilu koji ga je vozio skoro dve stotine milja po nekim čudnim, neudobnim drumovima, sve dok nisu stigli na nešto što se samo u stripovima moglo smatrati aerodromom.

Bagdogra je bila jedna velika poljana, koja je osim drvene kule kontrolnog tornja, nekoliko hangara sklepanih od neobrađenih dasaka i vetromera imala još samo natpis »aerodrom«! Marino Ferari je osećao da jednostavno neće moći da izdrži sve to. . .

Čovek koji ga je vozio rekao mu je da tu treba da čekaju. I, čekali su. . . Gotovo četiri duga časa, koje je Ferari iskoristio da u sebi besni zbog svega što je dozvolio da mu se dogodi od časa kada se upleo u poslove sa Rialtom Majom, pa do tog trenutka.

Bes mu je splasnulo kada se iznenada, niotkuda takoreći, po

javio veliki, sjajni, crni »mercedes« sa šestoro vrata, koji je prišao lagano i parkirao se uz automobil kojim je Ferari stigao iz Kalkute. Iz automobila je izašao Evropljanin gustih, crvenih obrva i nakostrešenih brkova, u klasičnom odelu i sa drečavom kravatom. Čovek je mirno prišao automobilu u kome je sedeo Ferari, otvorio vrata i smestio se pored zapanjenog Marina, izgovarajući bez osmeha:

— Verujem da govorim sa gospodinom iz San Franciska koga zanimaju neki ljudi zagubljeni u indijskim prostranstvima. . .

Strančev naglasak je govorio Ferariju da razgovara sa ortodoksnim Englezom.

— Ko ste vi? — upitao je Ferari.

— Ja sam prijatelj Mehte Šastrija. To je dovoljno — rekao je Englez. — Ni meni vaše ime nije mnogo važno, pa se neću truditi da se predstavljam. Važno je da imam nešto da vam ponudim. Pitanje je šta vi imate meni da ponudite?

Marino Ferari je zaustio da kaže kako se sa Šastrijem dogovorio. Kako mu je dao novac. Kako smatra da ne bi trebalo da bude ucenjen. . . Ali,

kada je malo bolje pogledao hladan pogled tog Engleza, shvatio je da ima posla sa čovekom kome Šastri sigurno nije rekao da je sve plaćeno unapred. U svakom slučaju, Ferrari je morao da prizna da će cela ta stvar biti plaćena mnogo više nego što je zamišljao da će biti. Mogao je samo da se nada da će Rialto Maja znati da bude velikodušan, kada se sve okonča.

— Sve zavisi od onoga šta nudite — uzvratio je Ferrari, trudeći se da se ponovo uvuče u kožu kupca sposobnog da se pogodi za odgovarajuću cenu.

— Vi tražite ženu po imenu Sumiko, muškarca po imenu Leslie Eldridž i još jednog muškarca koji se odaziva na ime Tabasko Pit, zar ne? — upita Englez.

Marino Ferrari je razmišljao nekoliko trenutaka. Od početka istrage on nije imao pojma kako se zove ta Japanka za kojom je tragao. Bilo ko je mogao da mu kaže bilo kakvo ime. Međutim, logika stvari je nalažala da naprosto poveruje tom tipu da se Japanka zove Sumiko i da se njeni pratioci zovu tako kako je Englez rekao da se zovu.

— U stvari... — reče Ferrari — muškarci me ne zanimaju.

Ja tražim samo ženu. Japanku. Tu... Sumiko!

— Neće moći tako — rekao je mirno Englez. — Meni je rečeno da tražite tri osobe i ja sam spreman da vam isporučim tri osobe. Naravno, po ceni za tri osobe. Ili, ako želite, mogu da vam isporučim dva muška leša i jednu živu Japanku, što opet neće umanjiti cenu.

— Sasvim mi je svejedno da li će muškarci biti mrtvi ili živi — reče Ferrari već vidno iznerviran. — Ja imam zadatak da tu Japanku odvedem živu u Sjedinjene Države...

— Dakle? — Englez ga pogleda ledeno upitno. — O kojoj sumi govorimo?

— Nisam pomenuo sumu — reče Ferrari.

— Onda ću je pomenuti ja — reče Englez spokojno. — Trideset hiljada dolara! Prilikom isporuke. Ja ne tražim ništa unapred. Da li vam odgovara?

»Proklet da je! Svi prokleti da su!«, mislio je Marino Ferrari stežući usne. Ipak, klimnuo je glavom i izgovorio:

— Recimo da mi to odgovara. Ali, kako možete da me uverite da ste u stanju da obavite svoj deo posla, gospodine...

Nije važno (kako se zovete! Mi-
slim, da li ste sigurni da mo-
žete da mi dovedete tu prokle-
tu žensku?

— To je već moja briga —
reče hladnokrvno Englez. —
Recimo, za tri dana, na ovom
istom mestu!

Marino Ferari je istovreme-
no mrzeo sve to što mu se do-
gađa i bio obradovan što mu
se ukazuje prilika da, za tri
dana, na tom istom mestu, o-
konča čitav haos u kome se
nalazio. Rekao je:

— Imaćete vaš novac čim
Japanka bude pod mojom ko-
ntrolom.

— Sjajno! — reče Englez. —
Onda, za tri dana...

Otvorio je vrata automobi-
la. Ferari ga zadrža rukom, što
izazva neobičnu reakciju kod
Engleza...

Jer, čim je osetio dodir, br-
kati čovek se pretvori u div-
ljeg mačora, koji odnekle iz-
vuče podugačak nož krivog se-
čiva i podmetnu ga pod bra-
du okamenjenog Marina Fera-
rija!

— Ne znam kakve su vaše
životne navike, gospodine ma-
ko da ste — reče Englez suvo.
— Ali, ja ne podnosim kada
me muškarci pipaju! Povuci-
te ruku, pa ćemo ostati korek-
tni poslovni partneri!

Ferari brže-bolje povuče ru-
ku, sav bleđ gledajući kako
krivi nož nestaje u odeći tog
ludog Engleza. No, nije napu-
stio ideju da kaže ono što je
nameravao, praveći se da ga ni
nož pod grlom ne može izba-
citi iz ravnoteže. Rekao je:

— Možete li mi reći kako ste
ih našli u ovolikoj Indiji?

— Koliko ste Evropljana vi-
deli od trenutka kada ste do-
lazili ovamo? — uzvрати Eng-
lez hladnokrvno.

— Malo — priznao je Ferari.

— Tamo gde su Japanka i
ta dvojica gotovo da nema be-
lih ili sličnih ljudi — reče En-
glez. — Osim mene, razume se.
Tri bela zrna bibera u vreći
crnog su vrlo uočljiva. Samo
treba dobro gledati!

Zatim je izašao iz automo-
bila, ušao u svoj »mercedes» i
nestao pre nego što se u krvi
Marina Ferarija stišao strah...

Dva dana je Tabasko Pit ču-
vao tajnu. Za ta dva dana je
mnogo više provodio napolju,
u šetnji gradom, nego u hotel-
skoj sobi, zanemarujući čak i

pivo. Sumiko i Leslie su to primetili, ali budući da im Tabasko nije ništa govorio, oni nisu ništa pitali. Tek kada je pozvano utvrdio gde se nalazi bordel gospodina Tilbija, Pit je saopštio:

— U Gangtoku ima još nešto osim budizma, bedne pijace i dosade!

Pogledali su ga iznenađeno i upitno. Po Pitovom izrazu lica nisu znali da li je on oduševljen ili naprosto želi da saopšti nešto neobično što je, očigledno, otkrio dok su se oni bavili budizmom i tibetologijom.

— Mislim da te nisam najbolje razumela? — rekla je Sumiko.

— Nećete mi verovati — reče Tabasko — ali, u Gangtoku postoji bordel!

Lesli se namršti. Sama reč »bordel« i lamaizam Sikimaca nisu se slagali.

— Kakav bordel? — upitao je Leslie.

— Pa, skoro civilizovan — odgovorio je Pit. — Drži ga nekakav Škot, Tilbi. Kori Tilbi. U njemu drži četiri devojke, od kojih nijedna nije Sikimka. Čak ni Indijka!

— Bio si tamo? — upita oprezno Sumiko.

— Ne bi se tako moglo reći — reče Pit. — U stvari, sasvim slučajno sam naleteo na tog Tilbija i njegove... hm... devojke. A, onda sam se upitao: odakle nešto tako u ovom gradu? I, malo sam pronjuškao, iz čiste dosade...

— Nadam se da si otkrio da i u tom bordelu toče australsko pivo — rekao je sa blagom ironijom Leslie.

— Ništa od toga. Ovde imam piva koliko god mogu da popijem — nasmejao se Tabasko. — Međutim, zaista mi je nekako bilo čudno sve to... Hoću da kažem, pogledajte oko sebe! Sve sam budista. Mir na licima i ni traga od urbanih frustracija...

Pit je načas pogledao u njih dvoje, tražeći u njihovim očima bar malo divljenja za njegovu učenost. Ponekad je bio vrlo gord na ono što je znao, a nije želeo da pokaže. Sada je bila prilika...

— Čemu služi jedan bordel u Gangtoku? — upitao je Pit, više sebe nego Leslieja ili Sumiko. — Raspitao sam se malo. Čak sam i sreo jednu od... hm... devojaka. Zove se Roberta, Amerikanka je. Meleskinja sa mnogo izmešanih krvi. Ispostavilo se da Kori Tilbi nije samo vlasnik bordela, ko-

ji, izgleda, služi samo za uveseljavanje poslovnih ljudi, kada dođu u ovu Nedodiju. Tilbi, u stvari, trguje. Najzanimljivije je to što ni ta Roberta, ni niko drugi, nisu mogli da mi kažu čime to Tilibi trguje. I to uspešno...

— Sada mi reci da si otkrio nekakvu ilegalnu radnju? — reče Leslie.

— Nisam siguran — rekao je Tabasko. — Ipak, sve mi je vrlo sumnjivo. Nameravam da ovih dana posvetim izvesno vreme tom bordelu i samo sam hteo da vam kažem sve to, da se ne biste iznenadili gde to nestajem svake večeri.

— Namreavaš da... misliš da posećuješ to mesto? — Sumiko je bila iznenađena.

— Naravno — Pit se isceri samozadovoljno. — Kako bih drugačije mogao da doznam nešto više o tom Tilbiju?!

— Priznajem da je zaista neobično naći u Gangtoku jedan bordel — rekao je Leslie ozbiljno. — Uz to, sve to o tom Tilbiju... Jesi li siguran da se ne upuštaš u nešto opasno?

— Što opasnije, to bolje! — veselo reče Tabasko Pit, uvek spreman za gužvu. — To je svakako bolje od njihovog televizijskog programa.

Sumiko i Leslie pogledaše jedno u drugo. Razumeli su da je Pit pronašao sebi zabavu u zaista ne naročito zanimljivom gradu, za ljude Tabaskovog tipa. Ali, nije im bilo sasvim jasno da li je baš pametno istraživati nešto što se jednostavno ne uklapa u sliku okoline. Leslie konačno reče:

— Molim te, Pite, budi oprezan. Nikada se ne zna kakvi mogu biti ljudi koji u ovakvom gradu izgledaju drugačije i još se bave nekakvim tajanstvenim poslovima. Ako ti zatreba pomoć...

— Ne sekiraj se, ortak! — zabrunda Tabasko. — Ako ih bude suviše, ostaviću ponekog i za tebe.

Više nije bilo razgovora oko toga. Pit više nije pominjao bordel, ali je bilo primetno njegovu nestrpljenje — jedva je čekao da padne veče pa da se uputi ka industrijskom kraju grada, ako se to moglo nazvati tim imenom, jer se sastojalo od jedne zgrade Instituta za pamuk i nekoliko velikih magacina. Tamo se, u jednoj sporednoj ulici, nalazila nevelika, ali prilično lepa kuća, u kojoj se nalazila institucija Korija Tilbija.

Za to posle podne Sumiko i Leslie behu zakazali još jedno

viđenje sa upravnikom tibetanskog muzeja i zaista su se pravili da ih Pitova priča više ne zanima. Međutim, Lesli je iskoristio nekoliko trenutaka boravka na recepciji »Norkhila« da se kod osoblja diskretno raspita o postojanju ustanove gospodina Tilbija. Pomalo se iznenadio — govorili su mu o kući gospodina Tilbija gotovo kao o turističkoj atrakciji...

— Vi ste biznismen? — upitala ga je telefonistkinja.

— Ne — rekao je Lesli. — Ja sam novinar.

— Razumljivo — rekla je žena sasvim ozbiljno. — I novinari ponekad dolaze... I odlaze kod gospodina Tilbija.

Od jednog pomoćnog hotelskog radnika, imunog na budizam i tradiciju svoje zemlje, a željnog dobrog bakšiša u dolarima, Lesli je doznao i to da kod Tilbija može dobiti i nešto više od uobičajenih usluga...

— Gos-n Tilbi ima betel, bolji, bolji — rekao je momak na lošem engleskom. — Ima i drugo. Treba dolari za sve!

Lesli je odlično znao šta je betel. Biljka čiji listovi sadrže laku drogu, i koju gaje čak i u Sikimu. Lišće betela, inače, u Indiji služi prostom narodu umesto koka-kole ili kafe ili bi-

lo čega osvežavajućeg. Prodaje se na pijacama i strancima izgleda čudno kada vide ljude, čak i decu, kako po ceo dan žvaću jedan ili dva lista betela... »Ono drugo« se, verovatno, zaključio je Lesli, odnosi na neke teže droge od betela.

No, Lesli nije ništa rekao Tabasku. Sačekao je da padne veče i da se Tabasko obuče, prilično svečano, i da krene, veselo ih pozdravljajući, a onda je progovorio na japanskom, što je za Sumiko bio znak da Lesli želi da govori o ozbiljnim, možda i opasnim stvarima...

— Bojim se da se kod tog gospodina Tilbija može naći i droga, a ne samo žensko meso.

— Kako to misliš? — upitala je Sumiko, odgovarajući takođe na japanskom.

— Mislim da Tilbi prodaje drogu — rekao je Lesli. — Možda i na veliko. Razmisli... Stranac koji živi u ovoj pustinji mora da ima više nego dobar razlog za to. Bordel sa četiri prostitutke je slab razlog, s obzirom na redak turizam i sve ostalo, a domaće stanovništvo, pretpostavljam, retko zalazi u zdanje tog Škota.

— Znam šta želiš da kažeš — rekla je Sumiko. — Znači li

to da smatraš da je Tabasko u opasnosti?!

— Ne verujem da je u opasnosti — rekao je Leslie. — **Ba-rem** ne za sada. Ali, poznavajući njegovu usijanu glavu...

Sumiko nije rekla ništa. Odlično je razumela Leslieja. Bili su suviše bliski da se ne bi mogli razumeti bez i jedne jedine reči.

— Noćas? — upitala je Sumiko.

— Mislim, noćas... — potvrdio je Leslie.

— Pretpostavljam da je oprema spremna — rekla je Sumiko.

— Sve je spremno — osmehnulo se Leslie.

Devojka kože boje tamnog meda, za koju je Tabasko već znao da se zove Roberta, otvorila je vrata kuće. Izgledala je baš kao što treba da izgleda svaka domaćica bordela, glatko našminkana, raspuštena, mirisne kose, u tesnoj haljini od lamea koja je otkrivala da ispod nje nema ni trunke rublja.

— O! — ona je odglumila iznenađenje. — Pa, mi se poznajemo...

— Nadam se da ćemo se upoznati i bolje — rekao je Tabasko Pit ulazeći u ulazni hol kuće koji se nije razlikovao mnogo od bilo kojeg predsoblja bolje viktorijanske kuće, ne gde u Eseksu ili u Nju Džersiju, svejedno. Bili su tu čak i portreti nekakvih predaka i minisalo je baš kako treba — na valerijan. Ni traga od atmosfere kakvu čovek može da očekuje u bordelu.

— Ja sam Roberta i domaćica sam za ovu noć — rekla je devojka.

— Ja sam Tabasko Pit — predstavi se on. — I znam da si ti Roberta.

— Hajde, cakani! Uvešću te... — rekla je ona i obujmila njegovu ruku, činilo se, celim telom.

I, čim su prošli kroz velika, dvokrilna vrata Pet se suočio sa celokupnom scenografijom jedne dobro održavane, mada ne naročito prometne javne kuće...

Zidovi su bili prepuni uvećanih japanskih minijatura na erotske teme. Nameštaj je bio udobniji nego što bi se moglo očekivati, i presvučen platnom oslikanim izduženim, modilja-

nijevskim aktovima. Mirisalo je na požudu. U takvoj atmosferi su, koketno prekrštenih nogu, sedele tri devojke u odeći sličnoj Robertinoj. Kada je Pit mahnuo rukom u znak pomalo zbunjenog pozdrava, one mu uzvратиše dugim pogledima kroz poluspuštene trepavice.

— Rouz — reče Roberta vodeći Pita pred bledu plavušu svetlih očiju, ispijenog lica, ali dobro očuvanog, vitkog tela.

Pit je klimnuo glavom i izgovorio svoje ime glasnije nego što je nameravao.

— Kaliopi — reče Roberta vodeći ga dalje, do smeđokose prilično bujne devojke u kasnim tridesetim, koja se šminкала na način šiparice.

Pit se osmehnu.

— Anastasja — Roberta ga je upoznala i sa poslednjom devojkom, crnokosom, koščatom curom vatrenog lica i užarenih očiju.

Tabasko Pit klimnu glavom i osmehnu se.

— Hoćeš li da popiješ nešto, Pite? — upita ga Roberta.

— Pivo — reče Pit jednostavno. — Australijsko...

Devojka pritisnu dojke uz njegovu mišicu i nasmeši se:

— Bojim se da imamo samo nemačko — reče.

— Šta god... — promrmlja pomalo nezadovoljno Pit.

Crnokosa ustade krećući se kao da šestari pomalo predugim nogama i uskoro se pojavila sa pivom.

— Dakle... Pite... — mazno izgovori Roberta. — Šta ti radiš u Gangtoku?

— Jurim žene — odgovori spremno Pit. Bio je to jedan od njegovih uobičajenih odgovora na slično pitanje. I deo njegovog nezgrapnog, ali prijateljskog šarma, takođe.

Roberta se raskalašno nasmeja toj šali. Nije puštala Pitovu ruku i on je morao da pomisli kako ona sigurno ima nameru da mu se po svaku cenu dopadne, jer je bilo zamislivo da želi da zaradi nekoliko novčanica.

— Ne... ozbiljno te pitam — reče devojka. — Ne ličiš mi na turistu.

— Pa... — Pit se nadao da će umeti da slaže kako treba. — Pokušavam, u stvari, da proširim neke uvozno-izvozne poslove i, eto... Rekoše mi da je Sikim tržište...

— Za šta? — upita Roberta. Nije imao spreman odgovor na to. Zato ga je elegantno izbegao izgovorivši:

— Za sve ono što Sikim može da ponudi. Ali, večeras ne želim da razmišljam o tome.

— Naravno — nasmejala se Roberta. — Ja ću ti pomoći da ne misliš na posao.

Bila je vrlo daleko od onoga što se Pitu svidalo kod žena. U stvari, istini za volju, Tabasko Pit je samo jednom u životu bio u nekom bordelu, i to je bilo prilično davno, u Meksiku. I tada je bio pijan kao čep i svratio je u tu javnu kuću u Akapulku samo da bi već jednom video kako te stvari izgledaju iznutra. Koliko je mogao da se priseti, nije čak ni otišao u sobu sa nekom od tamošnjih devojaka. Bilo kako bilo, to ni sada nije imao nameru.

Roberta ga je prosto ugurala u jednu mekanu, preširoku fotelju u kojoj je bilo mesta za oboje. Ali, budući zaista iskusna profesionalka, nije navaljivala. Tek je površno doticala Pita svojim telom, nagoveštavajući samo ono što je znala da pruži, uz nadoknadu, razume se. . .

— I... kako ti se sviđa Sikim? — upitala je.

— Odvratan je — reče sasvim iskreno Pit. — Nisam bio na dosadnijem mestu u životu.

— Sigurna sam da ćeš promeniti mišljenje — reče ona gledajući ga napadno u zenice. — Eto, tu si... Osim toga, mogu ti dati jedan savet...

— Nadam se da je savet uračunat u cenu — odvali Tabasko.

— Sasvim je besplatan — osmehnu se ona. — Možda ćeš se iznenaditi koliko, u stvari, Gangtok može da pruži, u poslovnom smislu.

— Zar?! — Pit se potrudio da u toj reči bude ponešto i od njegove prirodne radoznalosti.

— Ovde se mogu kupiti neke stvari kojih nema na drugim delovima planete — reče Roberta. — I, mogu se grliti žene kakvih nema na drugim delovima Zemljine kugle!

Iscedio je osmeh iz sebe, iako je mislio: »Stara moja, takvih kao što ste vas četiri ima na ovom svetu na milione. I mnogo, mnogo boljih...«

— Razmišljao sam, u suštini, o nečemu egzotičnom — reče Pit.

— Misliš na žene? — upita Roberta.

— Mislim na posao — reče Tabasko mirno.

— Rekao si da nećeš o poslu — ona zavuče prste u njegovu kosu.

— U pravu si. . .

— Ali, ako tražiš nešto egzotično, onda ti mogu pokazati neke egzotične stvari. Gore... na spratu su sobe...

Pit zaklima glavom. Uopšte nije želeo da pođe u sobu ni sa jednom od njih. Želeo je da sretne Korija Tilbija, a ne četiri kurve za koje nije bio siguran da li mogu da mu pruže bilo kakvu informaciju — a on je došao po informacije, a ne po lažna milovanja. No, sticao je utisak da jednostavno neće moći da se izvuče...

Podigao je čašu sa pivom kao da želi da pokaže da nije dovršio piće i da nije spreman za sobu. Zatim je upitao, pokušavajući da preuzme vođstvo u igri:

— Znaš... Zaista sam se iznenadio kada sam doznao za vas, ovde. Zar nije pomalo čudno?

— Čudno?! Na šta misliš? — uzvрати Roberta šarajući noktom po njegovom telu.

— Pa, to... vas četiri usred Gangtoka.

— Isto toliko koliko je čudan i jedan biznismen u Gangtoku — reče Roberta nehajno.

Bila je apsolutno u pravu. I ona je bila tu zbog posla i Pit se nasmejavao tom razgovoru kao dobroj šali. Ipak, nije uspeo da preuzme vođenje igre...

— Rekoše mi da je ovde gazda izvesni gospodin Tilbi — pokušao je još jednom. — Rekoše mi da je i on pomalo biznismen...

— Dobro su ti rekli — šapnu ona naginjući se ka Pito-vom vratu. — Ali, ako želiš da sa Korijem govoriš o poslu, onda dođi sutra ujutru. On ne voli noću da razgovara o poslu. On voli da noću nas četiri razgovaramo o poslu.

Načas je Tabasko pomislio da bi bilo sasvim dobro da jednostavno ustane, plati pivo i izgubi se, zaboravljajući svoju malu igru istraživanja. Nije bio raspoložen ni za Robertu, ni za jednu od tih devojčura. Smetalo mu je to što je samog sebe uvalio u nešto za šta nije bio siguran da uopšte ima cilj. Mislio je: »Prokleta, dosada! Kako ta stvar može čoveka da uvali u neprijatnu situaciju! Da mi nije bilo dosadno, sada ova guska ne bi duvala u moj vrat...«

Pokušao je da je odgurne što je nežnije znao, praveći se kako želi da ispije pivo do kraja. U stvari ga je i ispio...

I gledajući u praznu čašu, najednom je shvatio da je napravio katastrofalnu grešku!

Jer, na dnu čaše je ugledao beličast talog! Nijedno pivo na

svetu nije imalo beličast talog! Pivo koje je upravo ispio nije bilo slatko, tako da taj talog nije mogao biti šećer...

Nekoliko sekundi kasnije, zu reći zapanjeno u lice napadne meleskinje, počeo je da oseća prve simptome...

Nešto je počelo da se ljulja u njegovoj glavi, a pokreti su mu postali prilično teški... Iz sekunde u sekundu sve teži!

Onda mu se pogled zamutio...

— Prokleta... Prokleta... — već je zaplitao jezikom.

Roberta se sklisko izvukla iz fotelje ostavljajući ga da do kraja svari činjenicu da je uspavan...

* *

Ulice Gangtoka su iza ponoći bile u tami, osim nekoliko glavnih, oko vladinih zgrada, policije, bolnice i nekih drugih važnih objekata...

U toj tami svakom prolazniku bi bilo nemoguće da razazna dve tamne senke koje su se kretale brzinom divljih zveriri u lovu, lelujući kroz bujno sikimsko zelenilo. Obe prilike behu obučene u sasvim cr-

nu svilu, na čudan način. Svaki delić tela bio je pokriven kostimom pripijenim uz telo tako da je omogućavao maksimalnu pokretljivost tela. To je omogućavalo tim senkama da se kreću sa gipkošću zveri...

Za Sikim pojava dve ninde je bila, svakako, više nego neuobičajena. Da je iko zaista mogao da ih primeti verovatno bi radije pomislio da su duhovi, nego da pripadaju bilo kojoj ljudskoj vrsti. No, nije bilo oka koje može da vidi ninđu ako on odluči da bude nevidljiv...

U kostimima su se krili Sumiko i Leslie. Neobična odeća nije skrivala samo njihovu tajnu, već je određivala i njihov život. Jer, Leslie je bio veliki majstor ninducia, a ni Sumiko nije bila za potcenjivanje s obzirom da je i ona bila majstor borilačkih veština. Oboje su bili do savršenstva uvežban i predstavljali su stvarno uigran par.

Krećući se po, ipak, nepoznatom gradu, ninda i njegova pratilja se nisu sporazumevali rečima. Koristili su tehniku telepatije — sporazumevali su se mislima, upozoravajući jedno drugo na prepreke i puteve kojima su mogli proći.

Nisu znali tačan položaj svog cilja, a cilj im je bio bordel Koriya Tilbija. Međutim, zahvaljujući svojim izošćenim čulima i sposobnostima koje su nadvisivale spoznaju prosečnog čoveka, po nekakvom volšebnom osećaju, posle izvesnog vremena se nađoše ispred zgrade, koja je bila u savršenoj tami. Ni tračka svetla iza brojnih prozora...

Lesli je zastao tek toliko da onjuši vazduh. I — osetio je Miris Tabasko Pita, što je značilo da su na pravom mestu. Dao je znak rukom svojoj ninda-pratilji. Ona mu priđe sasvim blizu i gotovo nečujnim šapatom upita:

— Zašto je kuća u tami?

Postojao je samo jedan način da odgovore na to pitanje. Lesli priđe zgradi i uzvera se uz fasadu, sa lakoćom veverice i sa tišinom senke. Poput pauka se kretao po zidovima, od prozora do prozora, neosetljiv na strah od visine. Za to vreme je Sumiko obišla zgradu ne bi li se uvenila da je sve bezbedno i da ne postoji obezbeđenje.

Lesli uputi poruku mislima: »Ovde nema nikoga!«

Sumiko mu odvrati, takođe bez glasa: »Ali, Pit je morao biti ovde...«

Ona je pronašla vrata, na zadnjem delu kuće, koja je bilo moguće otvoriti sasvim lako, budući da su imali najobičniju bravu sa staninskim ključem. Upotrebivši jednostavan kalauz, Sumiko otvori vrata i skliznu u tamu kuće. Za njom se, poput tamnog oblaka uvuče i Lesli...

Nije im trebalo mnogo da pretresu zgradu od podruma do krova. Olakšavajuća okolnost je bila u tome da je, zaista, kuća bila sasvim prazna.

— Šta se ovde događa? — upita glasno Sumiko, bez ikakve bojazni da bi je bilo ko osim Leslija mogao čuti.

— Pit je bio ovde — reče Lesli udišući vazduh.

— I ja to osećam — reče Sumiko. — Ali, sada ovde nema nikoga!

Oboje su osećali nelagodnost izazvanu činjenicom da su se suočili sa misterijom koju nisu očekivali. Imali su na umu samo da provere kuću, očekujući da unutra zateknu stanovnike — prostitutke, pa možda i tog Koriya Tilbija, možda i još neke od klijenata te kuće. No, praznina sa kojom su se sudarili iznenadila ih je.

Tiho i veoma brzo ponovo prodoše kroz sve prostorije. U salonu opremljenom na način

bilo kog bordela u bilo kom delu sveta, sa slikama lascivnog sadržaja po zidovima, Leslie zastade...

— Ovde! — rekao je.

— Da — potvrdi Sumiko. — Ovde... Ali...

Vođen nepokolebljivim osećajem Leslie krene prema jednim vratima i prođe kroz njih. Ušao je u malu kuhinju u kojoj pronađe sto sa mnogo boca i čaša, koji je služio kao priručni bar. Izoštrenim vidom je i u gotovo savršenoj tami uspeo da uoči bocu od piva...

— Bio je ovde — rekao je Leslie.

Sumiko priđe. Pružila je ruku pokazujući čašu, koja je stajala na stopu od pivske boce. Bila je to jedina korišćena čaša i bilo je sasvim lako utvrditi da je u njoj bilo pivo...

Leslie iz skrivenih džepova na svom kostimu izvuče baterijsku lampu nalik na olovku i uperi tanak mlaz svetla u čašu...

— Pogledaj! — gotovo je zarežao.

Na dnu čaše se lepo video beličast talog.

— Šta... — zausti Sumiko, pa zaviče prst u čašu, dodirnu talog, a onda liznu jezikom i

reče čvrsto: — Uspavljujuće sredstvo!

Nisu morali ništa da kažu. Kao da su videli sliku pred sobom — bilo im je sasvim jasno da je Tabasko Pit uspavan, verovatno na prevaru, i odveden nekuda daleko od kuće. Postavljalo se samo pitanje ZAŠTO? Jer, ni Leslie ni Sumiko nisu uopšte sumnjali da je počinitelj te otmice upravo taj gospodin Tilbi, o kome je govorio Pit.

— Nemam više šta da tražimo ovde — reče Leslie. — Ne sada.

Sumiko je tačno znala šta Leslie misli. Zato je iz svog kostima izvukla minijaturni prislušni aparat i postavila ga iza jedne od slika u salonu Tilbijevog bordela. Prijemnik je nosila sa sobom i znala je da će se prijemnik uključiti tek kada neko, u toj prostoriji progovori, što će biti znak da se u kući neko pojavio, a tek tada će moći ponovo da dođu i doznaju nešto više o tome šta se dogodilo sa Pitom.

Nisu gubili vreme. Brže nego što su došli, vratili su se u hotel, kao u filmu, menjajući odeću i ulazeći u jednu senku kao ninđe, a izlazeći iz sledeće kao pristojni turisti koji se vra

ćaju iz duge, noćne šetnje mirnim sikimskim glavnim gradom...

Sa prozora kuće se video samostan Rumtek. Jedan od onih čuvenih centara budizma u Sikimu, koji su posećivali turisti, ali više od njih poklonici Bodisatve i Bodidarme širom sveta. Kori Tilbi je znao sve o Rumteku. I, znao je sve o Dharma Čakri, posebnoj struji u budizmu, koju su održavali članovi sekte Karmagupa, koji su u Sikim pobjegli iz kineskog Tibeta pred komunistima. Kori Tilbi nije bio budista, ali je, vođen neizlečivom bolešću prisilnog čitanja odavno pročitao sve o hramu i njegovim sveštenicima. Zahvaljujući čudovishnoj memoriji, koja mu je, u stvari, više smetala nego koristila, pamtio je sve i sada je, gledajući zidove samostana u sebi ponavljao sve što je zapamtio, iako nije to želeo...

Želeo je da još jednom razmotri plan koji je skovao. Plan koji je za cilj imao da privuče i preostalo dvoje od tri

osobe koje je praktično već prodao tom Amerikancu...

Bio je već blizu šezdesetoj godini života, iako nije izgledao toliko star. Iza sebe je imao više života od kojih je prvi podrazumevao malu plemićku titulu, i bio vezan za škotske visoravni, oca, uglednog člana pokrajinske vlade, i majku, cenjenu članicu mnogih dobrotvornih društava širom Škotske, i poslednji, koji je bio opterećen sa nekoliko godina tamnice u Singapuru i jednom sramnom presudom, na Tajvanu, zbog trgovine drogama i zbog ubistva... Sve što se nalazilo između ta dva života bilo je bremenito zločina i sukobima sa zakonom u više od dvadeset zemalja, od Britanije do Sikima, u kojima je Kori Tilbi boravio.

Jedino je on od svih ljudi na svetu znao za uzrok svih tih života. Jer, onaj ko mu je saopštio da ima tumor na mozgu i da taj tumor nije smrtonosan, ali da će ga ceo život, povremeno, dovoditi u stanje neizdrživog bola praćenog izmenjenom ličnošću, poginuo je čim je izgovorio istinu — Kori Tilbi je svojim rukama zadavio doktora, u Londonu, koji mu je rekao da je neizlečiv! I, zaista, s vremena na vreme

bi Tilbi dobijao napade koji su započinjali užasnom glavoboljom, a završavali sa besnom obeznanošću, prilikom čega ni sam Tilbi nije bio svestan šta može da uradi ili šta je uradio. Bolest je, tako, odredila njegov život i zauvek urezala u njegovu svest postojanje zla u njemu samom.

Zato za njega moral nije značio ništa, ljudska savest bila samo pojava od koje boluju slabići, a čovekoljublje reč bez ikakvog značaja.

Okrenuo se od prozora i pogledao bledu Rouz, koja je upravo ušmrkavala još jedan red kokaina sa staklene pločice na stolu...

— Uzmeš li još jednom tu stvar u ruke, otkinuću ti obe! — rekao je savršeno mirno Tilbi. — Ne želim da se ubiješ pre vremena, draga moja. Ima još mnogo muškaraca koji mogu da se napale na tebe... I to muškaraca koji imaju lov!

— Crkni, Tilbi! — jeknula je bespomoćno već prilično naduvana Rouz.

On se iscerio. Nije mu bilo stalo do njenih reči. Znao je da će ga poslušati i da tog dana više neće šmrknuti ni zrnce kokaina. Jer, Rouz je odlično znala da je Koni Tilbi u stanju da joj odseče obe ruke

ako ne posluša. Iskusila je njegov bes i njegovu okrutnost samo jednom i to joj je bila lekcija dovoljna za ceo život.

— Idi i odnesi onom plavokosom malo vode — rekao je Tilbi. — Moramo ga održavati u životu. Pogodio sam da njega i njegove prijatelje predam žive.

Rouz poslušno ustade i, lju-ljajući se u hodu, krete prema kuhinji... Usput je poluglasno psovala, što je samo izazvalo jači osmeh na licu Korija Tilbija.

Iako je poznavao sebe i znao da njegova beskrupuloznost nema granica, nikada nije žudeo za beskonačnom moći i za bezbrojnim bogatstvom. Bilo mu je dovoljno što ima četiri robinje i te dve kuće u Sikimu i onoliko novca koliko mu može biti potrebno da, u neophodnoj situaciji, brzo i bezbolno napusti sve to i započne još jedan od svojih bolesnih života. Ali, uživao je u tome što je njegova vlast nad tim posedom neograničena. Mogao je zapaliti te kuće ne trepnuvši, kao što je mogao zaklati bilo koju od četiri žene, ili sve četiri, ako poludi... A nešto slično mu se već događalo, na Tajvanu, i ranije, dok je živeo u Maroku...

Opet se okrenuo prozoru i nije ni mrdnuo kada je u sobu ušla Roberta, natekla od spavanja. Tilbi je leđima osećao snažnu mržnju, jer i Roberta ga je mrzela i bojala ga se, kao i bilo koja živa osoba koja je ikada bila u kontaktu sa njim. Tilbi upita, ne okrećući glavu:

— Jesi li i ti došla po svoj obrok »koke«?

— Ne — reče Roberta sa jedva prikrivenom srdžbom. Zvučala je kao da svakim izgovorenim glasom proklinje dan kada je sreća Kori Tilbija. — Moram u Gangtok.

— Zašto? — upitao je kratko Tilbi.

— Problemi — rekla je Roberta. — Sećaš li se onog sikimskog trgovca koji nam je bio pre nedelju dana?

— Taši ili tako nekako — reče hladno Tilbi. — Onaj koji je hteo da kupi betel, a kupio je opijum?!

— On — reče Roberta. — Bio je sa mnom...

— Nadam se da si uživala — iscerio se Tilbi i okrenuo se ka njoj ne bi li videla njegov cinizam.

— Volela bih tebe da vidim... — zarežala je Roberta, što je samo raširilo Tilbijev osmeh. — Poklonio mi je nešto o če-

mu bi trebalo da se pobrine doktor.

Kori Tilbi oseti kako mu se osmeh zamrzava na licu. Gotovo je zaškljocao zubima izgovarajući:

— Prokleta kučko! Jesi li opet zakačila nešto zarazno? Zar nisam zabranio da se to radi bez zaštite?! Jednog dana ćeš se raspasti od SIDE!

— Proklet bio, Kori Tilbi! — jeknula je ona i ustuknula uplašivši se svojih reči više nego njegovog besa. — Rekao si i da moramo da ispunimo sve želje klijentima. Ovaj je hteo da radi to bez zaštite...

— Nadam se da ćeš istruniti! — Kori Tilbi se naglo ohladi. — U svakom slučaju, moraćeš da se strpiš nekoliko dana dok ne obavim ovaj posao. Ne želim da tvoj svrab ugrozi moje planove.

— Jesi li ti pri sebi?! — zaječa Roberta. — Meni je potreban doktor, i to odmah!

— Nije — rekao je Kori Tilbi hladnokrvno i pogledao devojkicu u oči sa hladnoćom od koje se ona bukvalno naježi. — Možda ti je potreban grobar?!

Ona više nije smela ništa da kaže. Jednostavno je stajala i osećala kako joj neizlečivi očaj

puni svaku ćeliju u već odavno nagriženom telu.

— Možda bi mogla nešto od tog poklona da ponudiš našem gostu — isceri se Kori Tilbi. — Za uspomenu. . .

Zasmejavao se, šuplje, negde iz dubine grudi, šišteći na odvratna način. Zatim mahnu rukom i reče:

— Uostalom. . . Pošalji nekoga od prokletih Sikimaca da odnesu poruku u hotel »Norkhil« i, ujedno, poruku doktoru da dođe ovamo. I ovde može da utvrdi da te svrbi. . . I ovde može da ti nabije pencilin u zadnjicu. . .

— Poruku. . . — reče nesigurno Roberta.

Kori Tilbi izvuče koverat iz džepa. Pružio je to Roberti. Ni najmanje nije sumnjao da će se ona pobrinuti da pronađe nekoga od sikimskih seljaka koji silaze u Gangtok, i da mu, uz bedan bakšiš, da zadatak da poruku ostavi na recepciji hotela »Norkhil«. Roberta je i te kako dobro znala da bi joj se moglo dogoditi da umre u mukama ako ne učini onako kako odgovara Tilbiju. . .

— U redu — reče ona pomirljivo. Morala je da bude zadovoljna što joj je dozvoljeno da pozove i doktora.

— Naravno da je u redu — rekao je Tilbi i okrenuo se ponovo prozoru, gledajući u zidove hrama Rumtek.

Posle izvesnog vremena, osetivši da ona još nije izašla da obavi zadatak, Kori Tolbi mahnu nervozno rukom. Uzdahnuo je zadovoljno kada je, gotovo istog trena, Roberta tiho otvorila vrata i krenula da obavi šta joj je naređeno. . .

* *
* *

— Postoje samo dve mogućnosti — govorio je Leslie. — Možda u Gangtoku postoji nekakva kriminalistička organizacija koja, povremeno, otima turiste i traži otkup za njih. To se dešava u ovakvim zemljama, mada meni to izgleda pomalo neshvatljivo. Sikimci su budisti, mahom, a to podrazumeva drugačije ponašanje od onoga kakvo vlada u drugim zemljama. Druga mogućnost je. . .

Zastao je i pogledao u Sumiko, primećujući zabrinutost na njenom licu. Dopustio je da ona dovrši njegovu misao:

— Druga mogućnost je da su prsti Rialta Maja duži nego što smo mi mislili — rekla je Sumiko.

— U šta je takođe teško poverovati — reče Lesli. — Jer, čak i ako zamislimo da Rialto Maja ima brojne prijatelje širom sveta, koji su mu mogli pomoći da nas pronađe, što podrazumeva i Indiju, mislim da mu je za tako nešto trebalo mnogo više vremena nego što je proteklo od našeg napuštanja San Franciska.

— Ne znam... — kazala je Sumiko. — Ne treba potcenjivati ljude kakav je Rialto Maja. Oni takođe znaju da koriste savremenu tehnologiju, kompjutere i slične stvari, a mi se nismo baš trudili da prikrijemo naše putovanje. Mislim, čak smo i putovali pod našim imenima...

— Možda... Možda... — reče zamišljeno Lesli. — U svakom slučaju, predstoji nam da pronađemo Pita, ma gde bio...

Izgovarajući to, Lesli je uzdrhtao. Najednom je osetio nešto neobično. Okrenuo se naglo prema vratima...

U tom trenutku je neko pokucao!

Sumiko naglo ustade i krene prema plakaru, gde je stajala njihova garderoba. I oružje.

Lesli joj hitro mahnu rukom, ne bi li je zaustavio.

— Ko je? — upitao je izgovarajući prema vratima.

— Poruka — glasio je odgovor. Po glasu je bilo jasno da je ispred vrata neki Sikimac koji prilično slabo govori engleski.

Lesli priđe vratima i otvori ih. Tamo je stajao neugledni Sikimac izrazito niskog rasta, u seljačkom odelu. Takve su viđali posvuda po njivama i plantažama u okolini Gangtoka.

— Izvolite! — rekao je Lesli.

— Ima poruka za gospodin Eldridž — reče Sikimac i pruži koverat.

— Poruka? Od koga? — upita Lesli.

— Ne znati — reče seljak. — Meni reklo da donesem. Hotel reklo vi u soba...

Lesli izvuče iz džepa novčanicu od pet dolara i tutnu je Sikimcu u šaku, na šta seljak zapanjeno pogleda u novac, pa u Leslija i za trenutak se činilo da će jednostavno vratiti napojnicu. Međutim, Lesli ga je preduhitrio zatvarajući mu vrata ispred nosa.

— O čemu se radi? — upita Sumiko.

Lesli nije odgovorio, već je seo za sto i brzo otvorio kove-

rat. Čitao je brzo, a onda je pružio poruku Sumiko...

Pisalo je: »Bojim se da je vaš prijatelj u gostima kod mene. Verujem da želite da ga posetite i očekujem da to učinite do kraja dana. Ukoliko to ne učinite, on neće dočekati sledeći. Računam da ste dovoljno inteligentni da u sve ovo ne mešate lokalnu policiju, jer su oni ionako prilično nesposobni. Takođe skloni podmićivanju, ako možete da razumete o čemu govorim. Jedna žena će vas osloviti, u tri posle podne, ispred info-centra za turiste. Ona će vam objasniti detalje susreta. Hvala!«

— Hvala!?! — zapanjeno ponovi Sumiko. — Prokletnik je đavolski samouveren.

— Ne verujem da je svestan na koga se namerio — reče suvo Lesli.

— Osećam da sve ovo ima neke veze sa Rialtom — rekla je Sumiko. — Ipak smo ga potcenili.

— U svakom slučaju videćemo u tri posle podne — reče Lesli. — Dotle...

Pokrenuo se brzinom zvečanke i istrčao iz sobe pre nego što je Sumiko i smislila čemu sve to. Naravno, znala je — Lesli je požurio da stigne

malog Sikimca koji je doneo poruku...

Lesli je stigao Sikimca na izlazu iz hotela. Pazio je da ne trči za čovekom, bojeći se da se seljak ne uplaši i ne odreaguje suviše žučno i bučno. Zato je odlučio da ga prati neko vreme sa rastojanja koje je obezbeđivalo da niko ne pomisli da bilo ko prati bilo koga. I, tek kada su zamakli u jednu od sporednih ulica, u kojoj nije bilo gotovo nikoga, Lesli ubrza korak i stiže seljaka. Spustio mu je ruku na rame i rekao, najblažim mogućim glasom:

— Oprostite! Hteo sam...

Sikimac odskoči prestrašeno, ali kada je video lice čoveka koji mu je dao pet dolara, hitro izvuče iz džepa novčanicu i pruži je, govoreći:

— Znam, bila greška...

— Ne — Lesli blago odgurnu ruku sa novcem. — Nije greška u novčanici. Zaslužili ste to. Hteo sam da vas pitam...

— Ne znati — ponovio je Sikimac. — Ništa ne znati...

— Hteo sam samo da vas pitam ko vam je predao poruku? — upita Lesli mirno, govoreći sugestivno. Takvom glasu ne bi mogao doleteti ni neko jačeg karaktera od prostog sikimskog seljaka.

— Žena — reče Sikimac. — Ništa ne znati... Jedna žena.

— Gde vam je predala poruku? — glasilo je sledeće pitanje.

— Rumtek — reče seljak. — Moja polja tamo. Ona primećila ići ja u grad i rekla... Poruka...

— Shvatam — reče Lesli. — Da li poznajete tu ženu? Da li je Sikimka?

— Ne biti... — reče Sikimac. — Žena tamne kože. Puno kose imati... Mislím, govoriti o njoj kao o... Oprostite!

Sikimac obori pogled i porcvene. Lesli je znao da je u njihovom narodu sramota govoriti o prostituciji, a to je bilo ono što je Sikimac želeo da kaže. Bilo je sasvim očigledno da se radilo o jednoj od žena koje su radile za Koriya Tilbija. Lesli zaključí da bi bila uvreda kada bi ponovo ponudio novac malom seljaku. Zato reče samo:

— Hvala!

Gledao je kako se Sikimac klanja, a zatim odlazi, osvrćući se nesigurno preko ramena. Ko zna šta je mislio. Lesli je bio siguran u jedno — seljak

nikome neće govoriti o toj poruci, ni o tome kome ju je predao...

Vratio se u hotel, gde ga je Sumiko sačekala prilično nervozna.

— Jesi li doznao? — upitala ga je.

— Rumtek — reče Lesli. — Samostan Rumtek. Bili smo tamo pre neki dan. Onaj na dvadeset milja odavde. Tamo mu je poruku predala jedna od Tilbijevih kurvi.

Reč zapara uši mlade Japanke. Nije bio običaj da Lesli govori na takav način i to je bio znak da je besan, iako mu je lice bilo savršeno mirno.

— Mogla je doći bilo odakle tamo i pronaći seljaka — reče Sumiko.

— Mogla je — ponovi Lesli. — Ali, to nam je jedina tačka, dovoljno poznata, sa koje možemo krenuti.

— Odmah? — upita Sumiko.

— Imamo vremena samo do tri — rekao je Lesli i prišao prozoru. — Izgleda da nam vreme ide na ruku...

Nebo iznad Gangtoka se olovno sivalo od teških oblaka koji su obećavali skoru, tešku i dugotrajnu kišu, kakva je znala da pada samo u Sikimu.

Sumiko priđe plakaru i poče da vadi opremu...

Polazeći u susret čoveku okruženom sa pet telohranitelja, na aerodromu u Delhiju, Mehta Šastri je raširio ruke i nije se znalo da li mu je širi osmeh ili ruke.

Telohranitelji su se, u prvi mah, uzvrpoljili, zverajući unakolo, očekujući da vide nekakvu policiju ili aerodromsko obezbeđenje, i u tog neuglednog Indijca koji prilazi Rialtu Maji sam samcit i još širi ruke i osmehuje se.

— U redu je — rekao je suvo Rialto Maja.

Dopustio je da ga Šastri zagrlji. Rialto Maja je morao da dopusti da ga Šastri zagrlji, iako se gadio tog zagrljaja, jer mu je Šastri donosio dvadesetak miliona dolara godišnje isporučujući ogromne količine onuzja za koje ni Maja nije znao kako ga Šastri nabavlja.

— Prijatelju! — gugutao je Šastri. — Nisam se nadao da ću te videti tako brzo.

— Morao sam da dođem — rekao je Rialto Maja. — Čini

mi se da je Marino Ferari zabrljao... toliko da zaslužuje svoju ličnu pažnju!

— Već sam ti rekao, telefonom... — govorio je umilno Indijac. — Dopustio je da posao preuzme jedan od onih ljudi sa kojim ni ja ne volim da sarađujem. Kori Tilbi je slobodni strelac i, prema tome, vrlo opasan. Mogao bi sve da upropasti.

Koračali su jedan pored drugog. Amerikanac u svilenom odelu i opterećen sa bar deset funti zlata i platine na sebi, i Indijac nalik na prosjaka, bosonog i bez trunke nakita na sebi. Ipak, domaćin, Indijac, otvorio je vrata automobila da bi gost mogao da uđe... Automobil je bio — »rols rojs«!

— Koliko je ta Kalkuta udaljena odavde? — upitao je Rialto Maja.

— Dovoljno da ćemo morati avionom — odgovorio je spremno Šastri. — Ali, tek sutra. Večeras ćeš biti na večeri, u mom domu...

Rialto Maja se iscerio. Već je bio na večeri u domu Mehte Šastrija. Pamtio je tu večeru po bahanalijama kakve nije doživio nigde na svetu. Orgije su trajale bez prekida dva dana.

— Biće to intimna večera. Mala — rekao je Šastri želeći da stavi do znanja gostu da o-ovog puta neće trajati dva dana.

— Želim samo da budem siguran da su oni tamo, u tom Sikimu, zaista pronašli te ljude — rekao je Maja.

— Oni su tamo — rekao je Mehta Šastri. — Moji prijatelji iz Gangtoka su me obavestili da su tamo već nekoliko dana.

— Izabrali su pogrešno mesto da se sakrije od mene — rekao je Rialto Maja. — Nisu znali da u Indiji imam prijatelje.

— Treba imati prijatelje svu gde gde je to moguće — rekao je mudnijaški Mehta Šastri.

Gusto rastinje sumraka iznad samostana Rutmek sakrilo je dve osobe obučene u crne svilene kostime bolje od bilo koje tame. Njih dvoje su čučali u grmlju već dva časa posmatrajući, sopstvenim očima bolje nego bilo kakvom pomoćnom optikom, predeo oko samostana...

Uočavali su i pamtili i najmanje detalje. Sve što im se činilo neobično izdvajali su od uobičajenog kretanja i brzo klasifikovali, razdvajajući dečju igru od prolaska kola natovarenih đubrivom, seljake koji rasipaju đubrivo po škrtim njivama od budističkih sveštenika koji ulaze i izlaze iz hrama. U okolini samostana su uočili nekoliko kuća i verovali su da je jedna od njih ona na koju moraju obratiti posebnu pažnju. U prvo vreme nisu mogli ni po čemu da izdvoje jednu od tih kuća kao sumnjivu...

A onda je, iz pravca grada, pred jednu kuću došao džip. Jedan od onakvih kakve su vozili stanovnici Gangtoka. Iz džipa je izašao neugledan čovek obučen na evropski način, ali očigledno Sikimac. U ruci je držao neveliku torbu. Uputio se u kuću sitnim koracima...

— Doktor — rekao je Leslie brže nego što je Sumiko to stigla i da pomisli.

Čovek sa malom torbom je stao pred vrata kuće i, pre nego što je podigao ruku ka zvonu, vrata su se otvorila...

Samo na dve ili tri sekunde u vratima se ukazala ženska prilika!

— To je — rekla je Sumiko.

Žena koja je tih nekoliko sekundi bila u vratima, propustivši doktora u kući, bila je obučena nemarno i svakako ne na način na koje se oblače Sikimke. Osim toga, njena visina, razbarušena kosa i predugе noge govorile su da nije Sikimka...

— Tilbi — rekao je suvo Leslie.

Nisu morali ništa više da kažu jedno drugom. Znali su da se u toj kući nalaze Kori Tilbi i njegove prostitutke i bilo je sasvim moguće da se u njoj nalazi i Tabasko. Međutim, njih dvoje se nisu ni pomakli sa svojih mesta, iako su sada znali da je to kuća koja je potvđivala njihove sumnje.

Iako nije bilo nemoguće, bilo je svakako vrlo opasno preduzeti bilo šta po dnevnom svetlu. Leslie je gotovo želeo, u sebi, da pada teška, dosadna sikimska kiša, koja bi ih sakrila. Ali, kiše nije bilo...

Nisu se brinuli za svoju bezbednost. Oboje su raspolagali veštinama i znanjima koji bi im pomogle da nesumnjivo strahno brzo i efikasno uđu u kuću. Međutim, oboje su znali da je verovatno da se tamo nalazi Tabasko, po svoj prilici vezan, i da njegovi čuva-

ri imaju priliku da njemu naude, ako ninde bilo šta pokušaju.

— Noć... — rekla je Sumiko zaključivši svoje razmišljanje.

Lesli je samo klimnuo glavom. Mudrost je znati pravo mesto i pravo vreme za bilo šta...

Udaljili su se istim putem kojim su došli, tiho poput senke, vraćajući se u grad kroz gusto zelenilo, putevima kojima su se mogle kretati samo divlja životinja. Postojao je samo jedan način da doznaju namere i motiv Korija Tilbija — taj susret, najavljen porukom koju su dobili iz ruku sikimskog seljaka. Razmišljajući na istovetan način, i Leslie i Sumiko su pretpostavljali da Pitu ne pretila životna opasnost sve dok njih dvoje igraju igru kojom je želeo da upravlja Kori Tilbi, uljuljkujući se u iluziju da se pravila ne mogu promeniti.

Bili su u hotelu nešto iza podne i neko vreme su posvetili meditaciji. Poznavajući sve tajne mikjoa, mentalne veštine za sticanje neverovatne duhovne i fizičke snage, utonuli su u trans ponavljajući do u beskraj mantre, čarobne reči koje su ih dovodile u stanje ne-

poznato običnim ljudima — kada duh biva sjedinjen sa prirodom, napijajući telo neverovatnim moćima. Veštinom mikjo raspolagali su samo vrhunski poznavaoči ninducia.

Potrajalo je to prilično dugo. Duže nego obično. Dovoljno dugo da su se, probuđeni, osetili dovoljno snažnim i sposobnim da se sukobe sa bilo kojim neprijateljem, bez obzira na njegovu snagu, veštinu, lukavost ili drskost.

— Ja ću poći da sretnem tu ženu — rekla je Sumiko. — Žena sa ženom može naći jednostavnije rešenje za moguće probleme.

— Biću u blizini, ali tako da me ona ne može videti — rekao je Leslie. — Moramo na svaki način pokušati da doznamo zašto je Tilbi oteo Pita i šta namerava!

— Imam osećaj da će ta žena otkriti mnogo toga — rekla je Sumiko. — A kada padne noć...

Lesli ju je zagrljio. Iako su raspolagali mističnim moćima, ipak su bili žena i muškarac od krvi i mesa, i osećali su mnogo i jako jedno za drugo. Bio im je potreban neposredan fizički kontakt da bi osetili to zajedništvo. Ona se skupila načas u njegovom zagrljaju kao

ptičica, drhteći ne od straha, već od uživanja.

— Izgleda da nam nije sudeno da budemo mirni turisti — osmehnuo se Leslie.

— Ponekad mislim da nikada ne možemo biti obični — šapnula je Sumiko. — Borba protiv zla traži svoju cenu...

Bili su zajedno mnogo godina i sve te godine su oboje posvetili borbi protiv kriminala i zla. Takav način života ih je izlagao opasnostima i podrazumevao je da ne mogu da žive na miran, čak dosadan način na koji žive ostali ljudi. Ipak, nisu bili nesrećni zbog toga. Naprotiv! Osećali su veliko zadovoljstvo i sreću kada bi uspeili da oslobode bilo koliki deo sveta nečeg zlog, nečega što ne dozvoljava većem delu sveta da živi mirno...

Ručali su u hotelskoj trpezariji mirno, kao da se ništa ne događa. Čak su se i šalili sa konobaricom koja im je donosila neka neobična, sikimska jela. Ni po čemu se, na prvi pogled spolja, nisu razlikovali od grupe turista koji su u to vreme boravili u hotelu. No, čim su napustili hotel, negde oko pola tri, pretvorili su se u tajanstvene borce. Ta izmena se zbila u njihovim srcima, a ne na njihovom licu.

Šetnja do turističkog informacionog centra bila je dovoljno duga da tamo stignu u dva minuta do tri. U stvari, tamo je stigla samo Sumiko. Leslie se odvojio nekoliko ulica ranije, obilazeći ceo taj deo grada u velikom luku i krećući se oprezno, ne želeći da bude primećen. Naročito je pazio da ne vidi nekoga ko se po bilo čemu razlikuje od stanovnika Gangtoka. Pritajio se u parku preko puta velike zgrade lokalne banke. Sa tog mesta je mogao da vidi zgradu turističkog centra i plato ispred zgrade na kojem je stajala Sumiko...

Da bi što više ličina na uobičajenog turistu, Sumiko je na tren ušla u zgradu i kupila nekoliko knjižica u kojima je pisalo ponešto o Gangtoku i Sikimu, a zatim je stajala nekoliko minuta ispred zgrade praveći se da gleda u te knjige. U stvari je ispod oka osmatrala sve prilaze centru pažljivije nego što bi to bilo ko mogao pomisliti videći je...

Žena koja se pojavila sa gotovo deset minuta zakašnjenja nije mogla proći nezapaženo. Pre svega, bila je meleskinja, viša od Sikimca skoro za glavu, i obučena u napadnu odeću, sasvim odgovarajuću svom zanatu. Sumiko je pogleda sa-

svim otvoreno, znajući da će je prepoznati...

Žena je prišla Sumiko sasvim otvoreno. Čak sa osmehom. Kada je Sumiko pogledala pažljivije u ženine oči, primetila je široke zenice i lako zaključila da je žena drogirana.

— Pametno... — rekla je meleskinja. — Nekako... baš dobro što srećem ženu.

Govorila je usporeno, kao da se priseća svega onoga što joj je bilo naređeno da kaže. Sumiko ni najmanje nije sumnjala da je ona samo lutka na koncu, i da konce drži u svojim rukama taj škot o kome je govorio Tabasko.

— Šta imate da mi kažete? — upitala je Sumiko.

— Ne mnogo toga — rekla je meleskinja. — Vaš prijatelj je dobro. Neće mu se ništa dogoditi ako vi i vaš pratilac budete pametni.

— Koliko pametni? — upitala Sumiko, mada je sasvim određeno osećala da ovde nije reč o novcu za otkup.

— On će biti na aerodromu u Bagdogni večeras, oko sedam reče žena. — Tamo ćete moći da ga sretnete.

— Tek tako? — upitala Sumiko. — Ne tražite otkup?

— Njegova... Naša je stvar šta tražimo — reče žena. — Vi

budite tamo u sedam večeras i sve će vam se razjasniti.

— A ako ne dođemo?

— Onda ćemo vam isporučiti prijatelja u delovima... — rekla je žena i namrštila se. Očigledno ni njoj nije bilo prijatno što izgovara tako nešto.

Sumiko je ćutala nekoliko trenutaka gledajući ravno u ženine oči. Ta meleskinja nije mogla ni da pretpostavi da Sumiko raspolaže veštinom koju Japanci nazivaju »tašincu« — veštinu čitanja misli. Sumiko je sasvim jasno osećala da žena ne misli svojom glavom. Jer, ono što je ona izgovorila nije se slagalo sa njenim osećanjima. Sumiko je u njenim mislima pročitala gađenje i užasan strah, a čula je hladnokrvne reči i pretnje.

— Bićemo tamo — rekla je Sumiko i okrenula se brzo, bez pozdrava.

Nije morala da se okrene i vidi da žena još dugo stoji na jednom mestu, posmatrajući kako Japanka odlazi...

Sumiko nije razmišljala o ženi. Znala je da će sada Leslie preuzeti brigu o njoj. Razmišljala je o motivima. Bila je ubeđena da je ta žena i njen naredbodavac, Tilbi, samo produžena ruka istog onog zla iz

San Franciska. Zla zvanog Rialto Maja...

Roberta se vraćala ka automobilu koji ju je čekao na izlazu iz grada. Nije se više osvrćala za tom čudnom Japankom. Nije razmišljala ni o čemu drugom, osim o smrti... Svojoj smrti ili smrti Korija Tilbija! Zamišljala je svoj leš i pitala se da li će znati da je mrtva, kada to zaista bude bila. Zatim je razmišljala o lešu Korija Tolbija...

Koliko je samo puta zamišljala mrtvog Tolbija. Želela je njegovu smrt i bojala se da mu se ne dogodi ništa slično. Njene vene su osećale da bi morale da ostanu bez droge, ako Tilbi umre...

Čak i da je htela nije mogla da primeti čoveka koji ju je pratio. I, prolazeći kroz nešto nalik na park, u blizini bolnice »Himalaji«, koja se nalazila na kraju grada, iznenadila se kada je taj čovek stao pred nju!

Nije bio Sikimac. Ali, neka-ko joj nije ličio ni na običnog

turistu. Njegove čelične oči su fiksirale na poseban način i ona je jednostavno morala da stane. Istovremeno, nije osjećala ni trunku straha, ali nije bila svesna da li se ne boji zato što joj je krv puna droge, ili zato što odnekuda zna da joj taj čovek neće učiniti ništa nažao.

— Ja sam Lesli Eldridž — reče on tiho ne pomerajući se.

— Da li to... treba nešto da znači? — upitala je ona usporeno.

— Mislim da moramo da razgovaramo — rekao je Lesli.

— Ne znam o čemu... — rekla je žena.

— Ti si Roberta, zar ne? — rekao je Lesli. Izgledala je tačno onako kako ju je opisao Tabasko Pit.

— Jesam... pa šta?

— Ono što budemo razgovarali... — on joj je prišao sasvim blizu, uhvativši je gotovo nežno za ruku. — Ono što mi budeš rekla niko neće saznati!

— O čemu ti to?! — ona zaškilji na jedno oko.

— O Tilbiju — reče Lesli. — O Koriju Tilbiju. Zašto je oteo čoveka?

Ona je uzdahnula. Nije se bojala. Čak ni toga što je, očigledno, taj Eldridž znao dovo-

ljno o otmici da je presretne i upita o Tilbiju i tom plavokosom koji leži, vezan, u podrumu Tilbijeve kuće, u blizini samostana... Naravno, znala je sasvim dobro da ne bi smela da govori o tome. Pokušala je da okrene glavu u stranu, ne bi li izbegla taj čelični pogled koji ju je na čudan način vezivao, sapinjšao njenu svest i omekšavao njenu volju.

— Zašto? — upitao je sasvim tiho čovek.

— Ne... — zamucala je usporeno Roberta. — Ne znam... Njega i još neke...

— Koga? — upitao je Lesli smireno. — Mene i ženu sa kojom si se sastala maločas?!

— Možda... — rekla je Roberta. — Njih treba da isporuči...

— Isporučiti? — upitao je tiho Lesli. — Kome?

— Ne znam... — rekla je ona. — Mislim da je pominjao neke Amerikance...

Čudila se samoj sebi što tako otvoreno, bez ustezanja, govori o stvarima o kojima bi trebalo da ćuti. Ali, kao da je zariven svojim očima u njene, taj čovek je upravljao njenom voljom na neuporedivo snažniji način nego što je to mogla droga Korija Tilbija. U neverici se osmehnula:

— Ko si ti?

— Niko — reče šapatom Le-sli. — Nisi me srela! Nismo razgovarali! Zaboravićeš! Zaboravićeš! Zaboravićeš...

I, dok je reč »zaboravićeš« još odjekivala u njenom sluhu, nestajući nekuda u dubinu duše, Roberta trepnu...

Posle treptaja se zapanjeno osvrnula oko sebe — nikoga nije bilo u blizini!

Pogledala je u svoju nadlakticu. Na jednom mestu koža kao da joj je pamtila nečiji dodir, ali nije mogla da se zakune da je bilo ko prilazio njoj dovoljno blizu da je dodirne. Imala je čudan osećaj da je načas spavala, ali joj nije bilo jasno kako je uopšte mogla da zaspí kada, u stvari, korača, krećući se kroz taj park, ka mestu gde su je čekala kola koja će je odvesti Koriju Tilbiju...

Protresla je glavom i protrljala oči. Zaključila je jedino što je mogla zaključiti — da joj se sve to samo pričinilo! U njenoj svesti nije ostalo ni zrnice sećanja na susret...

Dahćući ispod ogromne mreže za komarce, mučen vrelin-

om dana koji je u Kalkuti dostigao toplotu hlebne peći, Marino Ferari je pokušavao da se rashladi stavljajući kockice leda na svoje golo telo. Bilo je već skoro četiri posle podne, a vazduh je još uvek bio užaren. Marino Ferari je, naravno, proklinjao Rialta Maju zbog svega toga...

Tog jutra je primio dve poruke. Jednu telefonom — Mehta Šastri mu je javio da će lično doći da mu pomogne da se snađe, a Ferari je rekao Šastriju da će »robu« imati te večeri. Jer, neposredno pre tog telefonskog razgovora stigla mu je pismena poruka...

Pismo je doneo nekakav od-rpanac koji čak nije ni znao engleski i izgledao je kao pripadnik nekog divljeg, planinskog plemena. Ljudi koje je Šastri zadužio da brinu o Ferariju su ga propustili hladnokrvno, tako da se Marino uzrujao. Isto tako je mogao da dođe bilo ko, možda sa oružjem...

Pismo nije bilo potpisano, iako je Ferari već znao da ima posla sa čovekom po imenu Tilbi. Šastrijevi prijatelji su lako otkrili ko je Tilbi, a upravo on je držao jednog od ljudi za kojima je Ferari tragao. U pismu je pisalo jednostavno

da će sve tri tražene osobe biti isporučene u sedam uveče, tog dana, na aerodromu Bagdoga. Posebno se pominjao novac...

Ferari se nadao da će sve proteći kako treba i da će se, konačno, završiti, jer mu je bilo dosta Indije. Šastri mu je rekao da je razgovarao sa Rialtom i da je Maja poručio da Ferari može da potroši novca koliko god je potrebno. To je bilo izvesno olakšanje, jer je nagveštavalo da sam Ferari ne će morati da ulaže svoj novac u taj glupi poduhvat. Osveta nije bila strana Marinu Ferariju, ali osveta koja je imala smisla — koja je mogla doneti novac ili barem sprečiti da ga ne izgubi. Zato mu je bilo odvratno to što je činio Rialto Maja — svetio se po visokoj ceni, nekoj ženi koja mu je, ko zna kada, zasmetala u ko zna čemu...

Mogao je i on da telefonom pozove Rialta, ali nekako nije imao volje da sluša njegov glas. Nije želeo da izmišlja opravdanja i obećava bilo šta za šta uopšte nije mogao biti siguran da je izvodljivo. Zato je odlučio da prvo spusti ruku na tu Japanku, a onda da pozove Rialta. Već je bio rešio da se otarasi te dvojice koji su pra-

tili Japanku. Jednostavno će ih predati Šastrijevim ljudima i neće ga se ticati hoće li oni te ljude pobiti ili oslepeti, ili jednostavno baciti u more...

Bilo je ugovoreno da u pet šofer dođe po Ferarija i da ga odveze na taj aerodrom. Od svojih domaćina je tražio kombi i bar dvojicu ljudi sa oružjem, i to je dobio. Ili je bar dobio obećanje da će biti kako je tražio. Indijci su mu bili mrski. Možda samo zato što nije mogao da razume šta to oni razgovaraju tim njihovim jezicima. Marino Ferari nije bio rasista, ali nije podnosio nijedan drugi jezik osim engleskog. Čak ni italijanski, jezik svojih predaka.

Omamljen vrućinom oteturao je do kupatila i pokušao da uključi tuš iz kojeg je kapnula poneka mutna kap vode, a onda se začulo šištanje i Marino Ferari je opsovao glasno. Suviše glasno!

Jer, na psovku je odgovorio hladni glas Rialta Maje, koji je u međuvremenu, praćen Mehmetom Šastrijem, ušao u prostorije u kojima je boravio Ferari.

— Da li je ta psovka upućena meni?

Marino Ferari je zinuo od čuda! Ugledavši svoje zabezek-

nuto lice u ogledalu, upitao se:
»Da li haluciniram?!«

Otvorio je vrata kupatila naglo i suočio se sa mirnim licem Rialta Maje, iza koga je, poput kakvog sluge, izvirivao Mehta Šastri!

— Ovaj... Pa... Odakle...
— Marino Ferrari je bio zapanjen i mucao je, ne uspevajuci da sroči suvislu rečenicu.

— Došao sam da ispravim sve tvoje glupe greške — rekao je suviše spokojno Maja. Za Ferarijeve uši tako miran glas nije bio dobar znak. Poznao je dovoljno Maju da zna da je on najopasniji kada se ponaša krajnje smireno.

— Gospodine Ferrari... — zagugutao je Šastri. — Zar vas nismo prijatno iznenadili?

— Blagi Bože... — otelo se Ferariju.

— Obuci se... — kazao je Rialto Maja sa gađenjem gledajući skoro golog Ferarija. — Nisi privlačan koliko misliš!

Marino Ferrari je požurio da navuče odeću na sebe, iako se pri tom znojio tako intenzivno da mu se košulja lepila za leđa, a pantalone za butine. Šastri je mirno seo na stolicu u uglu i njegovo lice je ličilo na čoveka koji očekuje zabavan razvoj događaja...

— Poručio si da imaš Japanku — Rialto Maja je zvučao gotovo nezainteresovano, iako je ispod tog spokojnog glasa ključao vulkan i Marino Ferrari je to osetio.

— Večeras, u sedam — rekao je Ferrari nesigurno. — Na nekom aerodromu Bagdogra. Čekao sam šofera da me odvede tamo...

— Dočekao si ga — rekao je Maja. — Ja ću te lično odvesti tamo.

— Mislim... Nije potrebno... — pokušao je da izvrda Ferrari. — Mislim, možemo svi zajedno, ali je sve već dogovoreno. Ja sam nabavio novac, a sa mnom će ići dvojica naoružanih...

— Lepo! — prekinuo ga je mirno Rialto Maja. — Poverio sam posao kompletnom idiotu! Povezao sam te sa Šastrijem...

Šastri se na te reči iscrpi ljubazno preko svake mere. Marino Ferrari pomisli: »Ovaj ludak zna sve što Rialto misli, a ne misli mi ništa dobro!«

— Znaš, Marino, ja imam poverenja u Šastrija — reče Maja. — On je pouzdan čovek. Siguran sam da sam i tebi rekao da je on pouzdan i da ne improvizuješ ništa, već da sve poveriš njemu i njegovim ljudima...

— Pa... zar nisam? — zau-
stio je Marino Ferari, ali ga je
Rialto Maja prekinuo nervoz-
nim pokretom ruke.

— Ponudio sam gospodinu
Ferariju sve što je u mojoj mo-
ći — činilo se da Šastri gleda
da dolije ulje na vatru koja je
tinjala ispod Rialtovog mirn-
og glasa.

— I, umesto da zamoliš Šas-
trija da ti pomogne, kad su
njegovi prijatelji već javili da
je ta kučka tamo negde u ne-
kakvom Sikimu, ti si uspeo da
sve to uguraš u ruke nekakvog
slobodnog strelca...

— Blagi Bože, Rialto... —
Marino Ferari je raširio ruke.
— Pa, Šastrijevi prijatelji su
mi nabacili tog Tilbija! Njego-
vi prijatelji... Ja nisam ni znao
kako se taj čovek zove, a či-
nilo mi se da je i on Šastri-
jev...

— Nikada u životu nisam sa-
rađivao sa nekim tako nepou-
zdanim kao što je taj Tilbi —
umešao se savršeno spokojno
Mehta Šastri. — Takvi ljudi
samo smetaju u poslu. Ludi su
i nepredvidljivi. Ne zna se šta
će da urade. Ne pripadaju kru-
gu prijatelja. Neorganizovani
su. Oko njih vlada kaos, a ta-
mo gde je kaos poslovi pro-
padaju...

— Poslovi... — reče Marino
Ferari, iako nije imao nameru
da to kaže na taj način. — Ovo
nije posao...

— Ne razumem? — reče Ri-
alto Maja. — Zar nije posao
sve ono što donosi novac? Da
li će tebi ovo doneti novac?

— Pa... Nije reč o novcu —
reče Marino Ferari. — Imao
sam utisak da ti ovime činim
prijateljsku uslugu...

— Sto hiljada dolara nije
stvar kojom se prijatelju pla-
ća usluga — zaklimao je gla-
vom nezadovoljno Rialto Ma-
ja. — Osim toga, ja sam sav
novac već potrošio preletevši
preko sveta da tebi pružim pri-
jateljsku pomoć u usluzi ko-
ju ti prijateljski činiš meni!
Zar to nije ludo?

— Poručio sam Šastriju da
je sve u redu — rekao je Fe-
rari. — Mogao si da imaš sa-
mo još dva dana strpljenja...

— Poručio si Šastriju?! —
Rialto Maja stade pred Fera-
rija. Bio je suv kao barut, up-
rkos vrućini. — Zašto nisi zvao
mene? Znaš broj mog telefona!
Ovde postoje telefoni, zar ne?!

— Postoje, ali... — Marino
Ferari nije znao kako da ob-
jasni. Već je bio sasvim sigu-
ran da će ostati bez prebijenog
dolara. A samo je on znao ko-

liko ga je muke i truda koštalo sve to.

— Ne znam da li ti mogu verovati ako mi bilo šta kažeš, Marino? — reče Rialto Maja i to je već bio nagoveštaj nečega što je moglo Ferariju da predoči da se taj razgovor neće završiti dobro.

— Rialto... — otegnuo je Ferari, ne verujući da njegova odanost dolazi u pitanje.

— Videćemo... Videćemo... reče Rialto Maja. — Sada prvo treba da stignemo do tog aerodroma. Ukoliko se pokaže da tvoja procena u slučaju tog Tilbija...

— Moja procena?! — zapanji se suviše glasno Marino Ferari.

Prekinuo je Rialta. Na tren nastade ledena tišina koja se prekide zvučnim, praskavim šamarom, ne naročito jakim, ali dovoljnim da pokaže Ferariju da je on samo mali crv, a da je Rialto glavna ptica grabljivica. Ferari se uhvati za obraz. U njegovim očima se ukaza nešto malo straha, ali zato zaiskra primerena količina besa. Na tren je zažalio što pri sebi nema nekakvo oružje. Bio je ponižen, i to pred licem tog lji-gavca, Šastrija, koji je sedeo u uglu, kao u gledalištu, i cerio se...

— Ovaj posao je poveren tebi — nastavio je savršeno mirno Maja. — Ako ga dovršiš kako treba, sve će biti u redu. Osim naravno, što ne možeš očekivati nikakvu novčanu naknadu za sve što si uradio, Troškovi, ortak, troškovi su bili previsoki. Ali, ako mi Japanka izmakne... Ne znam, ne znam...

Marino Ferari prećuta sve ono što je mogao da kaže, samo da je imao zaista dovoljno hrabrosti. Umesto da razmišlja o tome kako da ponovo povрати poverenje čoveka od koga je, praktično, zavisio, on je sebi gotovo panično računao koliko ga je koštao taj blesavi izlet do Indije...

Rialto Maja i Mehta Šastri su gledali kako Marino Ferari, nesigurno ali besno uzima iz svoje torbe koverat sa pripremljenim novcem. Ferari nije primetio kako su se Rialto i Šastri pogledali značajno kada je on strpao koverat u džep...

— Hoćemo li da krenemo? — upita uvređenim glasom Ferari. Kao da je tim tonom želeo da stavi do znanja Rialtu da je spreman da učini sve kako bi povratio samopouzdanje i poverenje, spreman da po svaku cenu dovrši taj »posao«

tako da Rialto bude zadovoljan.

— Naravno — rekao je Šastri zadovoljno se cereći.

Rialto Maja nije rekao ništa. Izašao je na ulicu...

Marino Ferari je tek na ulici shvatio da stvari ne stoje baš tako jednostavno kako je on zamišljao da su. U svakom slučaju, bio je gotovo siguran da on skoro uopšte neće učestvovati u primopredaji »robe« od Tilbija!

Jer, na ulici je bila cela kolona različitih vozila i jedna pristojna gomila ljudi koji su se veoma razlikovali od Šastrijevih prijatelja koji su ga ugošćavali nekoliko dana. Ti momci su više ličili na spremne vojnike specijalnih jedinica, jer je bilo očigledno da su naoružani do zuba.

— Šta je ovo? — upita krkljavo Marino Ferari.

— Samo nešto malo osiguranja — milozvučno je odgovorio Šastri. — Tek da budemo sigurni da će sve ići glatko.

Ferariju nije promaklo to da se svi ti ljudi sa strahopoštovanjem odnose prema Mehti Šastriju i tek tada je pomislio: »Ovaj vašljivac je opasniji nego što sam slutio...«

— Vidiš — dodao je na sve to Rialto Maja ulazeći u auto-

mobil pored Ferarija. — Rekao sam ti da su troškovi užasno visoki!

Marino Ferari dugo nije progovorio ni jednu jedinu reč. Bio je u centru nevolje — sa velikim »N«!

A onda je kolona krenula ka aerodromu Bagdogra, neslućeno velikom brzinom...

* * *

— Kad bi postojalo nešto kao puka sreća, onda bismo mogli da kažemo da nas ne prati — osmehnuo se Lesli pažljivo pakujući u skrovite džepove na ninđa-kostimu sitno oružje. — Kada nam je, kod Rumteka, bila potrebna kiša, nije je bilo. Sada, kada nam treba noć da bismo oslobodili Pita, nema mo vremena da je dočekamo.

— Misliš li da će to, na tom aerodromu, biti zamka? — upitala je Sumiko. I ona je pripremala opremu.

— Bez ikakve sumnje — rekao je Lesli. — Zato ćemo pokušati da stvar odugovlačimo do prvog sumraka, a onda ćemo napasti... Ponekad je napad najbolja odbrana.

— Ne verujem da će lično Rialto Maja biti na tom aerodromu — rekla je Sumiko. — On mora da ima svoje prljave veze sa nekim odavde, iz Indije. I taj neko je vrlo, vrlo moćan.

— Dovoljno moćan da nas, na Rialtov zahtev, pronađe u ovolikoj zemlji — rekao je vedro Lesli, sa namerom da pokaže Sumiko da ne brine, ali je, u suštini, bio veoma zabrinut, jer je znao da Rialto Maja traži samo nju i da će ona biti najugroženija.

— Svet je zaista prepun loših momaka — rekla je Sumiko, takođe sa vedrinom koja je imala za cilj da prikrije njevu brigu. Ona se brinula za Leslija i za Tabaska. Zнала je da Rialto Maja traži nju, i da je traži živu, a Pit i Lesli bi se tako mogli naći u neugodnoj situaciji. Sumiko je verovala da će Rialto, ili ljudi koje on šalje, pokušati da ubije Leslija i Pita, kako bi ih se jednostavno otarasio. Njena iskustva sa zlikovcima tipa Rialta Maje su joj govorila da je takav razvoj događaja više nego moguć.

Uskoro su bili sasvim spremni. Nisu morali da ponavljaju plan. Oboje su znali svaki detalj.

Izašli su iz hotela na zadnja vrata, želeći da budu nepri-mećeni, budući da su nosili nekoliko pokrivača i jastuka. Bili su oprezni i vešti i niko nije primetio kada su sve to smestili u prtljažnik automobila. Sumiko je vozila, a Lesli je pomoću mape određivao pravac puta...

— Osamdeset milja — rekao je Lesli. — Badgogra je, sudeći prema mapi, malo mesto u čijoj okolini ima dovoljno prostora za aerodrom na koji svakako ne sleću »Boinzi« ili DC avioni. Možemo da očekujemo dovoljno prostora, a to je ono što nam treba.

— Valja imati na umu da oni poznaju taj prostor bolje od nas — rekla je Sumiko. Vozila je veoma brzo, ne primećujući da se retki prolaznici, na izlasku iz Gangtoka, okreću za automobilom koji juri tako brzo.

— Srećom, u ovim planinama sumrak pada vrlo brzo — Lesli je gledao u nebo, koje je bilo prilično vedro za te geografske širine. — Računam da će nam trebati možda nešto više od pola časa odugovlačenja da bismo imali uslove za akciju.

— Kad bismo samo znali šta taj Kori Tilbi ima na umu? — rekla je Sumiko. — Očigledno je da će tamo, na aerodromu, pokušati da i nas priključi Pitu. Pitam se da li će istovremeno izvršiti primopredaju?

— Bez sumnje — reče Lesli. — Ne bi izabrao aerodrom da ne misli da nas odmah, sve troje, pošalje daleko od Sikima, Indije i samog sebe. Pretpostavljam da će nas tamo zaskočiti desetak njegovih ljudi, naočigled čoveka koji je, sigurno, došao iz Friska u ime Ri-alta.

— Nadajmo se da ćemo uspeti da zaista rastegnemo sve to... — rekla je Sumiko.

Više nisu govorili. Nisu ni morali. Njih dvoje su bili od onih parova koji se poznaju toliko savršeno da se tišinom bolje sporazumevaju nego rečima. Sumiko je vozila brzo, ali veoma koncentrisano i vešto. Drugačije nije ni mogla jer je drum bio prepun dugačkih krivina, ili onih veoma oštih, ali kratkih, koje su zahtevale veliko vozačko znanje i iskustvo. No, ona je raspolagala i iskustvom i veštinom, pa su odmicali ka Bagdogri brže nego što su računali. U stvari, kao i većini Amerikanaca, i njima se dogodilo da su predvideli

veću gužvu na putu, koji je, ovde, u Sikimu bio gotovo prazan. Za prvi čas vožnje obišli su samo dva vozila, a susreli se samo sa jednim.

— Ovde negde... — izgovorila je Sumiko.

— Na sledećoj krivini — rekao je Lesli.

Sledeća krivina je bila vrlo oštra i vrlo kratka, istovremeno se spuštajući nizbrdo tako da je središnji deo krivine bio sakriven od pogleda bilo nekoga ko bi ih mogao posmatrati sa leđa, bilo nekoga ko bi mogao da gleda iz pravca koji se pružao ispred njih...

Sumiko je uvezla automobil sa četrdesetak milja na čas u tu krivinu, a onda, uz zaista maksimalne napore, zaustavila kola u samoj krivini.

Lesli je izašao tako brzo da se činilo da nije ni otvorio vrata. Nestao je u gustom žbunju pored druma pre nego što je Sumiko stigla da pomisli da izgovori ono što je htela... »Čuvaj se«, htela je da kaže.

No, nije bilo vremena... Čim je Lesli nestao, ona je pokrenula automobil, brzo dostižući pređašnju brzinu i izašla je iz krivine kao da se nije ni zaustavljala u njoj.

Vozila je još desetak milja pre nego što je izbila na jedan prilično dug ravan deo, koji joj je omogućio da vidi, daleko iza svojih kola, jedan džip koji je pokušavao da održi brzinu tako da bude približno stalno isto udaljen od nje. Pomislila je: »Lesli je bio u pravu. Pratili su nas od Gangtoka, samo što se od silnih krivina nisu mogli primetiti...«

I još je pomislila: »Samo da poveruju u njegovog dvojnika!«

Tabasko Pit nije uopšte osećao udarce od tumbanja u prtljažniku »mercedesa« koji je prošao drumom od Gangtoka do Bagdogre. On je, budan, sanjao nekakve lepljive, zelenkaste plaže kojima je trčao na neverovatan način se krećući kroz pesak u koji su mu tonule noge do kolena. Istovremeno su ga milovale crvenokose lepotice bujnih oblina, koje su se na nekakvom čudnom, ledenom suncu iznad tih plaža, topile rastežući se i menjajući

oblik u nešto živo i opasno, nešto što je moglo ličiti na kobre duginih boja...

Sa jednom »konjskom« dozom heroina u venama, Tabasko Pit je, svakako bez svoje volje, halucinirao poput iskusnog narkomana. U stvari, od trenutka kada ga je Roberta uspavala u salonu javne kuće, Pit je bio stalno pod uticajem neke droge. Bilo da su to bile injekcije sredstva za umirenje, i to udvostručene, ili zaista »fiks« heroina, koji mu je lično šibnuo u vene Kori Tilbi, cereći se, pre nego što su ga četiri žene odnele do prtljažnika nevelikog automobila.

— Možda za tebe ne bi bilo loše da se ne probudiš iz divnih snova — govorio je Tilbi dok je uspricavao heroin u Pita.

Pit je reżao, jer je jedino to mogao, onako uvezan kao novorođenče i sa širokom lepljivom trakom preko usta. U retkim trenucima kada bi dejstvo droge oslabilo, besneo je na samog sebe što je dozvolio da na tako providan način bude prevaren. Tada bi pomišljao na Leslija i Sumiko... Znao je da ga oni neće ostaviti na cedilu, ali je istovremeno i osećao da je Tilbijev pravi

cilj Sumiko, a ne on ili Leslie, i to ga je zabrinjavalo. Ipak, nadao se da su i Leslie i Sumiko mudriji od njega i da se neće dati tako lako...

I dok je Pit lebdeo po svojim opijenim snovima, Tilbi je mirno vozio »mercedes« prema aerodromu u Bagdogri. Krećući se na vreme. Uostalom, mnogo puta je prošao taj put i znao je da isplanira kako da stigne tačno u nekoliko minuta do sedam. Zamislio je da primopredaja prođe brzo, što je brže moguće, i za ostvarenje tog plana mu je bilo potrebno samo nekoliko minuta i jedna malajska duvaljka... To oružje je Kori Tilbi naučio da koristi dok je trgovao drogom sa nekim plemenskim poglavicama, u dubinama malajskih džungli. U džepu je nosio tabakeru u kojoj nisu bile cigarete, već male strelice natopljene snažnim uspavljujućim sredstvom. Tilbi je gledao kako malajski lovci pogađaju slova tim strelicama i kako slon posle nekoliko minuta gubi svest. On sam je strelice probao na ljudima, čak i na ženama, i uverio se u efikasnost malajskog izuma.

Pored njega je u kolima sedela Rouz sa voki-tokijem u ruci. Kori Tilbi nije previše verovao ženama koje su mu, praktično, bile robinje, ali je znao da će one slušati slepo njegova naređenja, već zbog samog straha od toga šta bi im se moglo dogoditi ako ne poslušaju.

— Javi se Roberti! — rekao je Tilbi. — Hoću da znam da li su ono dvoje već stigli.

Roberta je bila ispred njih, u džipu, kojim je pokušavala da, na odstojanju, drži na oku automobih sa Japankom i njenim preostalim pratiocem.

— Roberta, javi se! — izgovorila je Rouz u voki-toki, koji je jako zašuštao, a onda se začuo Robertin glas, unakažen lošom vezom:

— U blizini sam aerodroma. Šta treba?

— Jesu li stigli? — upitala je Rouz.

— Stigli su pre nekoliko minuta, ali su se zaustavili van aerodroma, kao da osmatraju — odgovorila je Roberta.

— Reci joj da se ne mrda sa pozicije i da me izveštava kada se to dvoje pokrenu u ma kom pravcu — rekao je Kori Tilbi.

Rouz je prenela naređenje.

— Kad već nisam u paklu, onda mi je svejedno — odgovorila je Roberta ohrabrena ti me što Tilbi nije u blizini.

— Reci joj da će vrlo brzo stići u pakao, ako to želi — iscerio se Tilbi.

Rouz ga je pogledala iskosa, ali nije prenela te reči. Umesto toga je isključila voki-toki i zapalila cigaretu. Tilbi se okrenuo i iscerio se i na nju:

— Šta? I tebi se sviđa pakao?!

— Ne, Kori... — rekla je tiho Rouz. Jednostavno nije više imala snage čak ni da rečima pokazuje svoje gađenje prema tom čoveku.

— Ili možda zamišljaš da ćeš stići u raj?! U raj sa jedno pet hiljada metaka među nogama! — Tilbi se šuplje zasmijao. — Kurve u raju! To bih voleo da vidim!

— Možda i hoćeš — rekla je Rouz beživotno. — Kakav si, prevarićeš one na nebu, pa ćeš umesto u pakao, gde ti je mesto, doći u raj...

— Ti si idiotkinja! — rekao je razdragano Tilbi.

Već su se nalazili u blizini Bagdgore i Tilbi je smanjio brzinu, očekujući da ugleda automobil sa Japankom i njenim pratiocem...

Ugledao je prvo džip sa Robertom. Bio je parkiran upravo na onom mestu koje je naveo Tilbi i on se zadovoljno iskezio pomislivši: »One me slepo slušaju i tu mi same sebi ne mogu pomoći!«

Od tog mesta je skrenuo neasfaltiranim putem, koji je obilazio aerodrom. Zauzvao se načas iza jedne velike barake. Na tom mestu njegov »mercedes« nije mogao biti viđen. Naprosto je istrkao voki-toki iz Rouzinih ruku.

— Roberta! — pozvao je. — Ima li još nekoga u blizini, osim naših ptičica?

— Areodromsko osoblje. Avion je tu, ali mislim da nisam videla da je stigla posada iz grada — odgovorila je Roberta.

— Još je rano za njih — rekao je Tilbi. — Gospoda piloti stižu tek oko pola osam... Pola časa pre samog leta. Vidiš li nekoga ko liči na našeg prijatelja iz Amerike?

— Ne — rekla je kratko Roberta.

— Morao bi biti tu — rekao je Tilbi pogledavši na svoj ručni časovnik. — Imamo još samo deset minuta do susreta.

— Ne vidim nikoga bledog lica, poglavico! — Roberta je

zazvučala zajedljivo. — Indijci, Sikimci... Obojene face!

— Pojaviće se! — rekao je samouvereno Tilbi. — Čim ga primetiš, javi mi!

— Naravno, o, gospodaru! — siknula je Roberta.

— I, zadrži ironiju za sebe, kučko! — uzvratilo je grubo Kori Tilbi, a zatim prekinuo vezu i ponovo se iscerio. Beskrajno je uživao u nemoći tih žena.

Iz prtljažnika »mercedesa« se čulo tumbanje. Tilbi se osvrte preko ramena:

— Ovaj će se ubiti ako nastavi da se nogata tamo. Čini se da mu je prostor mali.

Rouz nije izgovorila ništa. Gledala je ispred sebe i mislila: »Kad bih samo mogla neko da stavim do znanja tim Amerikancima da imaju posla sa gadom kakvog nigde nema... Možda bih mogla da ih nagovorim da ubiju Tilbija i da uštede novac koji su mu obećali? A možda oni to zaista planiraju? Kako bi to bilo dobro...«

— Ostani u kolima — rekao je Tilbi bleđoj ženi. — Ne diraj ništa i pazi na voki-toki u slučaju da se Roberta javi. Ja ću malo da prošetam...

Poznavao je aerodrom u Bagdogri kao svoj džep, i znao je uske, nevidljive prolaze u kojima je mogao da se prikrije i nesmetano osmotri okolinu. Ni je želeo ništa da prepusti slučaju. Bio je rešen da zaista nemilosrdno ubije zarobljenog čoveka ukoliko mu se samo učini da nešto nije kako treba.

Prošao je između dve prljave, stare barake i zastao u dubokoj senci. Sa mesta na kome se nalazio mogao je da vidi parkiran automobil u kome su sedeli Japanka i njen prijatelj. Kori Tilbi se iscerio na svoj neverovatan način. Izgledalo je kao da Japanka i njen saputnik samo sede u kolima, gotovo nepomični, čekajući da im priđe, ili on ili neka od njegovih žena, kako bi doznali šta treba da urade da bi spasli svog vezanog prijatelja iz prtljažnika. No, Tilbi je morao da sačeka trenutak kada se pojavi Amerikanac, taj Marino Ferani, sa kojim je sve ugovorio. Tek tada će stupiti u akciju...

Provenio je da li na aerodromu ili u okolini ima bilo šta što bi ukazivalo na prisustvo ljudi koji su došli sa namerom da ga ometu u ostvarivanju plana. Nije bio naivan i ozbiljno

je mislio da je moguće da Amerikanac pokuša da ga prevari, napadajući ga u času primopredaje. Bio je spreman za slučaj da se to dogodi — uz sebe je imao dva pištolja, otkočena i sa metkom u cevi, a uz to...

Pokušao je da ugleda džip sa Robertom, ali je on bio van domašaja njegovog pogleda. U jednom od džepova na odelu držao je daljinski upravljač za malu spravu koja je bila sakrivena ispod sedišta Robertinog džipa. Ako bi se dogodilo da stvari krenu nepoželjnim tokom, Kori Tilbi je bio spreman da aktivira — bombu, koja bi raznela džip, i Robertu, i unela pometnju, a Tilbi se uvek u pometnji snalazio najbolje...

Vratio se do »mercedesa«, ali nije ulazio u vozilo. Stao je pored prozora iza kojeg je Rouz grizla usne. Bio joj je potreban bar šmrk kokaina...

— Hvata te kriza, sestro, a? — upitao je Tilbi.

Rouz nije odgovorila ništa. Samo je podigla glavu prema njemu. Oči su joj bile nalik na oči psa koji je spreman da liže stopala svog gospodara.

Tilbi nije mnogo razmišljao. Znao je da bi se moglo dogo-

điti da Rouz učini nešto pogrešno ako ne bude dovoljno koncentrisana, a to svakako nije mogla biti ako je drma narkomanska kriza. Zato je iz džepa izvukao plastičnu kesicu sa belim prahom i ubacio joj u krilo...

Gledao je sa neizmernim prezirom kako Rouz halapljivo šmrče kokain...

*
* *

— Vreme ti je — rekao je hladno Rialto Maja pogledavši u Marina Ferarija, koji se već satima preznojavao.

Mehta Šastri, koji je sedeo pored njih dvojice u automobilu samo se osmehnuo i krajnje prijateljski spustio svoje suve ruke na Ferarijeve sasvim mokre nadlaktice...

— Uostalom, čini mi se da je ovo posao koji niko drugi ne može da obavi — rekao je Indijac.

Nešto poput munje saznanja sevnu u mozgu Marina Ferarija. Pogledao je užasnuto u Maju, a zatim u Šastrija i u

njihovim očima video samo nadmoćnu hladnoću. I — znao je... njih dvojica su već sve isplanirali pre nego što su stigli do Kalkute. I, taj plan mu nije davao svetlu ulogu. Naprotiv! Ferari je osećao da ga oni guraju napred, ne bi li raščistio prostor u koji će, u pogodnom trenutku, upasti oni — Maja i Šastri... Panika ga je protresla kao strujni udar!

— Treba mi nekoliko naoružanih ljudi — rekao je bleđim glasom Marino Ferari, pokušavajući da ostane smiren.

— Ne — odsekao je Rialto Maja. — Ti si ugovarao posao i ti ćeš ga obaviti. Bićeš bez naoružane podrške, jer bi se moglo dogoditi da mi plen izmakne iz ruku, ako taj tamo slobodni strelac namiriše opasnost.

— A ja? — zavapi Ferari.

— Ti... — Rialto Maja je izgovorio reč po reč: — Ti više nisi mnogo važan.

Zvučalo je kao smrtna presuda i Marino Ferari je tačno znao da mu preči bliska smrt. No, činio je sve što je bilo u njegovoj moći da ostane što je moguće pribraniji, iako mu je ispod kože urlala svaka ćelija u telu. Bio je uklešten između

dva moćna zlikovca i imao je, objektivno, malo šanse da se izvuče...

— Kreni! Vreme je! — rekao je Rialto Maja i izašao iz automobila...

Cela kolona, sa mnogim naoružanim ljudima, zaustavila se, dvadesetak minuta pre toga, na milju od aerodroma Bagdoga, u jednoj skrivenoj uvall. Marino Ferari nije smeo da upita zašto su stali, čekajući vreme. Sada je znao da Rialto i Šastri nameravaju da napadnu aerodrom, Tilbija i Japanku, kada procene da je pravi čas za to. Nije bilo sumnje da će se on u tom času naći između dve vatre i bilo je sasvim svejedno čiji će ga metak pogoditi...

Ostao je sam u automobilu za čijim je upravljačem sedeo Indijac neosetljiv na bilo šta što dolazi van njega. Šofer se u tom trenutku učinio Ferariju kao lutka kojoj je sasvim svejedno šta radi, samo ako od toga može da prehrani, po svoj prilici, brojnu porodicu. Znao je da vozač ne govori engleski, i tako nije bilo mogućnosti da pokuša da tog čoveka uključi u neki svoj, još neskovan, plan bekstva.

Vozač je krenuo na skoro neprimetan znak Šastrija i vozio

je vratolomno brzo sve dok nisu gotovo ušli kroz kapiju aerodroma, a onda je usporio na jedva pet ili šest milja na čas...

Marino Ferari je bio suviše zauzet razmišljanjem kako da se izvuče iz prevrele čorbe da bi primetio bilo šta što je, u stvari, trebalo da primeti. U glavi mu je tutnjalo dok je gledao, ne videći, praktično, ništa kako njegov automobil pri lazi jednom od trošnih hangara na kraju aerodroma. Samo je osećao da je Šastri izabrao to mesto...

— Proklet bio! — sipljivo je šapnuo Ferari, a onda dreknuo na vozača: — Izlazi! Kidaj oдавде, prokleti majmune!

Vozač se nije čak ni osvrnuo na Ferarijevu viku, pa je Marino morao da ga prodrma i pokaže rukom da očekuje da vozač napusti automobil...

— Beži! Beži! Ovde je opasno! Pućaćе... Puc... puc... Bum-bum... Ovde ostajem samo ja! Izlazi napolje!

Vozač ga je gledao bledim očima, ne pokazujući ni najmanju nameru da shvati šta mu se govori, još manju da napusti vozilo. Ferari ga gurnu prema vratima, trudeći se da dohvati bravu...

— Napolje, glupa životinjo! Napolje! — urlao je gurajući Indijca, ali se ovaj jednostavno ponašao kao da se ništa ne događa.

— Vašljivo kopile! Samo se pretvaraš da ne razumeš... — vikao je Ferari razmišljajući čime da udari i onesvesti vozača.

Nekako mu se činilo da može da pobegne, samo ako se domogne automobila i upravljača...

— Prokl... — zaustio je ponovo, sve slabijim glasom, ali ga je u pola reči prekinula pojava onog čoveka sa nakostrešenim brkovima, za koga je sada znao da se zove Kori Tilbi, jer mu je to rekao Mehta Šastri.

Tilbi je iznikao, Ferariju se činilo, niotkuda. Jednostavno je ušao u automobil i seo pored Ferarija, mirno kao da ulazi u taksi.

Ferari je najednom klonuo i napustio ideju da izbací vozača, domogne se upravljača i pokuša da pobegne. Okrenuo se Tilbiju:

— Dakle? — uspeo je da izgovori Ferari.

— Imaš problema, bratac?! — iscerio se Tilbi.

— Prokleta životinja ne zna engleski — Ferari je rukavom izbrisao znoj sa čela, koji mu je natapao trepavice.

— Utoliko bolje — rekao je hladnokrvno Tilbi. — Srećna je okolnost što ja govorim engleski, a, koliko mi se čini, vi i ja imamo dogovor da se sretnemo na ovom mestu večeras.

— Da... Da... Naravno... — mucao je Ferari.

— Onda... Novac! — rekao je Tilbi. — Nadam se da ga imate pri sebi!?

— Onda... — uzdahnulo je Ferari. — Šta mogu da dobijem za taj novac?

Koni Tilbi je pokazao prstom prema automobilu parkiranom na sasvim drugom kraju aerodroma i to toliko udaljenom da Ferari nije mogao da vidi ko sedi u tom automobilu...

— Tamo je dvoje od troje koje tražiš, ortak! — rekao je Tilbi. Namerno se obraćao Ferariju čas kao prema nižem od sebe, čas kao prema nekome ko zaslužuje izvesno poštovanje. Na taj način je želeo da ustanovi stepen sagovornikove nesigurnosti, i to sa priličnim uspehom. — Jedan je u prtljažniku mojih kola. Kad dobijem novac, otići ću po ono dvoje.

Posle toga ću ti izručiti i onog iz prtljažnika, ako želiš...

— Žena... — reče Ferari nenatpuno. Kao da nije mogao pobeći od uloge koju mu je dolelio Rialto Maja. — Meni treba samo žena!

— Cena je ista — rekao je Tilbi. — Žena ili sve troje, meni je svejedno. Jesi li doneo novac?

Marino Ferari pomisli: »Do đavola! Neka sve ide do đavola! Ja prvi...« Zavukao je ruku u džep, možda malo pre naglo...

Jer, na taj Ferarijev pokret Koni Tilbi je reagovao hitnim vađenjem pištolja, čiju je cev vešto prislonio uz Ferarijevo čelo...

— Šteta što se znojiš ovako ludački, ortak! — rekao je hladno Tilbi. — Zadržaću mi cev... Zato pazi šta izvlačiš iz džepa, jer ne bih želeo da suviše dugo izlažem svoje oružje tvom smrdljivom znoju!

Ferari je, što je mogao brže, izvukao koverat sa novcem. Sam se sebi čudio što uopšte ne oseća strah...

— Fino, gospodine Ferari — rekao je Tilbi i uklonio pištolj. — Ostaje mi samo da prebrojim, zar ne?!

— Da... Da... — zamucio je Ferari. — A šta ćemo dalje?

— Pa... Najpametnije bi bilo da ti ženu, ako hoćete samo nju, ubacite u avion koji, za otprilike pola časa, leti prema Delhiju — rekao je Tilbi. — Za dalje se snađite sami...

— Kako ću znati da me nećete prevariti? — upita Marino Ferari.

— Ostaviću novac ovde, pored tebe, u automobilu — iscerio se Kori Tilbi. — Znam da ćeš ga dobro čuvati. Zar nećeš?!

Ferari je gotovo pozeleo da Rialto i Šastri stignu pre nego što taj ludak sa nakostrešenim brkovima odluči da ga jednostavno ubije, jer mu se zaista činilo da ima posla sa čovekom od koga se može očekivati ludačka reakcija na bilo šta. Još uvek je na čelu osećao pritisak cevi...

— Okej! — rekao je Marino Ferari.

Tilbi je bacio koverat na sedište pored Ferarija, a zatim je izašao iz automobila i Ferari ga je gledao kako prelazi rastojanje između dva automobila, polako, bez žurbe, kao da se tek šetka aerodromom. Tek tada je obratio pažnju na automobil u kome je

trebalo da budu Japanka i njen pratilac. Morao je dobro da se napregne da primeti dve prilike na prednjim sedištim tih kola.

Naravno, Marino Ferari nije mogao da čita misli. Da je mogao pročitao bi kako Kori Tilbi misli: »Možda je trebalo da tražim mnogo više novca?! Ovaj nervozni Amerikanac je bio spreman da plati bilo koliko. Ili je, možda, trebalo zaista da ga jednostavno ubijem, a posle njega i ono dvoje u kolima i, konačno, onog krupnog u prtljažniku... Ali, to je mnogo leševa. Toliko mnogo da bih morao hitro da napuštam Sikim, a ovde mi se baš sviđa. Stanovništvo je pitomo i ne mešaju se mnogo u moje poslove...«

Prilazio je automobilu pipajući u džepovima, jednom rukom voki-toki, a drugom pištolj. Zatim je izvukao voki-toki iz džepa i oglasio se:

— Roberta!

— Šta je sad? — uzvratila je ona.

— Da li je sve u redu?

— Zašto ne bi bilo? — odgovorila je Roberta.

— Prokleta kučko! Ima li bilo koga osim prokletih Sikim

maoa, nekoga kao Amerikan-
ci? — zarežao je Kori Tilbi.

— Sve je mirno — rekla je
ona. — Nikoga neobičnog na
vidiku.

— U redu — rekao je on smi-
renije. — Sada ću da sredim
Japanku i njenog dasu...

Isključio je voki-toki i vra-
tio ga u džep, vadeći tabakeru.
Duvaljku, nalik na muštiklu,
zagrizao je zubima i iscerio se.
Već je bio dovoljno blizu au-
tomobilu da vidi Japanku ka-
ko sedi za upravljačem. To je,
bez sumnje, bila osoba koja je
sačinjavala centar cele afere u
koju se on, eto, upetljao, je-
dva dočekavši da se upetlja u
nešto. Na čoveka koji je sedeo
na drugom sedištu obratio je,
sasvim namerno, vrlo malo pa-
žnje. Video je da on sedi savr-
šeno mirno, gotovo ukočeno i
procenio je da je taj lepotan
jedan od onih koji ne bi baš
bili spremni da skoče da spa-
šavaju svoju damu u nevolji.
Ipak, nije nameravao da me-
nja plan...

Po planu, trebalo je da pri-
đe prvo tom čoveku, da ga os-
lovi, a da zatim izduva jednu
od strelica natopljenih opojn-
im sredstvom, u njega. Iz is-
kustva je znao da je sa ženama
lakše, ma kakve divlje mačke

mogle da budu. Potom je na-
meravao da drugom strelicom
pogodi i Japanku...

Tilbi je video da Japanka
gleda u njega, ispitivački, kao
da se pita da li je to osoba ko-
ja joj je poručila da u sedam
bude na aerodromu. Osmehnuo
se i klimnuo glavom, trudeći se
da izgleda dovoljno ljubazno
ne bi li uspavao opreznost tih
ljudi.

Prišao je automobilu sa one
strane na kojoj je sedeo mu-
škarac. Okrenuo se nekoliko
puta, sasvim sporo, oko sebe,
osmatrajući — sve je bilo savr-
šeno mirno. Nikoga ko bi ga
mogao omesti...

— Pa, čini se da sam vas ja
zvao... — izgovorio je Kori Ti-
lbi naginjući se prema prozo-
ru, koji je bio otvoren. Zvučao
je krajnje dobromamerno.

Nije sačekao odgovor, već je
odmah dunuo u svoju duvalj-
ku i sasvim jasno video kako
se strelica zarila u muškarče-
vo rame!

Međutim, čovek se nije ni
pomerio.

Tilbi je bio zbunjen tek je-
dan delić sekunde. A onda je
načinio pogrešan potez...

Mašio se za drugu strelicu
uopšte ne obraćajući pažnju na

devojku, koja je hitro otvorila vrata automobila i u jednom jedinom, vratolomnom skoku preko krova vozila, našla se pored njega!

— Šta?! — uspeo je da izgovori Kori Tilbi.

Vešt, oštar udarac izbio mu je duvaljku iz ruku, a potom ga je ta Japanka, niža i po izgledu slabija od njega, neshvatljivo brzo i lako oborila na asfalt pritiskujući mu lice nogom!

— Ne bih volela da moram da ti smrskam glavu! — rekla je Sumiko.

I njoj samoj se činilo da je sve to bilo suviše lako...

U tom času su počeli da urlaju motori brojnih automobila koji su pristizali, činilo se, sa svih strana, nagnuvši u prostor aerodroma poput invazije!

U času kada je dvadesetak vozila ušlo, vratolomnom brzinom, na aerodrom, Rouz je već spavala nekakvim teškim snom, u koji nikada neće doznati kako je zaspala!

U stvari, nije ni mogla da oseti da joj neko prilazi, još manje da je dodiruje. Ali, to je ipak bio dodir, kakvim je ninda u stanju da uspava i mnogo snažniju osobu nego što je bila ta bledunjava narkomanka.

Ninda je bio u blizini kada je Kori Tilbi napustio vozilo. Već pre toga je znao da je vezani Tabasko Pit u prtljažniku »mercedesa«, ali nije preduzimao ništa, čekajući da se stvari počnu odvijati ne bi li do kraja razjasnile ko stoji iza te otmice i tajanstvenog poziva na sastanak na aerodrom. I, čim je Kori Tilbi zamakao, ninda je stupio u akciju.

Bio je mačji kašalj izvući ključeve iz brave automobila i otključati prtljažnik. Mnogo teže je bilo razbuditi Tabaska, natopljenog heroinom.

Srećom, ninda je uvek, negde u skrivenim džepovima svoje odeće, nosio kesice sa protivotrovima. Farmaceutska veština je bila jedna od onih u koju su mogli biti upućeni samo vrhunski majstori ninducua — jonini!

Odredivši dozu protivotrova prema težini, što je bilo od izuzetne važnosti, ninda je nate-

rao Pita da ispije lek. Zatim mu je pomogao da pređe prostor od parkiranog »mercedesa« do jedne od starih baraka, u koju su ušli jednostavno razvaljujući natrulu bravu.

Tabasko nije bio svestan šta se s njim događa. Jedino je osetio izvesno olakšanje, jer više nije bio vezan i disao je kako treba, budući da više nije bilo lepljive trake preko usta.

Ostavivši Pita da sam dođe sebi, ninđa se udaljio, krećući se oprezno i osmatrajući... U času kada je invazija aerodroma počela, nalik na oluju, ninđa je bio svega desetak koraka udaljen od automobila pored kojeg je Sumiko već bila onesposobila Korija Tilbija.

Nije se pitao ko to juriša na aerodrom i zbog čega. Znao je. Kao da je namirisao Rialta Maju...

Akcija koju su izveli ljudi Mehte Šastrija podsetila je na najbolji napad kakav bi mogli da organizuju, recimo, američki marinci. Svako vozilo je tačno znalo kuda treba da se kre-

će kako bi se oko Korija Tilbija i Japanke načinio savršeni krug. Istovremeno su dva vozila blokirala i vozilo u kome se nalazio oznojeni i zapanjeni Marino Ferari.

Slika koju je Rialtu Maja video sa svog sedišta, iz automobila, nije mu se dopala... Čim se automobil zaustavio, istrgao revolver iz futrole ispod pazuha i iskočio napolje. Krenuo je prema Sumiko, koja je stajala jednom nogom za vratom Koriju Tilbiju, i istovremeno je osmatrala ljude iz automobila kako iskaču, naoružani do zuba i nišane — u nju!

Rialto Maja je pomislio: »Tigrice! Zaista se ponaša kao tigrice, opkoljena, u opasnosti, ali rešena da...«

Nije podigao ruku i uperio oružje na nju. Video je da ona nije naoružana i samo se malo čudio kako se dogodilo da tako lako onesposobi tog Tilbija. Zastao je na sedam-osam koraka od žene i rekao ne naročito jako, ali dovoljno snažno da je Sumiko mogla da ga čuje:

— Zar smo morali da prođemo pola sveta da bismo se sreli?

Čak i Rialto Maja je morao da oseti izvesno strahopoštovanje prema ženi koja je od-

meravala svoje brojne protivnike na način na koji bi to učinio nekakav vrhunski borac, nepokolebljiv i rešen da se ne preda ni po koju cenu. Ličila mu je na plemenitu divlju zver uhvaćenu u zamku, ali nepokorenu i još uvek, negde u dubini duše, slobodnu da izabere — smrt, ako ništa drugo!

Japanka nije odgovorila na Rialtovo pitanje. Ona je oštro gledala kako se stvari razvijaju...

Mogla je da ustanovi samo da je zaista uspešno opkoljena i znala je da je to posledica toga što se brinula o Koriiju Tilbiju i iznenađenje koje je priredio Rialto Maja je u potpunosti uspeo. Oko nje je bilo više od dvadeset ljudi sa oružjem, očigledno spremnim da bljune olovnu vatru. U sredini svega toga je mirno stajao Rialto Maja sa revolverom u ruci i mirnim izrazom na licu, koji, međutim, nije zavarao Sumiko. Čoveka koji je tek posle svega izašao iz jednog od automobila, Indijca mlitavog tela, nije mogla da poznaje, ali je osećala da on ima i te kakve veze sa Rialtom...

— Znači... — rekao je mirno Mehta Šastri stojeći korak ili dva iza Rialta Maje — to je razlog cele ove uzbune! Pa, mo-

ram da priznam da odaje utisak neukrotive ženke i sigurno вреди malog bogatstva koje si potrošio da dođeš do nje, Rialto.

— Za ovu bih bio u stanju da potrošim i mnogo više — rekao je mirno Rialto Maja.

— Možda... — rekao je Šastri. — Ali mi se čini da ona nije mnogo raspoložena da t zagreje postelju.

— Ona neće grejati ničiju postelju, prijatelju — rekao je preko ramena Maja. — Ona je pokojna, samo što to još ne zna.

Šastri priđe nekoliko koraka, prateći Rialta koji se lagano približavao ženi i još uvek uz asfalt pritisnutom Koriiju Tilbiju.

— Zar hoćeš da mi kažeš da ćeš je ubiti? — upitao je Mehta Šastri. Bio je iznenađen. — Šta ti je učinila?

— Umešala se u moje poslove — odgovorio je Maja. — Ja ne volim da se bilo ko meša u moje poslove, naročito neke ženke koje i ne poznajem.

Mehta Šastri je bio čovek sa ugrađenim kalkulatorom u glavi. Sve što je činio u životu bilo je proračunato, najčešće sjajno — toliko sjajno da je stekao moć i neizmerno bogatstvo uvek čineći prave stvari u pravo vreme i na pravom me-

stu. Njemu je pojam reči »osveta« bio stran. Znao je da ubija ili da naredi da se neko ubije, ali samo ako bi to imalo za posledicu napredovanje u poslu kojim se bavio. Samo ako bi nečija smrt mogla da mu donese još novca, ugleda, moći, odlučivao bi se da izgovori reč »smrt«. Nikada se nije svetio, jer je smatrao da je osveta isprazna manifestacija moći, koja poništava samu tu moć. Nekada bi bio u situaciji da mu naude neki ljudi, ali se nije svetio, već je radije sačekivao trenutak kada bi se putevi ukrstili na povoljan način, nastavljajući da održava odnose i sa svojim najljucim neprijateljima, jer — njegov cilj nije bilo ubijanje, već uživanje u ovozemaljskom životu i bogatstvu. Znao je da kaže kako ne voli da stvari neprijatelje samo zbog toga što neprijatelji ponekad znaju da budu toliko neprijatni da čoveku uskraćuju uživanje u životu. . .

— Osveta nije dobar saveznik u poslu kojim se bavimo, prijatelju — rekao je Mehta Šastri i u njegovom glasu je bilo dovoljno ogorčenog nezadovoljstva da ga je čak i Sumiko osetila.

— Ovoj ću ipak da se osvetim — rekao je hladnokrvno

Rialto Maja fiksirajući Japan-ku očima prepunim besa. — Već i samo zbog toga što sam morao da preletim pola sveta da bih je sreo!

Sumiko je videla kako se Indijac okrenuo, ne suviše naglo, ali očigledno u znak protesta, povlačeći se u automobil sa izrazom čoveka koji razmišlja.

— Imaš samo jednu mogućnost da preživiš ovaj susret, devojko — rekao je Rialto Maja okrećući se ka Sumiko. Još uvek je samo držao revolver u ruci. — Da mi vrlo detaljno ispričaš sve što znaš!

Sumiko nije odgovarala. U sebi je pažljivo procenjivala mogućnosti za borbu. Te mogućnosti nisu bile prevelike — bilo je suviše protivnika.

— Hoću da znam ko stoji iza tebe! — rekao je Rialto Maja približivši se za još jedan korak. — Jasno mi je da nisi obična ženska. Krećeš se veštinom kakvu nisam video. Gotovo da ti se divim. Istovremeno. . . Način na koji si vodila neku istragu u vezi sa mojim poslovima. . . E, to je bila tvoja greška! To! To što si mi stala na put! Ali, pokazala si da imaš pametnu glavu, kosooka, i mogu da ti čestitam. Ali, ti si samo jedna ženka i ništa

drugo. Nijedna žena na svetu ne bi mogla sama da uradi ono što si ti uradila meni...

Sumiko se nije micala. Jednom nogom je još uvek stajala na glavi Koriya Tilbija ko-me ništa nije bilo jasno, osim da se nalazi u prilično nezavidnom položaju. Bilo mu je jasno da ta Japanka zaista može da ga zgazi, kao što mu je bilo jasno da taj Amerikanac sa revolverom, kojeg je gledao iz žablje perspektive, uopšte ne obraća pažnju na njega.

— Neko mora da komanduje tobom! — rekao je Rialto Maja. — Neko mudriji i važniji od tebe. Potrošio sam mnogo vremena i novca da doznam ko stoji iza tebe i ko te je poslao da mi pokvariš posao, ali nisam ništa pronašao... Mislim da ti to znaš i hoću da mi to kažeš! Samo pazi da nešto ne propustiš... Znaš, ja sam nekako ubeđen da je moj prijatelj, taj koji je poslao tebe, moćan. I tajanstven... Znaš li šta ja radim sa moćnim i tajanstvenim neprijateljima?

Sumiko je još uvek samo ćutala. Pokušavala je telepatijom da svojim mislima dosegne Leslija, jer je osećala da je on u blizini. Htela je da se, u mislima, posavetuje sa njim i odluči da učini nešto...

— Sa svojim moćnim i tajanstvenim neprijateljima, ma ko da su, ja postupam ovako! — rekao je smireno Rialto Maja i podigao revolver.

Pre nego što je Sumiko stigla da reaguje, revolver je opalio!

Rialto Maja se uvek ponosio svojom streljačkom veštinom. I sada se samo načas zadovoljno iscerio...

Njegovo zрно je pogodilo Koriya Tilbija u slepočnicu — samo dva inča ispod Sumikinog stopala!

Mehta Šastri se, u automobilu, naježio. Okrenuo je glavu na drugu stranu. Nije mogao da veruje da je dopustio da se udruži sa čovekom kao što je, pokazalo se, bio Rialto Maja. Indijac je mislio: »Besni psi čine stvari koje nemaju zajedničkih tačaka sa zdravim razumom! Rialto Maja je besni pas!«

— Vidiš! — izgovorio je mirno Rialto Maja.

Telo Koriya Tilbija se još nekoliko sekundi trzalo ispod Sumikine noge, a onda se umirilo. Zauvek.

— Zato ti kažem... — nastavio je Maja. — Možeš da umreš ili da živiš. Odlučiš li da umreš, obećavam ti čvrsto da ćeš umirati vrlo sporo. Odlu-

čiš li da živiš, znaj da ti život neće biti lak, ali ćeš biti živa. Uz mene, lutko... Takvo parče dupeta se ne odbacuje tako lako. Pogotovo kada je i meni i tebi jasno da od ovog trenutka pripadaš samo meni.

Sumiko nije odgovorila. Pre Rialta je primetila kako se nešto dešava kod onog automobila u kome je bio Marino Ferrari...

Dok je Rialto Maja govorio Sumiko, Marino Ferrari je pokušavao da se probije kroz kordon Šastrijevih ljudi, ne bi li se približio Maji. Konačno, i tim ljudima je dosadilo da se natežu sa preplašenim, oznojenim Amerikancem, pa su ga jednostavno pustili i Ferrari je prišao na nekoliko desetina jardi pre nego što je viknuo:

— Rialto, Rialto!

Maja nije obraćao preveliku pažnju na Ferrarija. Nije skidao oka sa Sumiko. Rekao je:

— Vidiš... Čak i među mojim ljudima ima budala. Ti nisi budala, i zato bih voleo da te imam na svojoj strani.

— Rialto — ponovio je Marino Ferrari, pristupajući još neki korak bliže, sa strahom, oklevajući.

Kako Sumiko nije pokazivala nameru da se pomeri, Rialto

Maja je okrenuo glavu ka Marinu...

— Šta je? — upitao je grubo.

— Posao je završen — rekao je sipljivo Ferrari. — Imaš ženu. Obavio sam posao... Pusti me da odem...

To je zvučalo kao panična molba. Molba da mu se poštedi život.

— Naravno, naravno... — zaklimao je glavom Rialto. — Idi!

Marino Ferrari je zaustio nešto da kaže, da se zahvali, da se pokloni, ali nije ništa rekao, jer se Rialto Maja ponovo okrenuo ka devojci. Zato se Ferrari okrenuo i pokušao da natera sopstvene noge da se pokrenu što je brže moguće. Imao je osećaj da želi da potrči...

— Reći ću ti nešto važno — rekao je Rialto, govoreći Sumiko. — Nije dobro držati u blizini sebe nekoga u koga ne možeš imati poverenja...

Izgovorivši to Rialto je hitro okrenuo revolver prema Marinu Ferrariju i opalio bez razmišljanja!

Metak je pogodio Marina Ferrarija u potiljak!

— Znaš šta hoću da kažem? — Rialto se ponovo okrenuo ka devojci.

Znala je. Znala je više nego dobro da Rialto Maja nema nameru da je poštedi, ma šta govorio. I sam je rekao da ne želi da ima uz sebe nikoga kome ne može verovati. A njoj svakako nije nikada, ni u kom pogledu, mogao da veruje. Baš kao što ni ona nije mogla da veruje u njega.

— Dakle?! — upitao je Rialto Maja. — Šta si odlučila?

— Govoriću — rekla je Sumiko i tek tada se pokrenula, skinuvši svoje stopalo sa mrtve glave Korija Tilbija. Jednostavno je stala i opustila ruke niz telo. Naravno, Maja nije ni slutio da je taj stav nekome govorio da je Sumiko rešena da se bori do smrti...

*

*

*

Ninda je odlično sve video i čuo, iako je bio udaljen toliko da se nije mogao direktno umešati u sukob između Sumiko i Rialta Maje. No, znao je da Sumiko ništa neće rizikovati, sve dok joj se ne ukaže šansa da situaciju preokrene u svoju korist. Ona je mudro čekala da se steknu uslovi da pa-

žnja ljudi koji su je opkolili popusti, kako bi ninda mogao da uđe na tu stravičnu scenu.

Do tog trenutka ninda je rešio da ostane sakriven. Video je kako Rialto Maja prilazi Sumiko i čuo je kako izgovara:

Kako bi bilo da klekneš, lutko? Nije da ti ne verujem, ali sam se uverio da imaš suviše duge nokte, a bilo bi nezgodno... Razumeš?! Staviću ti lepe narukvice...

Svaki mišić se napeo na nindinom telu. Bio je spreman da zaboravi na svoju odluku i sve mere opreznosti — nije smeo da dopusti da taj gad veže Sumiko. Tada bi njihova snaga bila prepolovljena, a bio im je potreban svaki gram snage u borbi sa tolikim brojem protivnika.

Već je zavukao ruke u džepove, tražeći šurikene, sa namerom da pogodi što veći broj protivnika tim čeličnim, smrtonosnim zvezdama, pre nego što se suoči sa njima sa golim mačem u ruci.

Ali, u tom trenutku se dogodilo nešto što ninda nije mogao predvideti!

Mehta Šastri je izašao ponovo iz automobila i prišao Rialtu Maji.

Nekoliko sekundi je Šastri govorio nešto Maji, tiho, go-

tovo šapatom i ninđa to nije mogao da čuje. A onda se Rialto Maja nasmejao...

— Nije loša ideja, prijatelju! — rekao je glasno. — Dobro, mačkice... Moj prijatelj želi da budeš putnica u njegovom automobilu. Bez narukvica. On mi je rekao da garantuje da nećeš praviti probleme. Ne znam šta tačno misli, ali mu nekako verujem. Ulazi u njegov automobil! Nastavićemo razgovor na nekom pogodnijem mestu.

Dok je Rialto govorio, Indijac je mahnuo rukom svojim ljudima i oni ukloniše oružje, ulazeći jedan po jedan u svoja vozila. Ninđa se ponadao da će Sumiko učiniti pravu stvar i ona je baš to učinila — ušla je u automobil, dok joj je Mehta Šastri pridržavao vrata...

Očigledno je bilo da se spremaju da napuste aerodrom. Uostalom, ninđi je bilo jasno da je Indijac, koji je verovatno bio na svom terenu i odgovoran za sve što se dešava, odlučio da krenu pre nego što privuku pažnju ljudi sa aerodroma, kojim već nije bilo jasno čemu ta pucnjava i gužva i ozbiljno su se spremali da po-

zovu policiju, bez obzira što su, prethodno, svi dobili visoke napojnice, samo da bi držali uši i oči zatvorene.

Bio je to trenutak koji je morao da pomeni jezičak na vagi. Sudbina se lomila i ninđa je to odlično procenio, iako mu nije bilo jasno zašto se Indijac potrudio da otvori već zatvorenu klopku u koju se uhvatila Sumiko. U svakom slučaju, ninđi je to davalo šansu za akciju u kojoj je mogao izdvojiti najopasnije neprijatelje i izbeći sukob sa čitavom četom naoružanih ljudi...

Hitro se vratio na mesto gde je ostavio Pita!

Pit je bio mamuran kao da je popio tri bureta piva. Lizao je sasušene usne i gledao mutnim očima oko sebe. Nije se iznenadio kada je video u crno odevenog radnika kako mu brzo prilazi. On je znao Leslijevu tajnu i bilo mu je sasvim normalno to što mu ninđa prisкаче u pomoć...

— Dakle... — reče tiho, ne-moćnim glasom Tabasko. — Opet ti! Pitam se da li će ti jednom dosaditi da mi spasavaš život?

— Kada i tebi dosadi da spasavaš moj — uzvratilo je ni-

nđa mirno. — Ali, sada nemamo vremena za tu raspravu. Tu iza je »mercedes«. U njemu je žena. Izbaci ženu i vozi za kolonom koja upravo izlazi sa aerodroma. Rialto Maja je ovde! Drži se na rastojanju. Sumiko je kod Rialta, a ja ću biti negde u koloni. U pogodnom trenutku ćemo napasti, osloboditi Sumiko, skratiti Rialta Maju za glavu i izvući se, ako je moguće bez gubitaka. Ne bi valjda da propustiš tako nešto?

— Ni za živu glavu — reče Pit, iako je zvučao nemoćno, čak i samom sebi. — Pitam se samo, da li u ovoj državi dozvoljavaju pijanim žrtvama otmiče da voze...

— Rizikuj! — rekao je ninda i nestao.

Tabasko Pit je pokušao da ustane i to mu je pošlo za rukom tek posle trećeg pokušaja. Mahao je glavom i govorio:

— A, sve ovo je trebalo da bude prijatno, turističko putovanje od nekoliko meseci... Izem ti ovakav turizam!

Uspeo je da se dotetura do »mercedesa« i da otkrije Rouz, koja je spavala prilično nezdravim snom na sedištu do vozačevog.

— Rouz... — rekao je Pit nesigurno, mada je znao da ga

ona ne može čuti. — Obično volim ženske suvozače, ali ne i uspavane lepotice... Šta to govorim?! Lepotice?! Ti nisi od tih, svega mi...

Nije bio naročito nežan izvlačeći je iz automobila i ostavljajući je na zemlji da nastavi svoj san. Upitao se glasno:

— Koja budala ostavlja žene da spavaju u kolima? I još i ključeve...

Čula su mu se lagano vraćala u upotrebljivo stanje, i sada je već mogao da čuje kako grme motori mnogih vozila. I taj zvuk se lagano udaljavao...

*
* *

Ljudi Mehte Šastrija su svakako znali svoj posao. Čim su napustili prostor aerodroma, jedno po jedno vozilo bi skretalo na sporedne, seoske puteve, gubeći se u lavirintu isprepletanih staza, kuda ih nije mogla pratiti nijedna policija na svetu, ponajmanje sikimska, i inače neorganizovana i sklona izbegavanju dužnosti. Operacijom je, voki-tokijem, upravljao

lično Šastri, i to na majstorski način. Uskoro ostadoše samo automobili u kojima su se vozili on i Rialto Maja i još dva džipa u pratnji.

Ne obazirući se na Sumiko, koja je sedela pored njega, Šastri je uz pomoć voki-tokija organizovao povlačenje, govoreći brzo i odlučno u mikrofona nekom od jezika potkontinenta, koji Sumiko nije mogla da zna, uprkos tome što je tečno govorila četiri, a poznavala još sedam jezika. Njoj samoj je bila čudna molba Indijca da je preuzme, na neko vreme, od Rialta Maje. Bila je oprezna i za sada odlučila da izigrava zarobljenicu...

Sumiko je ćutala i pravila se da gleda ravno ispred sebe. U stvari se koncentrisala svom snagom svog duha, pokušavajući da uspostavi telepatsku vezu sa Lesliejem, sigurna da je on u blizini. I, njena fantastična mentalna sposobnost je dovede do Leslija — mislim je dotakla njegove misli. U automobilu to niko nije mogao ni da nasluti...

Mehta Šastri je još neko vreme održavao vezu sa svojim ljudima, a kada se uverio da su uspešno izveli povlačenje, odložio je voki-toki i okrenuo se mladoj ženi...

— Ne znam da li smo se formalno upoznali... — reče Indijac mekanim glasom. — Moje ime je Mehta Šastri. A vaše?

— Šta bi vam moglo značiti moje ime? — uzvratila Sumiko mirno. — Ja sam mrtva, baš kako to namerava Rialto.

— Rialto je Amerikanac — reče sasvim ozbiljno Šastri. — On, bojim se, ne bi mogao da razume ni vas ni mene. Vi ste Japanka, a ja sam Indijac. Mi pripadamo jednom drugom svetu.

— Svet mrtvih je isti za sve — reče mirno Sumiko.

— Vi niste mrtvi — rekao je Indijac. — A, iskreno, ja ne verujem da ste spremni tek tako, bez borbe, da umrete. Nekako imam osećaj da niste obična devojka. Trik sa onom lutkom, u kolima...

Nije nastavio. Sumiko se pravila da nije iznenađena time što je Indijac prozreo njihov trik sa lutkom, koja je primila uspavljujuću strelicu Korija Tilbija, u automobilu, na aerodromu.

— Suviše dugo sam živ i pamtim mnogo — rekao je Indijac. — Sećam se da su sličnu stvar izveli neki japanski teroristi, 1943. godine, usred Del-

hija. Ali, tada je bio rat i sve je bilo moguće. Napraviti lutku koja savršeno liči na čoveka i to toliko da je malo ko može prepoznati čak i sa vrlo male udaljenosti, to je zaista nešto što ne može da napravi sasvim obična devojka. Shvatate li šta mislim?!

— Pokušavam da shvatim — reče neutralno Sumiko, upinjući se da ostane savršeno mirna, iako ju je kopkalo šta i koliko zna taj stari Indijac.

— Postoji niz veština vezanih za pojam... ninducu... — reče Mehta Šastri mirno. To nije bilo pitanje. Možda tek malo nalik na zaključak. — Ninde su opasni ljudi, a čuo sam da među njima ima i žena...

— Svetom kruže glasine — reče Sumiko.

— Glasine koje sam ja čuo dolaze iz usta tokijskih jakuza, sa kojima održavam poslovne veze — reče Šastri.

Sumiko ga pogleda upitno, namerno glumeći nedoumicu. Mogla je svašta da očekuje. Možda i smrt iz ruku tog Indijca ili nekog od njegovih ljudi. Sada je znala zašto je Šastri zahtevao od Rialta Maje da se ona vozi sa njim.

— Ja sam razuman čovek, gospodice... ma kako se zva-

li — reče Šastri. — Mene zanimaju poslovi, a ne tamo nečija osveta zbog ko zna čega. Gospodin Maja je ugledan poslovni prijatelj, ako mogu tako da kažem, ali izlaže mene i moje ljude velikim neprijatnostima zbog osvete koju ja ne razumem i sa kojom nemam ništa. Možete li da me pratite?

— Trudim se — reče Sumiko.

— Onda vam je svakako jasno da vam ja nisam neprijatelj — rekao je Indijac. — Ja mogu da imam samo štete od svega ovoga. Uz to, postoji opasnost da stradaju moji ljudi, a ako stradaju moji ljudi, njihova deca ostaju siročići i onda ja moram da ih hranim i plaćam njihovo školovanje, pošljam ih i sve drugo... Rekao sam već da sam biznismen, a biznismen ne može sebi da dopusti da se izloži visokim troškovima na duže vreme...

— Razumem — rekla je Sumiko. Nešto u glasu Mehte Šastrija joj je govorilo da Indijac naprosto ne želi da joj naudi.

— Sa druge strane, ako ne pomognem gospodinu Maji, izlažem se opasnosti da on prekine svoju poslovnu saradnju sa mnom, i onda, sam opet na gubitku — nastavio je Šastri

spokojno. — No, konačno, čovek je ponekad primoran da sabere i oduzme i proceni šta je za njega najbolje da uradi...

— Plašim se da vas nisam najbolje razumela? — reče oprezno Sumiko. Čak je sa iskrenim čuđenjem pogledala u Šastrija.

— Pa... Stvar je jednostavna i ne verujem da me niste razumeli — rekao je Šastri. — Mislim da ste u stanju da, ako budete morali ubijete i mene i Rialta Maju i još ko zna koliko mojih ljudi, dok sami ne umrete. U svakom slučaju, mislim da niste spremni da se predate bez borbe, a ta borba može biti vrlo krvava. Naravno, nećete to učiniti sami. Tu negde je i vaš prijatelj... Onaj koga je zamenila lutka u automobilu, i ja mislim da je on u stanju da načini i veća čuda od maskiranja jedne lutke... Ninde su to u stanju.

Sumiko je ćutala. Nije bilo smisla da ubeđuje Indijca u nešto o čemu je on znao dovoljno. No, nije bilo ni smisla da mu glasno i jasno otkrije tajnu...

— Kako ovo nije moja osvetta, ja sam odlučio da se jednostavno povučem — reče ko-

načno Mehta Šastri. Uzeo je ponovo voki-toki u ruku. — Ostajte ovde, na drumu, sami, ili možda ne sasvim sami, protiv gospodina Maje. Žalim što se opraštamo na ovaj način i molim bogove da se vi i ja nikada ne sretnemo kao neprijatelji.

Ona nije imala šta da kaže na to. Samo je gledala, što je mirnije mogla, kako Indijac izgovara nešto u voki-toki, na šta se vozilo ispred njih, u kome je bio Rialto Maja, zastavlja, dok ostala prolaze.

Nekoliko stotina metara dalje zaustavilo se i vozilo u kome su sedeli njih dvoje. Šastri je nešto oštro rekao vozaču i ovaj je izašao i otvorio vrata da propusti Sumiko. Stari Indijac nije gledao u Sumiko kad je rekao:

— Zbogom!

Sumiko izađe iz automobila i, pre nego što je stigla da pozdravi Mehtu Šastrija, kao što je nameravala, njegov automobil otpraši niz drum.

Sumiko se okrenula... Videla je kako pored automobila stoji, zapanjen, Rialto Maja, i gleda kako njegov vozač ulazi u vozilo koje je išlo iza svih njih. Zatim je i to vozilo prošlo pored Sumiko.

Rialto Maja i ona ostadoše sami na drumu!

Ninda je napustio aerodrom zakačen za šasiju džipa koji je bio u pratnji automobila u kome se vozio Rialto Maja. Brzinom munje, gotovo nevidljiv u prašini koju su podigla brojna kola, zavukao se ispod tog vozila u trenutku kada je kretalo i zakačio se rukama i nogama za isturene delove donjeg postroja. U tom nemogućem položaju običan čovek ne bi mogao da izdrži više od nekoliko minuta i to pod uslovom da vozilo stoji — međutim, vozilo se kretalo velikom brzinom i ninda je izdržao gotovo dvadeset minuta vožnje, što bi se moglo smatrati podvigom dostojnim čarobnjaka.

Nije mu bilo nepoznato da se u automobilu koji je vozio ispred nalazi Rialto Maja — bilo je dovoljno da vidi njegove noge koje su nestale u automobilu i mogao je da smatra da je izabrao dobru poziciju za akciju. Mnogo teže je bilo ko-

ncentrisati se kada je osetio Sumikine telepatske talase...

Ogroman napor je bio držati se za šasiju vozila pri velikoj brzini i istovremeno napregnuti mentalne snage da bi se primio telepatski poziv i da bi se na njega odgovorilo...

Ali... »Ninda je, u trenuci ma opasnosti, ravan bogovima!« Tako je govorila jedna stara japanska izreka...

Telepatska veza sa Sumiko imala je za rezultat saznanje da je ona relativno sigurna, a ona je doznala da se Lesli nalazi u neposrednoj blizini, spreman da stupi u akciju kada se ukaže prilika. Međutim, ni Lesli se nije nadao da će se dogoditi to što se dogodilo. Budući da u trenutku kada se vozilo ispod kojeg je bio zaustavilo, nije bio u vezi sa Sumiko, naprosto nije znao čemu sve to. A onda je ugledao kako Sumiko izlazi iz automobila i kako automobil nastavlja put, i kako Rialto Maja izlazi iz svog automobila i kako ga njegov pratilac i vozač ostavlja nasred druma...

Nepun minut kasnije vozilo ispod kojeg je bio ninda je otpašilo niz drum, no u tom času ninda više nije bio zakačen za šasiju. Vešto i brzo poput mungosa otkotrljao se u žbu-

nje pored puta. Sa tog mesta je video kako Rialto Maja panično brzo vadi svoj revolver. . .

— Priđi! — viknuo je Maja ka Sumiko, koja je stajala nekoliko desetina koraka dalje.

Ona je prilazila krećući se na vrhovima prstiju, oprezno i napeta kao velika mačka, spremna da odskoči u žbunje pored puta, ako Rialto Maja odluči da puca.

— Ne razumem čemu sve ovo — rekao je naizgled mirno Maja, iako je bio zapanjen postupcima svojih »prijatelja«. — Ali, možda je Šastri samo hteo da mi pruži šansu da te ubijem bez njegovog prisustva. . . Prokleti Indijac ima neke pomećene misli!

Nije razumevao šta se dogodilo i Sumiko je znala da sada pred njom ne stoji moćnik iza koga stoji isto toliko moćan prijatelj sa brojnim naoružanim ljudima, već očajnik sa revolverom u ruci, ne znajući šta da uradi.

Rialto Maja je mislio: »Vašljivo kopile, taj Šastri! Ne znam kakva mu je ovo igra, ali ja više nemam vremena da razmišljam. Ubiću ovu kučku i otići odavde. Automobil mi je tu. . .«

No, njegova bolesna duša je htela da vidi agoniju smrti na licu mlade žene i zato je hteo da ona priđe što bliže. I, čekao je da priđe sasvim blizu, siguran da je u stanju da joj jednim metkom raznese glavu. . .

— Dođi! — govorio je Rialto Maja. — Hoću da vidim kako umireš. . .

Sumiko je jasno čula njegove reči, ali nije zastala. Prilazila je bez zastajkivanja. Na njenom lepom licu se nije pomerila ni čelija kože. Gledala je svog mogućeg ubicu ravno u oči.

— U pakao. . . — izgovorio je Rialto Maja tiho, sasvim tiho, kao da govori sebi.

Bio je to taj trenutak!

Prst na obaraču revolvera mu se zgrčio, ali umesto da čuje pucanj i vidi Japanku kako se ruši pogođena, odnekle je dozujalo nešto poput monstruoznog bumbara i zarilo mu se u ruku koja je držala oružje!

Rialto Maja je vrisnuo i trgao ruku iz koje je revolver ispao na zemlju. Iz nadlanice mu je virila čelična zvezda oštrih krakova poput sečiva brijanja!

Sumiko je skočila! Brže nego što je Maja bio u stanju da prati pogledom ona je jednom

nogom, savršeno veštīm pokretom, odgurnula revolver nekuda u šipražje pored drumca, a drugom nogom je pogodila zlikovca u onu najosetljiviju tačku u dijafragmi zbog koje čovek u deliću sekunde izgubi dah...

Rialto Maja se srušio na tlo uzalud gutajući vazduh koji ni kako nije hteo u njegova pluća, istovremeno osećajući bol u celom telu koji je bio gotovo neizdržljiv!

— Pomenuo si pakao — izgovorio je muški glas. Rialto Maja ga je čuo, ali je još nezveranim očima gledao u devojku i sada naprosto nije znao ko je tako nešto mogao da izgovori.

A onda je u njegov vidokrug ušao ninda. Maja je mutnim pogledom ugledao to čudno stvorenje, napola duha napola čoveka, koji je sada stajao iznad njega sa isukanim mačem u ruci. Dugačka oštrica sevnu na bledom zraku sunca koje je zalazilo...

— Tebe su zvali »Grom« — reče ninda prezrivo — Trebalo je da te zovu »Škorpion«. Jer, to bi odgovaralo tvojoj prirodi.

Sumiko nije govorila ništa. Uklonila se. Zнала je da je ni-

nda neumoljiv, i znala je da sledi nešto što nije volela da gleda. Ušla je u automobil i potražila ključ, praveći se da joj je svejedno šta se napolju događa. Srce joj je osećalo da i Leslie mrzi nasilje, protiv koga se bori godinama, možda i više od nje, ali da neće poštediti Rialta Maju...

— Mnogi ljudi će mi biti zahvalni što te nikada neće sresti — rekao je ninda.

Maja nije bio u stanju da govori. Još uvek se borio za vazduh...

Nije dočekao da ga udahne kako treba. Poput nebeske svetlosti mač u rukama ninde je napravim dugački, siloviti kružni pokret, a oštrica je prošla kroz kožu, meso i kosti Rialta Maje lako kao da prolazi kroz vazduh!

Sumiko nije videla kako se jedna glava odvojena od tela kotrlja po drumu. Niti je videla kako se obezglavljeno telo grči. Uključila je motor automobila i ubacila u brzinu...

Krenula je kada se ninda smestio na sedište do njenog i upitao:

— Jesi li dobro?

— Bolje nego Rialto Maja — odgovorila je Sumiko isce-

divši iz sebe tračak vedrine. Potom je svom snagom pritisnula papučicu gasa...

U retrovizoru je videla da pristizhe »mercedes«...

— Pit — rekao je mirno Leslie.

Avion je rulao po pisti aerodroma u Delhiju. Bio je to let za Los Angeles. Pored prozora je sedela Sumiko. Na sedištima ispred nje je sedeo Tabasko Pit, a pored njega Leslie. Pit je upravo pokušavao da se udvara crvenokosoj stjuardesi. Leslie je mirno čitao novine u kojima je, negde na pretposlednjim stranama, pisalo nešto o čudnim događajima u Sikimu.

U jednom trenutku se Sumiko okrenula i pogledala kroz prozor baš u času kada je avion prolazio pored aerodromske zgrade, i to onog dela na kome se nalazila velika terasa na krovu, sa koje su oni koji su pratili putnike mogli da mašu.

Učinilo joj se da tamo, u gomili, vidi jednog starog Indijca, čije lice, kao i ime, nikada neće zaboraviti. Na trenutak se zamislila...

— Ne — rekao je Leslie, prekinuvši je u mislima.

Ona se osmehnula smeteno okrećući glavu prema njemu. Jer, čas pre toga je pomislila: »Da li će mi sudbina zaista dodeliti da se opet sretnem sa Mehtom Šastrijem?«

Leslijevo »NE« bio je odgovor na to pitanje.

— Znaš li da je nepristojno ulaziti u tuđe misli? — reče ona veselo. Bilo joj je dovoljno što je on tu, pa da zaboravi sve brige i da ukloni teške misli iz svog uma.

— U tuđe da... ali... — osmehnuo se Leslie.

Sumiko spusti svoj dlan na njegovo lice i pogleda ga sa toplinom koja kao da je izvirala iz večne ljubavi...

U tom času je Tabasko praskao sa svog sedišta:

— Pa, kad već nećete da se vidite sa mnom, gospođice — govorio je — onda bar pronađite neko australijsko pivo u vašem avionskom arsenalu!

Crvenokosa stjuardesa se osmehivala krajnje profesionalno. Odgovorila je:

— Doneću vam celokupnu zalihu australijskog piva, gospodine, ako mi obećate da mi se nećete udvarati... Bar do Los Anđelesa!

Tabasko Pit se iskezio srećnim osmehom i klimnuo glavom:

— Jedva čekam da sletimo u Los Anđeles — rekao je.

— K R A J —

USKORO
NOVI
ROMAN

AVAKI TUIRA

